Marco Nese

LA PIOVRA

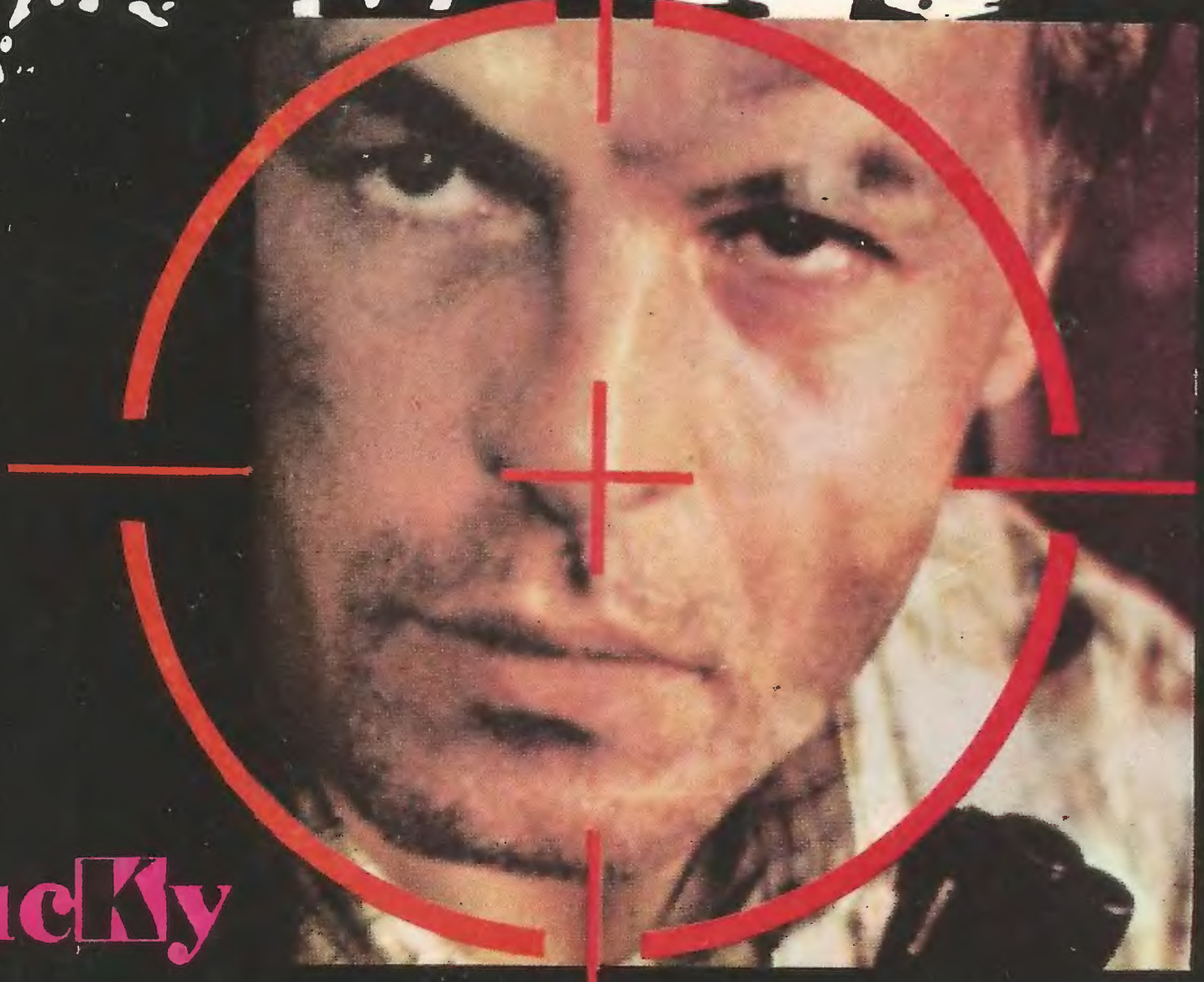

LucKy

CARAGATTA 3-4

LA PIOVRA

CARACATIȚA

3 - 4

LA PIOVRA 4

© 1989 by Nuova ERI Edizioni Rai Radiotelevisione Italiana
Via Arsenale 41-10121 Torino

In copertina: Michele Placido (foto di Italo Tonni)

© 1993 Editura LUCKY
București CP 72-46
tel 6 39 94 69
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii LUCKY

ISBN: 973-95938-7-9
973-95938-8-7
973-95938-9-5

Marco Nese

LA PIOVRA

Traducere de **Carmen Velcu**

editura l u c k y

Bucureşti
1993

CARANTINA 3-4

PARTEA A TREIA

PROCESUL

DOAMNE, POATE OARE OMUL GĂSI ÎNTR-ADEVĂR DREPTATEA în lumea asta? Sau justiția este doar o iluzie, o monedă calpă, un miraj?

Și, dacă ne îndoim de această justiție, de ce să nu ne facem dreptate cu propria noastră mînă? Putem să-i lăsăm pe alții să decidă cît am suferit? Totul se poate cîntări, dar nu și viața. Pot ei să spună că viața asta a valorat cinci ani, cealaltă zece?...

Brusc, în sala tribunalului se lăsă o liniște adîncă. Intra comisarul Cattani! Înainta cu capul ridicat, cu ochii aproape închiși, orbit de blițurile fotoreporterilor. Toți își ridicară privirile ca să-l vadă. Doi polițiști cu o mină gravă și respectuoasă se dădură la o parte ca să-l lase să treacă. Procesul era creația lui. Îl asamblase ca pe un puzzle uriaș, piesă cu piesă. O experiență foarte interesantă, mai mult, pasionantă chiar.

Privirilor lacome li se înfățișa același Cattani, pe care-l știau de doi ani: masiv, cu ten măsliniu, cu

părul grizonat și expresia severă, impunător la cei 40 de ani ai săi. În acești doi ani de cînd fusese trimis la chestura din Trapani, spre a conduce Brigada mobilă, se aflase mereu în linia întîi. Fusese expus zilnic riscurilor pe care le implică atît acțiunile speciale cît și cele de rutină.

Fusese imediat remarcată atracția lui spre genul acesta de muncă, dură și riscantă. Risipise multă energie în cercetări și se convinsese că este greu să treci de aparențe. Descoperise că unele personalități locale cu o bună reputație publică erau, în realitate, de o calitate cel puțin îndoielnică.

Un avocat, un bancher, cîțiva antreprenori — fiare. Asta erau, fiare! Lacomi ca hienele. Dispuși la orice pentru bani, pentru această energie uriașă acumulată și stocată în bucățile de hîrtie. Pentru forța colosală pe care o reprezintă. Forță care, și aici stă monstruozitatea ei, de cele prea multe ori, este deținută injust.

Averile și pozițiile lor erau rodul unor adevărate mașinațiuni. Controlau piața clandestină a drogurilor, erau implicați în comerțul internațional de arme, făceau speculații ilicite cu valută. Lucrul cel mai surprinzător îl constituia legăturile acestor persoane cu Roma, cu Puterea. Aveau complici în unele cercuri corupte și chiar în cadrul serviciilor secrete.

Cattani adunase probe zdrobitoare. Degeaba! Nu le putuse folosi. Îl blocaseră, îl făcuseră neputincios răpindu-i fetița, pe Paola. Un șantaj, o pedeapsă care avea să lase urme de nesters. Fetița acuzase șocul emoțiilor prin care trecuse chiar și după ce o eliberaseră. Sufletul ei rămăsese

atît de profund marcat, încît ea se sinucisese la cîteva luni după aceasta.

Unul cîte unul îi fuseseră înlăturați atît prietenii cît și colaboratorii cei mai apropiați. El însuși fusese victima unui atentat din care scăpase cu viață doar datorită unei întîmplări. Însă soția sa, Else, plătise cu viața. În ultima clipă se aruncase în fața lui, încercînd să-l apere.

În ochii celor care-l cunoșteau, Cattani devenise un erou tragic, un martir. Rămăsese singur, cu inima ucisă, cu viața făcută țăndări.

De aceea procesul acesta lua semnificația unei revanșe, a unei reglări definitive de conturi. Ați pustiit totul în jurul meu, părea să spună Cattani, dar jur pe sfîntul Dumnezeu, veți plăti cu vîrf și îndesat asta: O să vă petreceți restul vieții putrezind în închisoare!

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, avocatul Terrasini îi adresă un rînjet disprețuitor din boxa acuzaților.

Profesorul Laudeo, în schimb, nici măcar nu-l băga în seamă. Fusese inițiatorul unei asociații misterioase și puternice, se lăuda cu prieteni importanți în toată lumea. Nutrise speranța de a-l atrage în grupul său pe Cattani, spre a-l face mai manevrabil și a-l ține sub control. Eforturile i-au fost zadarnice. Comisarul se dovedise incoruptibil.

Cea mai neliniștită în spatele gratiilor era contesa Olga Camastra. Din cînd în cînd îi arunca priviri ucigașe. Nu-i putea ierta că devenise amantul ei numai ca să descopere mai ușor tainele acestei rețele infernale, secretele acestei fabrici eficiente de produs RĂUL.

Toate aceste informații, „noutăți", bîrfe, supoziții, răutăți, toate aceste „știi că...", „ai auzit că...", „eu zic că...", „îl vezi pe..."?, circulau în sala tribunalului, furnizate cu voluptate, primite cu nesaț.

Toate aceste șoapte excitate sau furioase, perverse sau perplexe aveau ca rezultat un zgomot asemănător cu sfîrîitul unei bucăți mari de carne roșie, aproape vie, aruncată într-o tigaie încinsă, foarte încinsă. Foarte vie.

Cattani se așezase retras în ultimele rînduri. Un zumzet se ridica acum în aulă și se transforma în valuri ce izbeau mintea lui istovită.

— De ce mă aflu aici?... se întreba în șoaptă.

Era acolo pentru că aceea era ziua pronunțării sentinței.

— Ultima mea ocazie! își spunea ca pentru sine.

Un ziarist îi distrase pentru o clipă atenția cu o întrebare idioată:

— Ce simțiți în acest moment?

Lăsă ochii în jos încercînd cu disperare să-și ascundă iritarea.

Un fîlfîit de togi anunță intrarea Curții. Unul în spatele altuia, cu chipuri întunecate, jurații, cu eșarfa tricoloră pe piept, înaintau urmați de președinte. O figură impunătoare, cu un aer autoritar, care îi plăcea mult lui Cattani.

Poate că totuși un om ar trebui să aștepte dreptatea de la semenii săi!

Președintele cuprinse cu privirea întreaga aulă. În picioare, vreo douăzeci de persoane așteptau solemne verdictul. Președintele își puse ochelarii cu ramă de aur și își drese glasul.

— În numele poporului italian..., începu.

Continuă citind hotărîrile Curții: Contesa Olga Camastra — achitată din lipsă de probe. Avocatul Terrasini — condamnat la doi ani de închisoare pentru o poveste cu capitaluri transferate în străinătate, ... cu suspendare, deci... putea rămîne liniștit în libertate!

Fuseseră ceva mai aspri cu Laudeo: Trebuia să rămînă cinci ani în închisoare. Îl condamnaseră pentru unele operațiuni financiare ilegale.

Apărătorii, aflați în primul rînd, schimbară zîmbete radioase. Din spatele gratiilor, devenite acum ridicole, ochii lui Terrasini aruncară un fulger de triumf și sfidare. Acuzațiile cele mai grave căzuseră. Mărturia lui Cattani, singulară, nu servise la nimic.

Un sentiment dureros, de revoltă, se iscă în sufletul comisarului. Fu pe punctul de a scoate un urlet, de a se arunca asupra Curții. Cu un efort imens reuși să se stăpînească și, reprimîndu-și un acces de greață, se grăbi spre ieșire.

Ziariștii îl ajunseră și îndreptară spre el microfoanele ca pe niște spade ascuțite. El îi fixă cu silă, fără să pronunțe vreun cuvînt. Se întrebă ce mai rămăsese în momentul acela din viața lui. Îi veni în minte fetița lui și încercă să-și amintească chipul ei în ziua în care răpitorii o eliberaseră. În acea grădină publică, micuța avea o expresie răvășită și fața atît de albă... Cînd încercase s-o îmbrățișeze, nici nu-l recunoscuse măcar. Începuse să urle, îngrozită.

Îi mai trecu fulgerător prin minte o imagine sfîșietoare: aceea a fetei înnebunite care se aruncă în bazinul clinicii ca să se înece... Ca să scape...

Flăcările urii și ale neputinței îi ardeau stomacul. Revăzu trupul judecătorului Bordonaro ciuruit de gloanțe. Îi revăzu, a cîta oară?, pe adjunctul său, Altero, pe colonelul Feretti, fulgerați exact cînd erau pe punctul de a-i descoperi pe organizatorii mașinațiunilor celor mai scandaloase.

Mereu aceiași: Laudeo, Terrasini și acoliții lor. Le scrisese numele într-un raport, unde explica totul în amănunțime. Inutil! Judecătorilor nu le ajunsese și totul eșuase penibil.

Poate omul găsi, totuși, dreptate în lumea aceasta?!

Tot restul zilei, comisarul, bîntuit de valuri de mînie, rătăci pe străzile încîlcite ale orașului. Într-un tîrziu se așeză extenuat, într-un loc care-i oferea perspectiva generoasă a fluviului... Tibrul se scurgea greoi, strivit de cupole și despicînd masa cenușie a clădirilor de pe maluri. Apele tulburi străluceau întunecat sub lumina înserării.

Cattani se scutură, trecîndu-și o mînă peste față, ca și cum ar fi vrut să șteargă urmele frustrării copleșitoare. Urcă în mașină îndreptîndu-se spre casă. Magazinele, orașul întreg se goliseră. Casă...

Vira pe o străduță periferică și o imagine îi fură privirea făcîndu-l să frîneze brusc: În colțul străzii, un foc mic lumina o prostituată foarte tînără, aproape o fetiță. Era obișnuitul foc, semn al pros-

tituatelor de periferie. Și mizeria are ierarhia ei, își zise Cattani.

Se întoarse s-o privească mai bine prin fereastra rece a mașinii. Ea îi surîse, legănîndu-se pe picioarele slabe și goale.

Cattani se apropie.

— Ciao, se pisici fetița, căutînd să ia un ton voluptuos.

De aproape părea și mai mică. Avea fața acoperită de pudră și buzele îi erau date cu un strat excesiv de ruj.

— Ei! șopti provocator. Știi cum mi se spune? Prințesa! Hai, vino să vezi cît de bună e Prințesa! Ce știe Prințesa! O să te simți ca un rege, pă bune!

Dezinvoltura aceea suna fals de la o poștă. Ochii Prințesei exprimau o infinită tristețe.

— Cîți ani ai? întrebă Cattani.

— Aproape șaisprezece! răspunse ea lingîndu-și buzele ca pentru a-i arăta că știe multe chiar dacă e tînără.

Comisarul era de-acum la cîțiva centimetri de ea. O scrută cu o intensitate dureroasă. Buzele lui avură un tremur, ca și cum cuvintele nu voiau să iasă din gură.

— Fata mea ar fi avut cam vîrsta ta... acum — șopti Cattani.

Fata păru tulburată. Încruntă sprîncenele și întrebă:

— De ce „ar fi avut"? Unde s-a dus pe o vreme ca asta?! Te-a părăsit?

Focul trosnea în spatele ei și flăcările desenau umbre tremurătoare pe chipul obosit al lui Cattani.

— S-a dus, micuța mea! murmură el. S-a dus într-o călătorie lungă. Și mama ei la fel... Au plecat amîndouă, pentru totdeauna... Niște îngeri fragili...

Își scoase haina și făcu gestul de a i-o pune pe umerii „Prințesei":

— E frig! Pune-ți haina și hai să mergem! Te duc pînă acasă. Nu poți rămîne aici, în mijlocul drumului! Ești atît de mică!

Fata se scutură mîniată.

— Ei, ăsta-i nebun! Ce vrei, dom'le, de la mine?! începu ea să țipe.

Corrado o luă de mînă. Închise ochii și, pentru o clipă, avu iluzia că strînge mîna delicată a fetei sale:

— Hai, vino, trebuie să te iau de aici!

Fata se opunea din răsputeri.

— Lasă-mă! Trebuie să muncesc, nu pricepi?! Du-te la dracu'! țipă iarăși cu o voce stridentă.

Doi tipi cu aspect amenințător urmăreau scena dintr-o mașină care se afla puțin mai departe. Văzînd insistența lui Cattani, ieșiră din mașină și alergară, hotărîți să-l alunge cu orice preț.

— Ia ascultă, ți s-a urît cu binele?! șuieră cel mai scund dintre cei doi.

Avea părul cîrlionțat și era îmbrăcat cu o canadiană de scai: un puști și el.

Corrado îi aruncă o privire piezișă, dar nu răspunse. Continua s-o țină pe fată de mînă.

Interveni și al doilea tînăr, blond, cu un cercel strălucitor în lobul urechii stîngi:

— Are treabă! Nu vezi?! Trebuie să aducă biștari acasă, vrei să pricepi odată?! Cară-te dracu-

lui de-aici că o faci doar să piardă vremea! îi suflă el în față lui Cattani.

Cel cu cîrlionți pe frunte îl apucă de braț pe Corrado, în culmea furiei.

— Cară-te nenorocitule, du-te la nevastă-ta, că aia-i pă gratis! Du-te că altfel ți-o regulează altul! Hai!

Brusc, Corrado își recăpătă luciditatea. Se întoarse fulgerător și-i dădu un șut în burtă cîrlionțatului, care se ghemui la pămînt, scuturat de spasme. Scoase pistolul din centură și-l plezni cu latul armei în plină față pe blond. Totul se petrecuse în aceeași secundă, ca la antrenament.

Fata plîngea acum cu sughițuri:

— Ajutor! Nu-i omorî, te rog, nu-i omorî!

Avea fața brăzdată de lacrimi și machiajul începuse să-i curgă, dîndu-i un aspect grotesc: o păpușă stricată de o fetiță rea. Își luă poșeta și începu să-l lovească cu disperare în spate pe Corrado:

— Pleacă, pleacă odată! Lasă-ne-n pace, nebunule!

În sfîrșit, plecă.

În mașină se întoarse și văzu la lumina focului cum fata se apleca peste cei doi și îi ajuta să se ridice.

Avea senzația că s-a comportat ridicol, ca un erou de roman ieftin, care vrea să salveze o ființă rătăcită și s-o aducă pe drumul cel drept, un Sfîntul Gheorghe de operetă... Cu atît mai ridicol cu cît tocmai venea din „templul Dreptății" unde ruga îi fusese ignorată, la fel cum i se întîmplase lui Cain. Ofranda, jertfa lui, fusese inutilă, fumul acestei jertfe nu se înălțase drept spre „cerul"

Dreptății. Dumnezeul cu tricolorul italian pe piept rămăsese surd și orb în fața sîngelui jertfelor sale. Și el, el — salvatorul fetelor ce nu vor să fie salvate, el — acest Batman jalnic al Italiei, la fel ca Iov, nu putea să blesteme, nu putea să se lepede...

În timp ce parca mașina, nu-și dădu seama că cineva îl urmărea: Un tip elegant, cu aer viclean, tuns scurt, îi urmăreą mișcările dintr-un Volkswagen. Avea în jur de patruzeci de ani, un fizic atletic și un aspect arogant. Mesteca gumă și, în ritmul regulat al unui tic nervos, arunca din cînd în cînd în sus o jumătate de dolar de argint.

AMERICANUL

De trei nopți se răsucea neliniștit în pat fără să închidă ochii!

Se sculă, își văzu fața descompusă de oboseală reflectată în oglinda de la baie și constată că pielea avea o paloare urîtă, iar, în jurul ochilor înroșiți, avea pungi închise la culoare. Părea îmbătrînit cu zece ani!

Ce-i mai rămînea de făcut? Se bătuse cu ghearele și cu dinții, dar pierduse. Era un om terminat... Nici măcar nu mai era nevoie să-l elimine fizic, pentru că îl făcuseră total inofensiv. Un rebut uman!

Îl durea îngrozitor capul. Cînd era mic, bunicul îi povestea cît de groaznice erau insomniile. Dar abia acum își dădea seama cu adevărat ce însemna să te trezești mai obosit decît te-ai culcat și să nu poți închide un ochi.

Începuse să cam bea. Whisky. Dar alcoolul avea doar darul de a-l ameți, de a-l extenua și mai

mult, ridicîndu-se în fiecare zi împotriva lui ca un adevărat dușman.

Pe neașteptate, îl fulgeră un gînd. Își făcu valiza, urcă în mașină și o luă pe autostradă în direcția nord.

Călătorea de peste trei ore, cînd intră pe un drumeag, numai curbe, care urca prin mijlocul pădurii. Se opri în fața unei mănăstiri, cu aspect trainic, plăcut, cu o fațadă plină de arcade.

În jur domnea o liniște aproape nefirească. Locul era atît de îndepărtat, încît, oricît privea în zare, nu reușea să observe altceva decît coame muntoase, copleșite de verdeață.

Îl întîmpină un călugăr rubicond și jovial care-l conduse la abate. Acesta era un om cărunt, cu fața slabă de ascet, luminată de strălucirea aceea ieșită din comun a celor ce-au renunțat la laturile formale ale vieții, la nimicniciile ei.

— Am venit aici, pentru că am nevoie de ajutor, spuse simplu Cattani.

Avea aerul cuiva care așteaptă un miracol, o minune care să-l mîntuiască.

— Ce pot face eu pentru tine, frate? întrebă abatele, invitîndu-l să ia loc.

— Caut liniștea sufletească, părinte. Mă simt ca o barcă în voia valurilor, nu mai știu să deosebesc binele de rău. Nu mai știu dacă există acest bine.

Un zîmbet indulgent însenină chipul sever al abatelui:

— Crezi în Dumnezeu, omule?

Cattani ridică din umeri și clătină capul a negație.

— Nu sau poate nu m-am gîndit niciodată la asta. M-am ocupat mai mult de diavol, cred.

— Și totuși vii să ceri ajutorul celor cu frica lui Dumnezeu!

Comisarul coborî privirea, aproape închizînd ochii:

— Vedeți, trăiesc zile foarte grele. Am nevoie de cuvîntul oamenilor bisericii, ca să-mi regăsesc echilibrul. Am nevoie de oameni care cred în ceva, de oameni care au suferit... mult.

Abatele își dădu seama că mîinile bărbatului tremurau ușor, iar fruntea i se brobonise de sudoare:

— Ai febră, văd! Vino! Vino... frate!

Îl însoți într-o chilie, luminată printr-o ferestruică rotundă și, lăsîndu-l acolo, spuse:

— Aceasta va fi casa ta cît vei dori să stai aici... Chiar pentru totdeauna...

În noaptea aceea dormi puțin și reuși să se refacă întrucîtva. Avu un somn agitat, tulburat de viziuni chinuitoare. De cîte ori închidea ochii, își revedea fetița în mîinile răpitorilor care o violau... Iar ea striga după ajutor.

— Paola, Paola! o chema el în vis, sculîndu-se brusc, răvășit, tremurînd, cu buzele uscate...

Își revăzu soția lovită de gloanțe, prăbușindu-se în brațele lui, în timp ce el o striga ca și cum ar fi vrut să împiedice viața s-o părăsească.

— Else! Else, nu mă părăsi și tu!

Ieși din coșmarurile astea secătuit, cu sîngele pulsîndu-i dureros în tîmple. Se trezi înconjurat de o liniște absolută. Nu reușea să perceapă nimic, i se părea că s-a trezit într-o lume artificială. Nu

și-ar fi imaginat vreodată că liniștea putea fi mai chinuitoare decît vacarmul orașelor.

În zori, în timp ce o rază timidă începea să lumineze chilia, i se păru că aude un sunet melodios și plăcut.

Se ridică și, urmînd muzica, ajunse în preajma altarului. Însoțit de sunetele solemne ale orgii, se înălța cîntecul călugărilor. Îi merse drept la inimă, ca un adevărat balsam. De cînd nu mai intrase într-o biserică!

Încet, încet, Cattani se acomodă cu viața la mănăstire. Într-o zi intră într-un mic atelier, unde un călugăr gîrbovit și meticulos picta statuete de argilă pentru procesiunea închinată nașterii lui Cristos. Aliniase cîteva zeci de statuete pe o masă, iar altele își așteptau rîndul la colorat.

Călugărul se numea Bernardo. Rămăsese cu mîna în aer, ezitînd, căci nu se hotăra ce culoare să aleagă. În sfîrșit, se decise pentru roșu:

— Îmi plac culorile vii, îi explică lui Corrado și rîse vesel.

Fără să-și abată atenția de la lucrul său, îl invită să-i dea o mînă de ajutor...

— Soția mea se pricepea mai bine să umble cu soiul ăsta de unelte. Eu n-am ținut niciodată o pensulă în mînă, îl avertiză comisarul.

— Dar n-ai nevoie de cine știe ce: răbdare și mînă sigură!

— Tocmai asta e: Mîinile mele cam tremură! Uită-te, nu reușesc deloc!

— Alcoolul, nu-i așa, frate?

— Mărturisesc că am cam exagerat în ultima perioadă. Nu pentru că mi-ar place, ci doar pentru că nu mă puteam lipsi de el.

— Voiai să te distrugi, nu-i așa? Dar viața e așa de scurtă!

Corrado îl privi cu atenție pe călugăr, simțindu-se contrariat și jignit.

Fără a-l lăsa să mai spună ceva, călugărul reluă de îndată:

— Da, știu la ce te gîndești. Te gîndești că eu n-am dreptul să vorbesc astfel, pentru că m-am izolat aici și habar n-am ce-i viața, nu-i așa?

— Da! recunoscu sec comisarul.

— Îți mărturisesc că, înainte de a îmbrăca haina aceasta, am aparținut și eu lumii din care vii tu. Apoi, într-o zi, am rupt-o pentru totdeauna. Îmi ajunsese... Sau, poate, am priceput mai repede care-i adevărul... Sau, ca să nu folosesc cuvinte mari, care-i soluția.

Cattani studia trăsăturile călugărului, ca și cum ar fi vrut să observe urmele trecutului.

— De ce v-ați refugiat aici? De frică sau din orgoliu?

Călugărul ridică statueta unui păstor, o controlă la lumină să vadă culorile și spuse:

— Viața e o căutare permanentă. În fiecare zi căutăm calea cea dreaptă și, uneori, ni se pare c-am găsit-o.

— Calea cea dreaptă... Și care ar fi pentru mine calea cea dreaptă? repetă mașinal Cattani.

— Iertarea! Nu vreau să-ți țin o predică, dar numai iertarea îți poate da pacea pe care o cauți. Tu ai însă inima plină de ură. Crezi că singura armă ca s-o liniștești e răzbunarea... Fals!

Chiar după ce părăsise atelierul călugărului, Cattani continuă să rumege în minte cuvîntul „iertare". Ușor de spus: „Iartă!" Dar cum poți să-i ceri unui om lovit fără milă să poată uita așa, dintr-o dată? Poți să-i spui: „Să punem o piatră deasupra și să uităm tot!"? Frumoase cuvinte, poate prea frumoase!

Erau departe însă, foarte departe de mentalitatea unui om al legii, cum era el. O mentalitate conform căreia delictele trebuiau pedepsite și violențele răzbunate... „Iertare!"... Suna ca o glumă proastă.

Aproape zilnic se ducea la atelierul lui Bernardo să facă conversație. Începuse chiar să picteze și el puțin. Mîinile nu-i mai tremurau și reușea să doarmă mai liniștit, pînă cînd într-o dimineață, de la fereastra chiliei observă o mașină care urca drumul spre mănăstire. O vedea din cînd în cînd prin locurile unde copacii erau mai rari. Era un Volkswagen. La volan se afla bărbatul blond care îl spionase într-o seară, pe cînd se întorcea acasă.

— Ei, *amigo*, gata cu claustrarea! Trebuie să te întorci pe baricade, să-ți reiei viața de dinainte! trecu direct la subiect noul venit. Oameni ca tine sînt mai utili „dincolo". Trebuie să reîncepi „cruciada"! A existat pînă și o cruciadă a copiilor, parcă...

Vorbea cu accent american și afișa un aer dezinvolt, în timp ce arunca în sus jumătatea de dolar, pe care-o prindea apoi cu dexteritate. Scoase din haină un act și i-l dădu lui Cattani. Era o legitimație eliberată de guvernul Statelor Unite,

— Mă cheamă De Donato... Bert De Donato, se prezentă americanul.

Era un agent DEA — serviciul antidrog.

Blondul aruncă în aer jumătatea de dolar cu stînga și o prinse cu dreapta.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse. Urmăresc un individ, un turc, îl cheamă Kemal Yfter. Îți spune ceva numele ăsta? După cum observi, un păgîn! Nu-ți spune chiar nimic?!

Spunînd aceste din urmă cuvinte, americanul le pronunțase cu voce coborîtă, devenind brusc circumspect.

— N-am auzit niciodată de numele ăsta.

— E o pradă grasă! Face trafic cu droguri în stil mare și trafic de arme. A umplut întreaga Americă cu droguri și acum guvernul îl vrea cu orice preț.

Comisarul își desfăcu brațele, părînd a spune: Și ce legătură am eu cu asta?!

Mergeau printre două șiruri de chiparoși și Cattani lovea, din cînd în cînd, cu vîrful piciorului trunchiul cîte unui copac. Semn de nerăbdare, pe care nu putea s-o ascundă.

Americanul strînse jumătatea de dolar în pumn și luă un aer grav:

— Te-am căutat pentru că știu că pot avea încredere în tine.

Ridică ochii spre cer ca și cum voia să-și adune gîndurile:

— Stai aici și-ți lingi rănile! Te joci de-a înfrîntul, de-a resemnatul-înțelept-din-munte, dar cei ca tine urmăresc, de fapt, un singur lucru: revanșa. Aștepți ocazia ca să îți revii, să te refaci.

Ei bine, eu am venit să-ți ofer această ocazie! Va fi o reintrare în forță.

— N-ai prea nimerit-o, amice! replică comisarul. Eu am cam terminat-o și nu vreau să mă mai amestec în nimic. Știi ce fac aici? Statuete pentru procesiune! Am ieșit din joc...

— Emoționant, fiule! zise pe ton ironic americanul, afișînd un aer foarte sigur de el, ca unul ce are asul în mînecă. Acum două luni, turcul nostru și-a transferat cartierul general în Europa.

— Și ce pot face eu?! spuse Cattani, pierzîndu-și răbdarea.

Americanul, încăpățînat, continuă imediat:

— Știi că asociatul lui e în Italia ... La doi pași de tine?!

— Nu mă interesează!

— Ba eu cred că te interesează, pentru că e... La-u-de-o!

Bert însoțise aceste ultime cuvinte cu un zîmbet superior.

Numele acela avu, într-adevăr, pentru Cattani efectul unei lovituri de cravașă. Tresări. Rămase apoi pe gînduri cîteva secunde, scoase o țigară și o puse între buze cu aer meditativ.

— Laudeo..., șopti el îngîndurat.

— Da, Laudeo. Înainte de a intra la închisoare se întîlnise de mai multe ori cu Yfter. Au pus la punct împreună planurile de viitor. Ei, tocmai planurile astea trebuie să le aflăm noi! spuse Bert cu hotărîre.

Cattani simți că americanul cîștigase... Ispita era prea mare.

— Înțelegi acum?! Trebuie să-l speriem pe Laudeo, și asta o poți face numai tu!

Cattani fuma concentrat. Americanul ăsta începea să-i fie simpatic. Îl simțea ca pe un... frate.

Bert continuă, sprijinindu-se cu spatele de trunchiul unui chiparos. Se amuza observînd transformarea lui Cattani:

— Am documente cu care pot să-l înfund definitiv pe Laudeo! E vorba de diferite acte și filme făcute pe ascuns. Dar de vorbit, trebuie să-i vorbești tu. Să-l amenințI că faci public tot materialul ăsta și să-i explici că asta ar însemna pentru el alți ani de închisoare în plus, agravarea condamnării etc. Doar dacă...

— Dacă?...

— Doar dacă acceptă condițiile tale. Îl asiguri că nu vei folosi niciodată acele documente dacă îți dezvăluie proiectele lui Yfter.

Cattani clătină din cap, neîncrezător:

— Tu nu cunoști personajul. N-o să-i smulgem nici un cuvînt.

— M-am gîndit bine și sînt sigur că va vorbi. Nu se aștepta la o condamnare de cinci ani. Îi va fi teamă că, în fața unor noi complicații judiciare, toți prietenii îl vor abandona. Îți spun eu!

Cattani începea să se simtă ca un pește prins în undiță. Bert îl atinsese la punctul sensibil. Cattani aruncă mucul de țigară și îl strivi metodic, cu ciudă, vrînd parcă să-l facă să dispară.

Bert De Donato nu-l slăbea, nu voia să-i dea ocazia să se răzgîndească. Așa că își puse la bătaie toată puterea lui de convingere, spre a-l sensibiliza și mai mult pe Cattani și a-l convinge să colaboreze:

— Nu-ți dai seama?! Toți sînt liberi, toți dușmanii tăi! Peste puțin timp o să iasă și Laudeo

din închisoare. Precis îi vor da arest la domiciliu și iar va începe traficul în stil mare.

Exact cînd era pe punctul de a capitula, Cattani opuse din nou rezistență:

— Nu vreau, nu mă mai interesează nimic! Nu mai pot repara nimic...

Liniștea fu întreruptă de dangătul clopotului care anunța prînzul. Un sunet plin, liniștitor.

Americanul îl îndemnă:

— Pleacă de aici! Nu vezi că te irosești? Ministerul de Interne ți-a aprobat un concediu lung. Ai tot timpul să decizi dacă vrei să-ți reiei locul în poliție. Între timp, dă-mi o mînă de ajutor, omule! Te aștept mîine seară la opt în Gara centrală, la Milano.

— Inutil, nu vin!

— Ba eu pariez c-ai să vii, făcu Bert și aruncă în sus jumătatea de dolar. Pe jumătatea asta de dolar...

De data aceasta, moneda își arătă fața opusă celei pe care se putea citi IN GOD WE TRUST.

Deși nu era superstițios, nu se putu împiedica să zîmbească gîndindu-se că acvila ce-i străluci o clipă în palmă era însoțită de textul E PLURIBUS UNUM...

VIZITA

A DOUA ZI ERA MIERCURI. LA MILANO PLOUASE PÎNĂ după-amiaza tîrziu. La primele umbre ale înserării ploaia încetase lăsînd loc unui văl de ceață. În ciuda vremii capricioase, Bert nu întîrzie nici o clipă. Voia să-și verifice intuiția psihologică. Pusese, de altfel, un pariu pe jumătatea lui norocoasă de dolar.

Intră cu pas grăbit pe ușa Gării Centrale, sigur pe el și, mai ales, sigur că-l convinsese pe comisar. Era îmbrăcat cu un impermeabil larg, avea gulerul ridicat și mîinile în buzunare. Trecu pe lîngă un șir de călători ce așteptau un taxi. Auzi vocea unui polițist care comanda autoritar taximetriștilor și clienților să respecte ordinea sosirilor. Americanul zîmbi vesel. În sfîrșit, un colțișor din Italia unde domneau ordinea și eficiența! Exceptînd Scala, bineînțeles!

În timp ce urca scara lungă care duce la peron, părea bine dispus. Da, da, asta-i forța Americii! gîndea el. Să te-arunci mereu într-o

nouă afacere, sigur pe reușită. Cu mentalitatea învingătorului. *Positive thinking*!

Nu se înșelase! Pe sub bolțile metalice, întunecate, văzu ciorchini de pasageri coborînd din tren, iar, în mijlocul lor, îl zări pe Cattani. Părea radical schimbat. Se răsese cu grijă, ochii îi străluceau din nou, întreaga sa atitudine era cea a unui om ce simte iar mirosul prafului de pușcă, apropierea luptei.

Nici măcar nu se salutară. Seara era oricum bună! Bert veni lîngă el și amîndoi ieșiră în aerul umed și răcoros de afară.

— Pe-aici! îl conduse americanul spre mașină. Îi luase o cameră la o pensiune. Era mai bine să stea acolo cîtva timp.

Vorbea în fraze scurte și la obiect. Îi întinse lui Cattani un plic cu detaliile pe care trebuia să i le dea lui Laudeo. Mai scoase încă un plic. Erau bani. Mulți.

— Nu vreau bani! protestă Cattani.

Fără comentarii, trecînd peste incident, Bert puse plicul înapoi în buzunar. Scoase o gumă și începu s-o mestece cu poftă. După o curbă scurtă la dreapta, trase lîngă trotuar: Ajunseseră la pensiune. Deasupra lor, firma de neon clipea părînd că plutește în vălul impalpabil de ceață.

— Și încă ceva, spuse Bert, ridicînd mîna dreaptă.

Între degetele ca de prestidigitator apăru o bucată de hîrtie, cu un număr de telefon.

— Dacă totul e în ordine, suni și întrebi de domnul Torri. Dacă merge rău, spui că vrei să vorbești cu domnul Bruschi. Noroc, frate! încheie Bert și-i dădu o palmă pe spate.

Camera rezervată lui Cattani era una obișnuită de pensiune modestă: mochetă verzuie pătată, o măsuță veche, o cuvertură uzată peste un pat șubred și un lampadar cocîrjat cu piciorul jupuit. Chilia era un lux! gîndi Cattani.

Dar comisarul nu se sinchisi. Deschise plicul americanului și începu să citească cu febrilitate. Simțea cum o căldură binefăcătoare i se răspîndește în tot corpul. La urmă, luă hîrtiile și se duse în baie. Aprinse un chibrit și arse foaie cu foaie, aruncînd cenușa în closet. Memoră numărul de telefon și arse și bucata de hîrtie scrisă de Bert.

A doua zi se afla în biroul avocatului Diletti, o namilă cheală, cu ochi bovini și gesturi repezite. Era unul din apărătorii lui Laudeo.

— Trebuie să vorbesc cu Laudeo! spuse Cattani.

— Trebuie?! se auzi tonul caustic al avocatului.

Burta lui enormă zvîcnise, iar nasturii cămășii stăteau să plesnească. Continuă:

— Am impresia c-ar trebui să întrebați dacă clientul meu binevoiește să vă vorbească, după tot răul pe care i l-ați făcut.

— Ascultați-mă! spuse iritat Cattani. N-am venit aici ca să cer scuze nimănui. Am noi dovezi contra clientului dumneavoastră. Dacă nu vrea să-mi vorbească, voi fi silit să le înaintez magistraturii. Spuneți-i un singur nume, va ști precis despre ce-i vorba. Spuneți-i: Kemal Yfter. Atît! După asta, puteți să-l întrebați dacă binevoiește să mă primească.

Fața grasă a avocatului avu un tremur, în timp ce întindea mîna să ia un pix cu care să noteze numele dictat de Cattani.

După cum prevăzuse, numele acela îl convinse imediat pe Laudeo să accepte convorbirea. După cîteva zile, Corrado trecu pragul închisorii din Bergamo. Era o închisoare model, în interiorul căreia deținuții se bucurau de o libertate de mișcare de neimaginat. Trăiau în celule cu un pat, mai degrabă camere de hotel decît loc de ispășire a unei pedepse.

Laudeo nu-și pierduse scorțoșenia. Îl întîmpină pe Cattani în halat, dînd impresia că se mișcă în salonul casei sale.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? începu, punînd țigara într-un spiț de aur și rămînînd în picioare, pentru a-i impune o vizită cît mai scurtă.

Aruncîndu-i o privire piezișă, Cattani spuse amenințător:

— Înainte aș vrea să precizez ce vreau să aflu. Așa, ca să știți cum veți proceda. Deci, dumneavoastră ați pus la cale afaceri, de un milion de dolari, împreună cu Yfter. În lire, face aproape o mie cinci sute de miliarde. Nu-i rău deloc! Ce ziceți?

Laudeo trăgea cu sete din țigară. Doar un ușor tremur al buzei îi trăda enervarea.

— Vreți să vă împrospătez memoria? reluă cu un ton provocator Cattani. Vă voi cita cîteva din operațiunile încheiate de dumneavoastră și Yfter. De pildă, transporturile de cocaină făcute din Columbia în Statele Unite. Valoare totală: treizeci

și două de miliarde. Există dovezi, nu glumă! Și ce-mi puteți spune de cele șaizeci și șase de elicoptere Cobra, de cele cincizeci de tancuri, de imensa cantitate de explozibil dusă în Iran? Cît ați cîștigat pentru deranj? Treizeci de miliarde, nu-i așa? Să continui?...

Cattani făcea pași mici, cînd la dreapta, cînd la stînga, ca o pisică ce se joacă cu șoarecele înainte de a-i da lovitura de grație.

— Vă declarați anticomunist, dar nu vă dați în lături de la afaceri cu țările din Est. Datorită medierii dumneavoastră, cinci mii de automate Kalașnikov și tone de explozibil au luat calea unei țări africane. Era și Yfter amestecat în afacerea asta.

Pentru prima dată pe chipul lui Laudeo apăru un surîs viclean. Bătrînul vulpoi își dăduse seama că nu avea scăpare. Iar firea lui îi sugera să adopte o atitudine maleabilă. Cît ești pe poziții de forță, trebuie să dictezi condițiile, cînd ești slab, caută să smulgi cît mai multe avantaje posibile! E o regulă de aur a unui bun mediator, artă în care el excela.

— Cu ce vă pot fi de folos? începu să sondeze terenul Laudeo.

— Vreau să știu care sînt proiectele lui Yfter. Ce afaceri încearcă să mai aranjeze?

— Și eu de unde să știu asta?! exclamă Laudeo arătîndu-se surprins. Sînt total rupt de lume, aici.

— N-o faceți pe șmecherul, nu-i nevoie! Vă las o săptămînă de gîndire. Dacă nu vorbiți, voi preda magistratului documentele despre toate învîrtelile murdare în care sînteți amestecat.

Îndreptîndu-se spre ieșire, Cattani se întoarse și, arătînd cu degetul în direcția lui Laudeo, îl avertiză:

— O săptămînă, nu uitați! La revedere, domnule Laudeo!

Nu departe de închisoare era un bar. Cattani avea o poftă aproape dureroasă de o cafea. Oricît își ținuse în frîu emoțiile, întîlnirea cu Laudeo îi deschisese vechile răni și-i dădu o senzație de leșin. De la fratele Bernardo, la Laudeo... decompresiunea era prea bruscă...

Sorbi lacom cafeaua și se pregătea să se îndrepte spre casă cînd, scoțînd portofelul din haină, privirea îi căzu pe o foaie îngălbenită, împăturită în două, care se afla între bancnote. O scoase și fu atît de șocat, încît trebui să se oprească cîteva clipe. Era un desen de copil, cu o căsuță, un bărbat, o femeie și o fetiță. Într-un colț Cattani își recunoscu scrisul. Notase: „Primul desen al Paolei, clasa I B".

Împături foaia, strîngînd din dinți, plăti cafeaua și întrebă unde era telefonul. Formă numărul pe care i-l dăduse americanul. Cînd auzi că, de partea cealaltă, cineva ridicase receptorul, spuse că ar dori să vorbească cu domnul Torri.

În aparat se auzi clicul tipic de comunicare întreruptă brusc. Mesajul fusese recepționat. Însemna: „Totul e în ordine!"

Pentru Laudeo însă, situația nu era deloc roz. Avocatul său se precipită să-l consulte, ca să vadă dacă avea dispoziții de dat după discuția cu Cattani. Îl găsi îngrijorat și agitat.

— Cineva vrea să mă șantajeze, începu. Cattani nu știe nimic. Adevărul e că cineva se

folosește de el... Dar cine?! se întreba Laudeo și vocea sa trăda un acut sentiment de frică.

Mergea înainte și înapoi, cu mîinile la spate, cu capul sus, ca și cum ar fi vrut să adulmece din ce direcție bătea vîntul. Dintr-o dată păru convins că a găsit soluția enigmei. Arătă cu degetul spre silueta mătăhăloasă a avocatului spunînd:

— Sigur că da! E clar! Carlo Antinari! E singurul care poate cunoaște relațiile mele cu Yfter. Eu lucrez numai prin banca sa. Și acum încearcă să mă elimine. Vrea să încheie afacerile singur.

Renunțînd să se mai frămînte, savură gustul răzbunării, șuierînd:

— Merită o lecție zdravănă!

O FETIȚĂ

ÎNTR-O VINERI PE LA UNSPREZECE DIMINEAȚA, ÎN ZONA Universității din Milano, s-a întîmplat un lucru care avea să schimbe radical destinul mai multor persoane. O fetiță cam de cinci ani. poate șase, țopăia veselă, ținîndu-se de mîna guvernantei blonde și zvelte, care o scosese la plimbare.

Nici una din ele n-avu timp să înțeleagă ce se întîmplă. O mașină marca Alfetta trase fulgerător lîngă trotuar. Se opri cu o frînă bruscă. Din ea se năpustiră doi bărbați. Unul o lovi cu pumnul pe guvernantă, trîntind-o, în timp ce celălalt bărbat luă fetița și o împinse în mașină.

Porniră în trombă spre periferie, în tentativa de a scăpa din labirintul străzilor din centru. Pe o străduță laterală frînară brusc, cu un scrîșnet îngrozitor. Cei doi răpitori săriră, trăgînd după ei fetița într-o altă mașină, o Lancia Delta, care demară cu roțile scrîșnind.

În acel moment ieșea pe poartă o doamnă cu un cățeluș în lesă. Ea nu avu timp să vadă fetița,

dar mișcările repezite și zgomotul portierelor trîntite îi treziră bănuiala că se întîmplase ceva grav. Avu prezența de spirit să memoreze numărul mașinii, pe care îl comunică imediat poliției.

În cîteva minute, cel puțin cinci mașini erau pe urmele infractorilor. Două mașini de poliție îi interceptară aproape simultan. Una din ele îi talonă la cîțiva centimetri, cam un kilometru, pînă cînd șoferul din Lancia încercă să se debaraseze cu o manevră spectaculoasă și foarte riscantă. Vrînd să profite de spațiul de manevră oferit de o piață, reuși vreo două depășiri foarte riscante, dar, la a treia, se lovi de partea laterală a mașinii pe care se pregătea să o depășească.

Incidentul fu însă în avantajul răpitorilor, căci mașina lor făcu un salt teribil, se răsuci, evită în ultimul moment un stîlp și fu din nou în stare să continue cursa, în sens invers. În acest timp, cele două mașini ale poliției rămăseseră blocate în trafic, pierzînd timp prețios.

Lancia parcurgea acum înapoi păienjenișul încurcat al străzilor din centru. Cei doi răpitori auzeau în depărtare șuieratul sirenelor de pe mașinile poliției. Erau extrem de crispați. Se gîndeau dacă mai aveau vreo posibilitate să scape basma curată. Intraseră într-o capcană îngrozitoare! Dintr-o dată, constrînși de spaima ce le pulsa sălbatic în inimi, luară o hotărîre nebunească. Abandonară mașina pe o străduță din spatele gării centrale. Unul din ei, cel mai înalt, tuns punk, îndreptă spre ochii fetiței un pistol. Sprijinind țeava rece de fața ei palidă, șuieră:

— Vii cu noi fără să zici nici pîs! Ai înțeles?! Nu striga, nu cere ajutor, altfel te împușc cu ăsta! Haidem! Știi ce-i ăsta, nu?

Mergeau repede. Duceau fetița între ei, ținînd-o de mîini, aproape tîrînd-o. Intrară în holul gării, fără ca aparent să-i ia în seamă cineva. Lumea era ocupată cu propriile pachete, valize. La cabinele telefonice era coadă. Agitație. Nervi.

Răpitorii împinseră fetița pe scări, pînă la peroane.

Dintr-un tren abia sosit, coborau călători cu un aer preocupat în timp ce megafoanele anunțau sosirile și plecările. În mijlocul vacarmului aceluia, spaima fetiței deveni și mai intensă.

— Tată! începu ea să se vaiete. Tată, vino să mă iei!

Era o fetiță cu fața rotundă, cu păr drept, moale.

— Tată!...

Acum nu mai reușea să se controleze, striga disperată.

— Taci! o amenință tipul scund și îndesat, strîngînd-o de mînă.

Dar ea nu reușea să se stăpînească. Fața îi era brăzdată de lacrimi. Începuse să atragă atenția călătorilor.

Doi polițiști se apropiară bănuitori. Tînărul tuns punk își pierdu capul. Scoase pistolul și îl îndreptă spre tîmpla fetiței.

— Nu vă apropiați! urlă. Nu vă apropiați, că o omor!

— Tată! implora fetița, cu un fir de voce, tată!

Celălalt răpitor părea mai lucid, mai stăpîn pe el:

— Dă-i drumul, las-o și să fugim. Hai, fugi!

Dar punkistul nici măcar nu-l auzea. O ținea pe fetiță ca pe un scut. Îi trecuse un braț în jurul gîtului și o strîngea, în timp ce, în cealaltă mînă, ținea pistolul. Se retrăgea acum, aplecat, cu sudoarea curgîndu-i pe frunte.

Complicele lui dispăruse. Rămăseseră numai el și fetița

O mulțime de oameni îl observa, îl vîna. Era ca o fiară încolțită. Se refugie în interiorul unui bar din care clienții și chelnerii fugiră în grabă.

Pe măsură ce timpul trecea, afară, mulțimea devenea tot mai numeroasă, iar poliția fusese nevoită să facă un cordon spre a o stăvili. Un mormăit de fiară rănită se ridica din rîndurile oamenilor scandalizați, furioși.

Într-un colț, o femeie distinsă, își frămînta mîinile. De cîteva ori, păru gata-gata să țipe de spaimă. Era mama fetiței, doamna Anna, care venise acolo imediat ce aflase teribila veste.

Sosi și cealaltă fiică, Giulia. Drăguță, cu un păr lung ce-i cădea ondulat pe umeri. Părea să aibă puțin peste douăzeci de ani. Observîndu-și mama, se repezi și o îmbrățișă.

— Doamne, Giulia, e groaznic! gemu femeia. Ce să fac?

— Mamă, o să fie totul bine! Stai liniștită, n-o să i se întîmple nimic Gretei noastre, sînt convinsă!

O mîngîia cu blîndețe pe cap. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

Situația era stabilizată pentru moment. În interiorul barului, sechestratorul ținea strîns fetița, tot mai nervos, tot mai disperat, iar afară poliția aștepta să-l doboare oboseala.

— Să așteptăm! sugeră procurorul adjunct Venturi, care luase comanda operațiunilor, va claca!

Tatăl fetiței, bancherul Carlo Antinari, nu suporta așteptarea aceea sterilă. Ceru magistratului să-i permită să vorbească cu răpitorul la megafon. Voia să-i ofere bani, oricît ar fi cerut.

— Îmi pare rău, replică Venturi, nu vă pot permite să dați bani unui bandit! Ar însemna că încurajăm acest gen de infracțiuni! Îmi pare nespus de rău!

— Dar e în joc viața fetiței mele, protestă omul, dominîndu-și cu greu spaima și furia. Ce-mi pasă mie de ce puteți voi să permiteți și ce nu?!

— Vom face tot posibilul să o salvăm, dar lăsați-ne pe noi, vă rog! spuse magistratul.

Luă un megafon și se adresă răpitorului:

— Fii calm, îți vom da o mașină și tot ceea ce ai cerut! Dar nu fă prostii, să nu te atingi cumva de fetiță! Ai înțeles? Să nu îndrăznești să-i faci ceva fetiței!

Directorul general al băncii, Dino Alessi, îl luă pe Antinari de braț și îl împinse deoparte, sfătuindu-l să lase totul în seama poliției. Nu părea deloc emoționat. Avea trăsături dure, sprîncene stufoase și ochi reci, cu priviri de gheață.

Bancherul nu voia să se resemneze. Era pămîntiu la față. Se întoarse spre bar, încercînd să vadă prin vitrine ce se întîmpla înăuntru.

— Ce crezi de toată murdăria asta? Crezi că au vrut să mă pedepsească pentru că nu am acceptat să dau semnătura aceea, nu-i așa? îl întrebă cu voce stinsă pe Alessi, umezindu-și buzele.

— Bineînțeles, nu e nici o îndoială! exclamă Alessi fără ezitare.

Exact în momentul acela, într-o altă parte a orașului, răpirea fetiței era percepută în mod cu totul diferit. Bert, americanul, se prezentă pe neașteptate la pensiunea lui Cattani și, cu același aer dezinvolt cu care ar fi putut anunța rezultatul unei partide de baseball, spuse:

— Laudeo a înțeles greșit, a făcut o mișcare total aiurea!

Acele cuvinte îl alarmară imediat pe comisar, care ceru lămuriri:

— Ce legătură are Laudeo cu toată povestea asta?

— Banca Antinari acoperă multe din operațiunile conduse de Laudeo. E clar, nu?!

Americanul părea impermeabil la orice emoție. Avea un fel indiferent și obiectiv de a comenta pînă și cele mai mari nenorociri. Văzuse atîtea la viața lui!... se justifica el pentru a se scuza. Cu toate acestea, detașarea lui jignea sensibilitatea latină a lui Cattani. Ar fi putut fi de partea cealaltă, gîndi iritat comisarul. Ceea ce-l interesează e doar o treabă bine făcută!

— Ce e clar?! Poate vrei să spui că Laudeo a crezut că e șantajat de Antinari? S-a gîndit că informațiile mele proveneau de la bancher, așa e? întrebă Cattani foarte contrariat.

— *Claro*! spuse Bert, care uneori confunda italiana cu spaniola.

Petrecuse cinci ani în Argentina.

— Atunci e numai vina mea! E vina noastră! Laudeo a interpretat greșit. S-a gîndit că pericolul venea de la Antinari și a declanșat răzbunarea.

Cattani sări în picioare, furibund, marcat de concluzia la care ajunsese

— *Claro*, repetă americanul, netezindu-și cravata moale, de mătase.

— Clar? Clar pe dracu'! Fetița aceea riscă să moară, înțelegi?! Și tu atîta ai de spus?! Poate muri din cauza ta, și a mea. Am fost nebun că te-am urmat!

Ochii lui Cattani aruncau flăcări de mînie.

— Amice, nu întotdeauna ajungi la țintă pe drumul cel mai scurt! Deseori apar devieri, accidente. Nu poți să controlezi totul!

Bert ridică degetul în fața nasului comisarului și-i spuse pe un ton jumate glumeț, jumate didactic:

— Nimic însă nu trebuie să te abată de la obiectivul final! Regula numărul unu!

— Mă doare-n fund de filosofia ta practică! Aici nu-i vorba de o aselenizare, e vorba de viața unei... unui om.

Vocea începuse să-i tremure.

Cattani strînse pumnii de i se albiră încheieturile. Căuta nebunește o soluție. După cîteva secunde i se păru că a găsit-o. Își puse pistolul la brîu și, îndreptîndu-se hotărît spre ușă, spuse:

— Haidem... cowboy!

Americanul îl urmă bombănind. Ah, italienii ăștia, capete înfierbîntate! Soarele! Prea mult soare!

— Du-mă la gară! comandă sec comisarul, așezîndu-se în mașina lui Bert. Avea mușchii

încordați ca niște fibre de oțel, iar fața lui exprima o concentrare maximă.

Peste cîteva minute, își făcea loc prin mulțimea strînsă la gară. Părea un rechin ce despică apele. Nu-i fu greu să depășească cordonul de polițiști, arătînd legitimația.

Acum putea auzi vocea lui Venturi, răsunînd metalic în megafon și adresîndu-se banditului:

— Mașina vine imediat. Fii calm, ai răbdare! Totul o să se aranjeze...

Dar răspunsul banditului arăta că nervii lui erau pe punctul de a ceda.

— Zece minute... vă mai dau doar zece minute! Dacă nu vine mașina, o omor! Voi veți fi vinovați! Numai voi!

Cattani îi flutură legitimația sub nas unui polițist postat lîngă scară și, pe un ton ferm, îi spuse:

— Du-mă la proprietarul barului!

Acesta din urmă avea o mustață pe oală, care-i dădea un aer și mai nenorocit, și mai neconsolat. Era înfășurat într-un șorț și își frîngea încontinuu mîinile.

— Vreau să intru în bar fără să fiu văzut! Pe unde se poate intra? îl întrebă Cattani.

— Ar fi o cale..., dar e greu, făcu barmanul ridicînd sprîncenele dese.

— Arată-mi-o!

Fu condus de-a lungul unui coridor strîmt pînă la un capac dreptunghiular cu zăbrele metalice, care trebuia dat la o parte. Era gura de evacuare a instalației de aer condiționat.

Cattani fu nevoit să-și procure o scară ca să ajungă la capac și o bară de fier ca să-l miște. Intrase deja în criză de timp. Trecerea era îngustă, dar reuși să intre. Tîrîndu-se în patru labe, străbătu cîțiva metri pînă cînd găsi un alt capac zăbrelit. Îl scoase bătînd cu grijă marginile cu lovituri repetate ale palmei, atent să nu facă prea mare zgomot. Reuși cu greu să țină capacul cînd acesta cedă. Îl puse în interior și se lăsă în jos, agățîndu-se cu mîinile de margine. Își dădu drumul, căzînd fără zgomot, ca o pisică. Datorită unei raze de lumină ce intra pe o ușă întredeschisă, putea distinge în jur lăzi de bere, pachete de zahăr și sticle de băuturi. Simțea un parfum acru de cafea prăjită. Se afla în spatele barului.

Privi prin ușa întredeschisă și, la vreo cinci metri de el, îl zări din spate, cu ceafa rasă aproape la zero și partea de sus a capului acoperită cu un păr ceva mai lung, drept ca sîrma, ca o brazdă cu smocuri de iarbă. Individul ținea pistolul în mîna dreaptă și stătea cu spatele sprijinit de tejghea. Cu mîna cealaltă strîngea un braț al fetiței. Din micuța Greta, Cattani vedea doar o parte a capului, cu părul fluturînd la fiecare smucitură a bărbatului.

Acesta sufla din greu și începuse să privească în jur întorcînd brusc capul dintr-o parte în cealaltă. Apoi, ca și cum găsise ceea ce căuta, se mișcă spre dreapta, tîrînd fetița după el. Aceasta se agăță cu mînuțele de brațul răpitorului, palidă și înfricoșată. Banditul voia să ajungă la telefonul care se găsea pe măsuța de la casă.

Cattani deschise mai tare ușa ca să-i urmărească mișcările. Acum îl avea în față. Risca să fie descoperit.

Fetița îl zări. Ochii plini de spaimă ai micuței întîlniră privirea lui Cattani, care, punînd un deget pe buze, îi făcu semn să tacă.

Răpitorul forma un număr de telefon. Comisarul îi urmărea mișcările degetului care rotea discul transparent. Căută să-și imprime bine în memorie o cifră după alta.

În așteptarea răspunsului, tînărul se mișcă puțin. Cattani se năpusti fulgerător și i se aruncă în spate. Căzură amîndoi la pămînt. Banditul strîngea încă pistolul și căuta nebunește să-și elibereze brațul ca să tragă în comisar. O împușcătură sfărîmă o sticlă de votcă. Dar Cattani era deja în picioare și îi trase răpitorului un picior peste încheietura mîinii făcînd arma să zboare cît colo. Urmă o harababură infernală. Vitrinele fură spulberate și o echipă de polițiști înarmați pînă în dinți se năpusti în bar.

În haosul acela comisarul fu luat pe sus și dus pînă într-un colț. Din cînd în cînd reușea s-o zărească pe deasupra mulțimii pe mica Greta, palidă, cu ochii întredeschiși, în brațele mamei. Sora ei, Giulia, îi mîngîia părul cu duioșie și încerca să o liniștească.

Cattani înghiți greu. O tristețe imensă îi umbri figura.

În bar era o agitație de nedescris. Lumea gesticula încercînd să reconstituie cele întîmplate, să înțeleagă ce se petrecuse. În mijlocul mulțimii, privirile Giuliei și ale lui Cattani se întîlniră pentru cîteva clipe. Ea schiță un surîs care exprima atît de multă recunoștință, încît parcă se jena de lucrul acesta. Fu înghițită de mulțimea gălăgioasă.

Cattani strîngea încă în mînă patul dur al armei.

— Am salvat-o... totuși, șopti el, cu privirea pierdută peste țesătura șinelor de tren.

GIULIA

Trecuseră două zile. Bert îl mai vizitase de vreo două ori, dar Cattani îl trimisese la dracu fără prea multe menajamente. Era sătul de americanul ăsta și de planurile lui care aveau rezultate dezastruoase. Încă o dată, însă, avea senzația că se află la o răscruce. Nu știa ce să facă, ce turnură avea să ia viața lui. Ce mai rămăsese din viața lui...

Spre seară, în timp ce se întorcea dintr-o plimbare solitară, observă că, pe sub ușa camerei sale, se strecoară un fir de lumină. Întreaga lui ființă intră în alertă. Aproape că-și putea auzi mușchii cum vibrează sub piele.

Cu pistolul în mînă, lipit de perete, se strecură cu prudență pînă la ușă și o întredeschise exact cît să poată privi înăuntru. Pe pat stătea Giulia, sora fetiței răpite. Avea un ziar în mînă. Citea liniștită.

— Bună seara! o salută intrînd. Sînteți o cititoare înrăită...

Fata avu o tresărire violentă și-și duse mîna la stomac:

— M-ați speriat grozav! Uf!

Avea un chip încîntător, luminat de doi ochi mari, zîmbitori:

— Așa îi întîmpinați întotdeauna pe cei care vin în vizită?!

— Și dumneavoastră obișnuiți să intrați așa, clandestin, în casele altora? vru Cattani să pară sever.

— Vă rog să mă scuzați, dar am văzut că ușa nu era închisă cu cheia și m-am gîndit că nu-i nimic rău dacă vă aștept înăuntru.

Avea o voce caldă, plăcută.

— Familia mea ar fi fericită dacă ne-ați fi oaspete în seara asta, spuse Giulia. Am venit să vă invit.

Cattani deschise frigiderul, luă o cutie de Coca Cola și o deschise, ușor amuzat.

— Vreți un pic? o întrebă pe fată, întinzînd spre ea cutia care se aburise deja.

— Mulțumesc, făcu ea și sorbi de cîteva ori, după care îi dădu cutia înapoi privindu-l, amuzată, la rîndul ei, de această *pipă a păcii.*

— Ați fost foarte amabilă să vă gîndiți la mine, dar cred că nu e cazul. Am făcut și eu ce trebuia să fac. Sînt fericit că s-a terminat cu bine. Sînt fericit pentru fetiță și pentru voi. Într-adevăr, fericit...

O umbră de neliniște trecu pe fața Giuliei.

— De fapt venisem și în interes de serviciu, ca să zic așa. Sînt reporteră la un post de televiziune particular. Ziarele scriu atîtea despre dumneavoastră zilele astea, despre războiul solitar pe

care l-ați dus contra mafiei! Voiam să vă întreb dacă sînteți dispus să-mi acordați și mie un interviu.

— A, nu, fără interviuri, i-o reteză Cattani, aproape supărat.

— Interviu nu, invitație acasă nu...

Giulia se bosumflă. Ridică din umeri și, cu insistență aproape copilărească, adăugă:

— Dacă nu vreți s-o faceți pentru mine și pentru părinții mei, atunci măcar pentru Greta. E o fetiță foarte singură. Întreabă mereu de dumneavoastră. N-o puteți dezamăgi!

Vorbele acelea îi atinseră punctul sensibil și-l făcură pe Corrado să-și schimbe imediat atitudinea. În concluzie, acceptă invitația

Giulia conducea mașina imprudent, așa că, de mai multe ori, Cattani o rugă să nu meargă prea repede.

— Cum așa?! se miră ea. Unul pentru care riscul e pîinea cea de toate zilele, se teme? Nu-mi vine să cred!

— Risc numai dacă e necesar, dar nu mi-ar plăcea să mor inutil.

În timp ce privea pe fereastra mașinii, Corrado văzu ceva care-i trezi interesul. Făcu un gest agitat cu mîna și o rugă să oprească. O tutuise pe Giulia, spontan, fără premeditare. Iar ea se adaptă imediat, cu plăcere:

— Ce s-a întîmplat? Ți s-a făcut chiar atît de frică?!

Fără să dea explicații, Cattani coborî din mașină spunîndu-i să-l aștepte. Cîteva minute mai tîrziu, ieși dintr-un magazin ținînd în mînă o

păpușă frumoasă cu părul blond ca spicele de grîu.

— Vai, dar e o minunăție! se bucură Giulia. Sînt sigură că Greta va fi încîntată. Aproape că o invidiez!

Într-adevăr, Gretei îi plăcu mult păpușa, dar ochii ei se luminau mai ales cînd îl privea pe Cattani. Îi adresa din cînd în cînd cîte un zîmbet timid. Apoi prinse curaj și, venind cu pași moi, se cuibări pe genunchii lui ca o pisică.

Seara trecu în schimburi de amabilități. Părinții Gretei i-au declarat în repetate rînduri lui Cattani recunoștința lor infinită pentru gestul lui curajos.

Venise și directorul general al băncii, Alessi, care îi oferi comisarului o sumă de bani drept recompensă pentru intervenția sa providențială. Gestul provocă un moment de mare jenă. Pe urmă toți se grăbiră să schimbe vorba, prefăcîndu-se că trec indiferenți peste acel incident care îl jignise pe Corrado. El se simțea mai degrabă trist decît propriu-zis jignit. Din nou avea de-a face cu oameni care acționau la fel ca Terrasini, ca Laudeo, ca bătrînul Cannito. Toți din același aluat! Toți convinși că pot rezolva orice cu bani. Cattani începea să-i considere niște mașini de fabricat bani.

Giulia și Greta îl însoțiră pînă la poartă. Fetița nu voia să-l lase să plece. Ea, care de mică fusese singură și bolnăvicioasă, își găsise în omul acela aspru eroul ei, îngerul ei păzitor...,prietenul ei. Se jucaseră împreună de-a hoții și vardiștii și cîștigaseră.

Se agăță cu mînuța de pantalonii lui și întorcînd spre el o privire imploratoare, spuse:

— Ai să mai vii, nu-i așa?

— Ei, doar nu 's-o fi îndrăgostit de tine! glumi Giulia luînd fetița în brațe și strîngînd-o la piept.

— O să mai vin, fii liniștită, răspunse zîmbind Corrado. Ai grijă de păpușă! Să-i spui povești seara.

După cîțiva pași întoarse capul. Giulia îl privea, cu fetița în brațe. Sub felinar, fața ei era de o gingășie stranie.

În noaptea aceea comisarul se trezi brusc. Avusese în somn un fel de revelație. I se păru că a făcut o descoperire importantă. Se concentrase asupra ei atît de intens încît se trezise agitat. Acum se învîrtea nervos prin cameră, căci nu reușea să reconstituie ce văzuse el în somn! Poate intuise un adevăr pe care acum nu putea să și-l dezvăluie dintr-o dată! Începu să-și amintească despre ce era vorba. Imaginile îi apăreau încă ușor confuze, dar subiectul era din ce în ce mai clar. Vedea un telefon. Creierul lui lucra cu febrilitate în căutarea semnificației acelei imagini. Pe discul telefonului o mînă forma un număr. Acum își amintea perfect! Era telefonul din bar, aparatul pe care răpitorul Gretei forma un număr cînd el îi sărise în spate. Din ușă, văzuse clar mîna aceea care era pe disc. Era sigur că memorase numărul. Îl văzuse clar, în somn. Și acum încerca să și-l amintească, cifră cu cifră. Îl notă pe o foaie de hîrtie și adormi imediat.

— Alo, aici pensiunea „Cocoșul de aur", răspunse o voce blîndă, bărbătească.

— Mă scuzați, spuse Cattani, aș dori să vin la dumneavoastră, îmi puteți da adresa?

— Da, sîntem la Bellaggio, Lungolago 76.

— Vă mulțumesc foarte mult.

— Doriți să faceți o rezervare?

Fără să răspundă Cattani închise, apoi formă imediat alt număr. Suna la Bert. Imediat ce auzi că a fost ridicat receptorul de cealaltă parte, spuse:

— Domnul Bruschi este, vă rog?

Închise imediat.

Era parola conform căreia transmitea că trebuie să se întîlnească urgent.

Îl aștepta pe american în stradă.

— Du-mă la Bellaggio, pe malul lacului Como!

Luase un ton atît de autoritar, încît celălalt nu se mai deranjă să afle motivul acelei excursii în afara programului. Aruncă jumătatea de dolar, și-o puse iar în buzunar, spunînd în timp ce pornea mașina:

— *Okay, okay, amigo*! La ordinele dumneavoastră!

Proprietarul pensiunii „Cocoșul de aur" arăta exact cum și-l imaginase Cattani, auzindu-i vocea la telefon: un grăsan blajin.

Cînd înțelese motivul acelei vizite, luă o atitudine prudentă.

— Da, lucra aici, era chelner. Un băiat bun, credeți-mă! Bun ca pîinea caldă. Cînd l-am văzut la televizor cu pistolul la capul fetiței, mi-am

chemat soția: „Vino, vino să-l vezi pe Pierro! Ferească Dumnezeu!“ Și ea a rămas cu gura căscată ca la dentist.

Nevastă-sa venise și ea, între timp. O femeie plinuță, care își ținea mîinile împreunate și aproba tot ce spunea soțul ei.

— Nici acum nu-mi vine să cred, scînci ea, adăugînd că răpitorul i se păruse tot timpul un băiat tare bun.

— Aș vrea să văd camera lui, ceru Cattani, începînd să urce deja scările.

Era o cămăruță golașă, cu o fereastră ce dădea spre lacul liniștit, pe care alunecau doar două bărci cu velă. Pe fundal, fortărețele munților erau învăluite într-o ceață ușoară.

Cattani își dădu seama că de sub cuvertura de pe pat ieșea o valiză. O scoase și examină conținutul. Erau obișnuitele obiecte personale ale unui băiat singur: chiloți, un pulover, două reviste porno, un termoplonjor, cîteva prezervative. Dar atenția comisarului fu atrasă de un carnet, un fel de agendă.

— Ținea socoteli aici, era obsedat de numere. Scria tot: fiecare mică cheltuială sau cîștig. Avea diplomă de contabil, îl informă dintr-o suflare proprietarul pensiunii.

— Știți că în timp ce o amenința pe fetiță cu pistolul, el a vrut să telefoneze aici? întrebă Cattani.

Hotelierul se făcu stacojiu.

— Doar nu credeți că... Noi n-aveam nici un fel de legătură cu el în afara relațiilor de serviciu...

— Poate voia să vorbească cu Maria, sugeră soția.

— Cine e Maria? întrebă Cattani.

— Prietena lui, lucra și ea aici, făcea curat în camere; dar, de cînd el s-a băgat în încurcătura aceea, ea a dispărut.

Cattani continua să răsfoiască agenda plină de cifre bine aliniate, împărțite pe luni, uneori notate în ritm săptămînal. Din carnet căzu o foaie. Cattani o ridică și văzu un număr de telefon notat pe foaie, iar, alături, un alt număr: cinci milioane.

— Ce zici de asta?! îl întrebă pe american.

Bert aruncă o privire profesională pe foaie.

— Poate fi foarte bine avansul pentru răpire. Lasă-mă să copiez numărul de telefon. Am eu grijă să descopăr al cui este.

Mai tîrziu, în timpul după-amiezii, se întoarseră la Milano. În timp ce Corrado urca scările spre camera lui, auzi clar pașii cuiva care cobora. Ridică ochii și o văzu.

— Ah, făcu Giulia, care se destinse brusc, ce noroc că ai venit! Tocmai plecam. Văzusem ușa închisă și mă gîndeam că întîrzii.

— Am ieșit puțin. Ce s-a întîmplat?

— Speram să te pot convinge să facem interviul acela.

Cattani zîmbi. O privi cu atenție și citi pe fața ei o hotărîre fermă.

— Cînd îți intră ceva aici, spuse el, în timp ce o ciocănea cu degetul pe frunte, greu să ți-o mai scoată cineva, nu-i așa?

— E o moștenire de familie. Bunicul meu e așa. Un încăpățînat foarte scump și foarte încăpățînat.

Era îmbrăcată cu o rochie de cașmir albastru și-l privea calm, luminoasă, cu o seducătoare duioșie. Cum puteai s-o refuzi?!

— Unde facem faimosul interviu? se dădu bătut Cattani.

Fata sări în sus de bucurie. Îl luă de mînă și-l conduse afară, spre mașina ei.

— Dacă ne grăbim, ajungem la timp ca să intrăm direct în telejurnalul de seară!

În fața camerei de luat vederi, Cattani adoptă un ton sigur și ferm. Privirea îi devenise agresivă. Vorbea uitîndu-se drept în obiectiv, ca și cum ar fi vrut să imprime bine în capul cui îl observa, ceea ce se grăbea să comunice:

— Am acceptat să răspund la cîteva întrebări, nu ca să-mi fac publicitate. Din păcate, nu mai am nevoie de așa ceva...

— Domnule comisar, îl întrerupse Giulia, nu este vorba de publicitate. Dumneavoastră luptați de mult împotriva clanurilor criminale, riscîndu-vă viața. Acum cîteva zile n-ați ezitat să vă expuneți din nou, făcînd să eșueze răpirea unei fetițe. Cred că multă lume vrea să știe cum trăiește un om ca dumneavoastră.

— N-aș putea să spun că tremur de frică. Asta vreau să fie clar: Nu fac pe mine de frică. Sigur, n-am o viață prea veselă. Stau mereu cu degetul pe trăgaci, deseori noaptea dorm cu pistolul sub pernă. Aș rectifica puțin: Tot timpul dorm cu pistolul sub pernă! Aviz amatorilor! Ca urmare, mă cam plictisesc la filmele polițiste, rîse Cattani. Apropo de fetița răpită: E rușinos, e monstruos să implici copiii în rezolvarea unor

conturi... Ce să vă mai spun... Îmi plac prăjiturile și beau multă, prea multă cafea. Am început să fac confidențe ca o vedetă americană...

— Aveți mulți dușmani, nu-i așa?

Cattani se îndreptă în fotoliu. Își fixă cu mai mare intensitate privirea spre camera de televiziune. Părea că așteptase întrebarea aceea. Își alese cu grijă cuvintele ca să răspundă:

— Mi-am făcut mulți dușmani: oameni care erau siguri că mă pot învinge și n-au reușit, care voiau să mă cumpere și n-au reușit, pentru că pe mine banii nu mă interesează. Tuturor acestor domni le spun acum, profitînd că sînt aici, că îi aștept pe ucigașii lor plătiți, fără să tremur. Să-și trimită asasinii: Locuiesc la Milano, la pensiunea „Quadrante". Nu e nevoie să se anunțe telefonic.

Printre cei ce urmăreau interviul era cineva foarte interesat de tot ce spunea Cattani: Laudeo. Întins pe patul celulei, aprinsese televizorul ca să urmărească știrile. Niciodată nu și-ar fi imaginat o asemenea surpriză. Îl asculta pe Cattani cu o neliniște crescîndă. Și, la un moment dat, înțelese că, de fapt, comisarul i se adresa chiar lui. Ascultă încordat:

— În legătură cu dușmanii mei, tuna Corrado, să-mi permiteți să le adresez un mesaj, mai ales unuia dintre ei. Aș vrea să-i amintesc că s-a scurs perioada ce i-a fost dată ca să-mi dea un răspuns. Un răspuns important. Aș vrea să-i comunic, de asemenea, un număr de telefon. Cu siguranță, pornind de la acest număr va înțelege multe lucruri.

Cattani luă din buzunar o bucățică de hîrtie. Era foaia găsită în pensiunea de lîngă lac, în carnetul răpitorului.

— Numărul este 6974357. Repet: 6974357.

Dacă ar fi putut vedea reacția lui Laudeo, Cattani ar fi înțeles că mesajul său își atinsese ținta. Laudeo se înfurie groaznic, aruncînd cu telecomanda în ecranul televizorului care se sparse, pîrîi și totul se termină într-o sfîrîială și o jerbă de scîntei.

Prizonierul era extrem de agitat. Numărul acela de telefon pronunțat de Cattani risca să-l implice în răpirea fetiței. Era al unui prieten căruia îi dădea ordine prin avocatul Diletti.

Nerăbdător, bătu în ușă chemînd gardianul.

— Vreau să-i trimiteți imediat o telegramă avocatului meu! Îl vreau urgent aici! Și scoateți-mi din celulă televizorul ăsta nenorocit! Să nu-l mai văd!

ȘANTAJUL

Interviul se terminase și Giulia îl conducea pe Cattani spre ieșire.

— Ai fost grozav, dar spuneai lucruri care te înfioară! îi șopti ea ușor intimidată.

El se prefăcu că nu aude remarca fetei. De fapt, profitase de ocazie ca să-și transmită mesajele cui trebuia să le înțeleagă. Un mod eficace de a-și atinge scopul. Giulia, ca ziaristă, era doar instrumentul. Se mai întîmplă, astea sînt regulile jocului!

Promise să treacă pe la mica Greta, de îndată ce va putea.

Gîndul la fetiță o înduioșă pe Giulia:

— Știi că doarme cu păpușa ta în brațe?

— Mă bucur mult! E o fetiță minunată. Cred că a fost o lovitură grea pentru părinții ţăi s-o vadă crescînd bolnavă mereu și cu aerul acela detașat, rupt de realitate.

— Da, așa este. A stricat practic relațiile bune care existau între mama și tata. Dar acum, gata,

ajunge cu tristețea! Aveam intenția să te invit la masă...

Corrado încercă o ciudată senzație de surpriză. Se uită bine la Giulia și, pentru prima dată, o privi așa cum un bărbat privește o femeie. Bucuria de a trăi, nevoia de afecțiune se îmbinau în privirea ei, dîndu-i un aer rugător, irezistibil.

Corrado ținea mîinile în buzunare. O căldură plăcută începu să-i încălzească pieptul. Spuse:

— Nu mai frecventez de o bună bucată de vreme femeile. Oricum invitațiile sînt obișnuit să le fac eu. Un *macho* demodat!

Ea îl fixă cu maliționzitate:

— Atunci invită-mă tu, s-ar putea să accept!

Cattani se predă:

— Hai să mergem unde voiai să mă duci tu! Dar... reține, eu te-am invitat, domnișoară!

Giulia îl duse la ea acasă. El rămase foarte impresionat de frumusețea apartamentului. Covoare sofisticate, mobile de epocă, tavane și decorațiuni prețioase. Salonul dădea spre o terasă plină de mușcate și plante exotice.

— Se vede treaba că ziariștii cîștigă destul de bine, afirmă zîmbind Cattani. N-aveți un post liber?

— Vorbești de casă? E un cadou de la bunicul. A fost bancher, dar acum se bucură de bătrînețe: Stă la soare, în Sicilia.

Giulia avea la gît un lanț masiv de aur. Cattani îl atinse cu mîna:

— Dar ăsta l-ai luat din economiile tale?

— Nu, mi l-a dăruit mama mea! E bine, curiosule? Sînt sigură că-i disprețuiești pe cei cu bani..., comunistule!

Mîna lui Cattani se juca încă cu prețioasele pandantive ale colierului. Giulia îi luă mîna într-ale ei.

— Ai mîinile reci, șopti.

Deși se simțea atras de fata aceasta atît de tandră, lui Corrado parcă i-ar fi fost teamă de ceva. Zîmbi și spuse:

— O fi de foame! Bănuiesc că și voi, bogătașii, mai mîncați din cînd în cînd.

— Vai, bietul de tine! Fii liniștit, pregătesc totul într-o clipă! Sînt foarte pricepută, știi? Mai pricepută decît la jurnalistică.

Fugise deja în bucătărie. O auzea cum scoate farfurii, cum manevrează tigăi, cum aprinde cuptorul. Între timp îi dădea lui indicații:

— Tu așază masa! Găsești totul în bufet, acolo, jos.

Cina era delicioasă. Iar Giulia, într-adevăr, o foarte bună bucătăreasă. Pregătise rapid un pui după o rețetă chinezească, cu migdale. Corrado o fixa în timp ce ea mînca lacom.

— Ți-e întotdeauna așa de foame?

— Mănînc mult, așa e? Și mama spune același lucru. Uneori se teme că sînt gravidă!

— Există și pericolul ăsta? zîmbi comisarul.

— Ei, asta-i bună! Știi că există o mulțime de trucuri ca să eviți surprizele! Dar poate nu ești la curent. Te văd cam dezorientat...

Era o fată fără complexe, obișnuită să vorbească cu cea mai mare naturalețe și despre subiectele cele mai delicate. Cattani continua să o

studieze, nehotărîndu-se dacă să se lase cucerit de îndrăzneala ei, sau să reziste. Eroic!

Sunetul telefonului îi întrerupse firul gîndurilor. În timp ce fata vorbea la telefon, el îi admira figura delicată.

Lîngă telefon era o măsuță cu o tablă de șah. Privind cum sînt desfășurate piesele, se gîndi la o partidă întreruptă la jumătate. Giulia ridică nebunul și-l mută într-o altă poziție.

— Mișcarea mea din această seară, spuse ea interlocutorului, este: Nebun de la C2, la A4.

După ce termină convorbirea, fata spuse:

— Era bunicul meu. Mă sună din Sicilia. Ca să-l fac să se simtă mai puțin singur, joc șah cu el, o partidă lungă. Mîine seară mă sună ca să-mi comunice ce mișcare face el.

— Interesant! Ești foarte legată de bunicul tău, nu-i așa?

— Da, e omul cu care simt că am cele mai mari afinități.

— Vorbește-mi de familia ta! Încerc să-ți iau și eu un interviu!

— Ce vrei să știi? Bunicul meu e fondatorul băncii. Tatăl lui, în schimb, avea o mică flotă care străbătea Mediterana, transportînd mărfuri dintr-un port în altul.

Cattani încerca să înțeleagă cum era fata aceea în vinele căreia curgea sînge de armatori și de bancheri. O studia în timp ce ea turna șampania în pahare.

Giulia surprinse privirea lui și îi surîse seducător. Ridică paharul și îi făcu semn să și-l ia pe al lui.

— Cin-cin! zise și rămase cu paharul pe jumătate în aer, cu ochii la el, ca atrasă de un magnet. Vrei să rămîi aici în seara asta?

Trăsăturile lui Cattani se înăspriră brusc:

— Aș prefera să nu rămîn...

— Ți-e frică să nu te compromiți?

El nu răspunse. Giulia păru alarmată:

— Nu-ți plac?! Sînt urîtă?

— Ești foarte frumoasă! Ești foarte... foarte... specială! Nu despre asta e vorba!

— Oh, ai atins punctul slab! Vanitatea! Mai spune-mi o dată! zise ea în extaz.

— Da, Giulia, ești foarte frumoasă și periculos de atrăgătoare.

— Mulțumesc! Găsesc că nici tu nu ești chiar de lepădat. Mai ales că știi să mă flatezi așa cum îmi place. S-ar putea ca în curînd să încep să torc ca o pisică. Bine, în seara asta te las să pleci. Cu o condiție: Trebuie să-mi promiți că mîine seară vii să mă iei de la birou. Termin la șase.

— Cred că mîine e cam greu. Am ceva, o treabă destul de importantă.

— Nu poți să mă tratezi așa! se bosumflă Giulia. Cad la picioarele tale și tu mă umilești, mă respingi! Nu ești deloc un gentleman!

Întinse o mînă și o puse pe mîna lui:

— Spune-mi da! Te rog nu mă necăji! N-am nici o vină că sînt prea bogată pentru gustul tău! O să-l rog pe tata să dea faliment!

Fața lui Corrado se destinse într-un zîmbet larg. Îi luă mîna și o cuprinse cu blîndețe între ale sale. Îi aspiră parfumul și-i sărută degetele ce tremurau ușor...

... La pensiune, portarul îi făcu semn arătîndu-i un tip cu părul ca peria, care stătea într-un fotoliu. Îl aștepta pe el.

Instinctiv, Cattani bägă mîna sub haină și apucă pistolul. Dar tipul n-avea aer agresiv. Îl aștepta de cel puțin două ore și aproape adormise. Cînd se ridică, precipitat, Cattani avu în față un lungan blond cu picioare de cocostîrc.

Încă un american! presupuse Cattani.

— Mă trimite Bert, zise.

Accentul lui american era frapant.

— Bert văzut tine... la televizor. El zixe: Tu nebun! El fricä pentru tine. Eu garda ta.

— Cum te cheamă? Cum zice la tine? *Vineri*, presupun...

— Bob! Dar toți spune linx... linx.

Puse arătătorul pe un obraz.

— Eu ochi de linx, rîdea el foarte satisfăcut. Niciodată greșit ținta! *Claro*?

Cattani trebuia să lase capul pe spate ca să-l privească.

— Ascultă, Bob, mă descurc și eu destul de bine. Spune-i lui Bert că n-am nevoie de o gorilă și mai ales blondă...

— O.K.! Dar tu trebuie ia cartea asta!

Era un tom enorm. Cattani îl deschise. Înăuntru era o gaură și ascundea un pistol 44 Magnum...

Ca-n filmele proaste! își zise iritat comisarul.

— Am deja tipul ăsta de carte!

— Da, dar Bert zis asta ajută dormi bine. Ușor de citit!

— De acord, Bob!

Voi să-l salute cu o bătaie pe umăr. Dar cum să ajungă pînă acolo?! Nu-i de mirare că au ajuns primii pe Lună!

A doua zi, se întîmplă ceva ciudat. După-amiază, la studioul unde lucra Giulia, o secretară i-a predat fetei un pachet.

— L-a adus un poștaș. Este videocaseta pe care ai cerut-o. A zis că pe cealaltă să te duci să ți-o iei singură. Se găsește la hala de macerat deșeuri, la Quarto Oggiaro.

— Cum?! zise Giulia care nu înțelegea nimic.

Ea nu ceruse nimănui nici o casetă și n-avea deloc intenția să meargă să mai ia una de la Quarto Oggiaro, o periferie îndepărtată a orașului.

Secretara își deschise brațele a neputință și dispăru, lăsînd pe masă pachetul cu caseta video.

Giulia o cîntări în mînă, contrariată. Era mai bine să vadă despre ce e vorba. Introduse caseta într-un aparat video și văzu o scenă care o lăsă literalmente cu gura căscată.

Era mama ei, Anna, care făcea streap-tease. Era o filmare făcută cu mult timp în urmă. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani.

În timp ce ea își scotea hainele, o voce o dirija cu un ton aproape ironic:

— Hai, domnișoară, dacă chiar vrei să faci cinema, atunci trebuie să fii mai îndrăzneață! Hai, un pic de sentiment în timp ce-ți scoți sutienul!

În fundal se auzeau rîsete batjocoritoare. Cineva făcea aprecieri asupra formelor anatomice ale femeii. Pe televizor Giulia o putea vedea acum pe mama ei complet goală. Urmînd indicațiile

regizorului invizibil, dădea din șolduri, se arăta din profil, se maimuțărea. Grotesc!

Fata nu reuși să depășească șocul pe care-l resimțea. Nu se simțise niciînd așa de umilită! Dincolo de ușa de sticlă văzu profilul lui Corrado. Își reveni, stinse imediat televizorul, ascunse caseta în poșetă și se forță să se poarte natural.

— După cum vezi, am venit chiar mai devreme. Nu e încă șase! îi spuse Cattani.

În alte condiții Giulia l-ar fi îmbrățișat fericită. Dar acum îngăimă formal un salut. Prezența lui Cattani o încuraja totuși, căci voia să clarifice afacerea aceea jalnică. Cine îi trimisese caseta?! Și ce anume voiau să obțină de la ea?

— Îmi faci o plăcere? Mă conduci la Quarto Oggiaro? Trebuie să văd pe cineva, îl rugă ea pe Corrado, care percepu o notă de îngrijorare în vocea ei.

— Ce s-a întîmplat? E ceva în neregulă?

— Nu, niște disensiuni familiale.

Deși o știa veselă și vorbăreață, de data asta Giulia conducea concentrată, păstrînd o tăcere ciudată. Cattani înțelese că era ceva mai grav decît voia ea să lase să se înțeleagă.

Mașina străbătea de-acum periferia. Încetini ca să treacă de poarta unei clădiri ce părea pustie. Și, în sfîrșit, Giulia frînă, oprindu-se în fața unei hale cenușii.

— Așteaptă-mă! mă întorc în două minute.

Cattani intră în alertă. Locul acela nu-i plăcea deloc! Ar fi preferat să n-o lase singură, dar fata îi refuză ajutorul.

Giulia intră în hală. În lumina slabă răspîndită de un bec aprins departe, se observau suluri imense de peliculă, unul peste altul, formînd coloane care proiectau umbre umflate, înspăimîntătoare. Ciorchini de peliculă acopereau pînă la refuz niște mese. Spirale de peliculă se întindeau și pe jos, ca niște șerpi. Era locul unde se macerau aceste deșeuri.

— E cineva aici?! strigă Giulia, neliniștită, ca și cum ar fi vrut să nu-i răspundă nimeni.

Exact în clipa aceea, îi apăru în față un om care făcu să-i lucească sub nas lama unui cuțit. Giulia era gata să scoată un urlet. Dar un alt bărbat o apucă de umeri, apăsîndu-i o mînă pe gură.

Cei doi o tîrîră în fundul halei, în zona luminată de bec. Domnea un miros acru, insuportabil. Venea de la o cisternă plină de acid, în care pelicula era trasă de niște pale enorme, ca să fie tocată și transformată, pînă la urmă, într-un fel de praf.

Unul din agresorii Giuliei apăsă un buton și palele începură să se învîrtească. Acidul începu să fiarbă macerînd pelicula. Giulia era la mai puțin de un metru de cisternă. Cel care pornise mecanismul palelor îi rupse bluza. Începu să-i pipăie cu aviditate sînul. Îi sufla în față un damf de bere.

— Ascultă, păpușo, dacă ești bună cu mine, bine! Dacă nu, te arunc acolo, înăuntru, în acid! Știi ce arde?!

Îi ridică brutal fusta, în timp ce Giulia se sprijinea cu mîinile de pămînt, în tentativa disperată de a se ridica.

De cealaltă parte a halei, ajunse ecoul ușii care se deschisese.

Cattani auzise zgomotul palelor puse în funcțiune. Se alarmase și venea în grabă.

— Giulia... Giulia! o strigă pe fată, dar maldărele de peliculă îl împiedicau să vadă ceva.

Cei doi agresori slăbiră strînsoarea. Dar, înainte de a fugi, unul din ei o înșfăcă pe Giulia de gît, se aplecă spre ea cu ochi holbați și rînji:

— Spune-i lui taică-tău că prietenii nu trebuie tratați așa! El trebuie să facă ceea ce știe că are de făcut! Cît despre regulat, poate altă dată. Oricînd la dispoziția dumneavoastră!

Era înspăimîntată de moarte și-l privea ca hipnotizată. El o apucă de păr și o trase cu sălbăticie. Apoi o lovi cu pumnul în față, izbind-o cu capul de cisternă.

Cattani observă două umbre care se strecurau spre o ieșire laterală în fugă. Trase două focuri care se pierdură însă în gol. Nu reușea să înțeleagă de ce Giulia nu dăduse nici un semn de viață, deși el continua să o strige.

Ascultă zgomotele care veneau din spatele grămezilor de peliculă. Scoase un oftat de ușurare cînd auzi un geamăt.

Cînd o găsi, Giulia era leșinată. O luă în brațe și o scoase de acolo.

Fata își reveni la spital. Avea o vînătaie pe obrazul stîng, o rană la buză și zgîrieturi adînci pe piept.

Întinse o mînă spre Corrado și-l imploră:

— Nu mă lăsa singură aici! Te implor!

— Fii liniștită, nu plec!

O privea ca și cum ar fi dorit s-o mîngîie cu privirea. O privire tristă, tristețe ce nu putea fi mascată de zîmbetul lui forțat.

Dintr-o dată ea își schimbă expresia feței, încruntînd fruntea:

— A fost îngrozitor! Așa de îngrozitor! Mamă!

După ce șocul trecu, începu să-și amintească unele amănunte oribile. Revedea ochii monstruos de cruzi ai bărbatului care o înșfăcase de gît. Se gîndi la cuvintele amenințătoare la adresa tatălui ei:

— E un șantaj! Contra tatei... Nu știu ce vor de la el. Dar tu nu mă părăsi! Mi-e frică!

Corrado făcu semn afirmativ cu capul. Se aplecă spre ea și o sărută ușor pe buze.

— Nu, fetițo, n-am să te părăsesc! Cum aș putea să fac așa ceva?! Fetițo!...

ADUNAREA

De îndată ce ieși din spital, Giulia se duse la mama ei și îi dădu caseta video.

Anna spuse imediat că nu era cazul să facă din asta o tragedie, fusese un capriciu de tinerețe.

— Ce vrei, îmi băgasem în cap să devin actriță, așa că m-am lăsat convinsă să dau proba aceea. Cum m-ai găsit? N-arătam rău deloc, nu-i așa? rîse ea pe neașteptate, dar nu era un rîs prea vesel.

Puțin surprinsă, Giulia își privi mama și văzu că era o femeie încă foarte tînără, plină de viață.

— Mamă, ești foarte frumoasă și acum!

— Tatăl tău m-a despărțit de cinema. De dragul lui am renunțat.

— Atunci îl iubeai!...

— Sigur că da! răspunse Anna și o umbră melancolică îi trecu pe chip. Pot spune că am format ani de zile un cuplu fericit, eu și tatăl tău. Pînă cînd s-a născut Greta. Fetița aceasta așa de fragilă

și nefericită ar fi trebuit să ne unească și mai mult. Pînă la urmă, ne-a îndepărtat total unul de celălalt.

— Am impresia că tata a lăsat să se deterioreze relația voastră aproape cu resemnare, fără să facă nimic ca să îndrepte lucrurile.

— Nu-i fă o vină din asta! Are atîtea probleme! Nu-i place munca la bancă, nu e în largul lui în mijlocul intrigilor pe care le provoacă banii. Doar știi că e înclinat spre artă și adevărata lui vocație era aceea de pianist.

— Așa e. E fericit doar cînd se poate așeza liniștit la pian.

— O, Giulia!

Brusc, mama ei își schimbă dispoziția. Își ascunse fața în poala fetei și izbucni în lacrimi:

— Nu-i spune nimic tatălui tău de filmul acela, te rog. N-ar suporta umilința!

Giulia îi mîngîia părul, chiar dacă femeia aceea nu fusese niciodată foarte apropiată de ea. Cînd era mică, suferise mult văzînd-o atît de preocupată de ea însăși, de distracțiile ei, de bijuteriile ei.

— Nu, promise, n-o să-i spun nimic tatei!

Dar în sinea ei își zise că umilințele tatălui ei erau altele. El știa foarte bine că soția lui avea o relație cu directorul general al băncii, Alessi.

În momentul acela, bancherul era în biroul său. În fața lui, de ceaalaltă parte a mesei se afla chiar Alessi, adevăratul creier al băncii.

— Sîntem obligați, Carlo, n-avem încotro, spuse brutal Alessi. Dacă renunțăm la afacere, sucursala noastră din Hong Kong dă faliment. Sîntem fără lichidități, nu uita!

Carlo Antinari scoase un oftat adînc. Se ridică și făcu cîțiva pași prin cameră. Era neliniștit, căci în el se dădea eterna luptă între regulile dure ale afacerilor și conștiința de om cumsecade, al cărei glas îl înăbușise de atîtea ori.

— De data asta nu mă simt liniștit! Am o bănuială ciudată, o presimțire că e mai bine ca, de data asta, să rămînem în afara acestei afaceri, crede-mă Dino!

Alessi se ridică în picioare. Era un bărbat suplu, cu prestanță, cu păr ondulat, strălucitor.

— Ai avut întotdeauna încredere în mine, Carlo! Cred că trebuie să ai și de data asta!

— Da, dar în celelalte ocazii am dat asistență financiară comerțului obișnuit cu arme. Aici însă e vorba să acoperim o vînzare de material de război, total ilegală. O afacere de pirați, nu de bancheri!

— N-ai de ales, Carlo! Ți-au răpit fata ca să te facă să te supui, spuse Alessi și-l privi în mod ambiguu. Cine știe ce alte mijloace de șantaj ar mai putea folosi?!

În seara aceea, întorcîndu-se acasă, bancherul o găsi doar pe Giulia. Greta adormise, iar soția lui ieșise. Ca de obicei...

— Ah, da, Anna trebuia să meargă la teatru cu Alessi...

Încerca să pară liniștit și să-și ascundă amărăciunea. Apoi își dădu seama că Giulia avea vînătăi pe obraz.

— Ce-ai făcut cu fața ta?! Ce ți s-a întîmplat? Spune!

— Nimic tată! M-am lovit. Un accident neimportant.

Giulia își observa tatăl, în timp ce pe el îl cuprindea mîhnirea. Îl considerase întotdeauna un om foarte singur, închis în sine. Îl iubea, dar nu se recunoștea în firea lui interiorizată. Ea semăna mai degrabă cu bunicul ei, veselă și înclinată spre lucrurile practice.

— Mi-e teamă să vă mai țin aici! spuse întunecat bancherul. Poate ar fi mai bine dacă tu, Greta și mama ați merge cîtva timp în Elveția...

— Ce se întîmplă, tată, mai sînt și alte pericole?

— Nu știu. Dar sînt foarte îngrijorat.

— Tată! Nu te las singur. Și cred că nici mama n-o să te lase, îl asigură Giulia.

În realitate, nu era deloc așa. Mama îl lăsa singur, și încă cum! Cu fiecare zi se înstrăina tot mai mult de el. Iar el devenise de-acum un străin pentru ea. Giulia o știa foarte bine, iar tatăl ei era și el conștient de asta.

Dacă ar fi putut s-o vadă, ar fi constatat că, din păcate, are dreptate. Femeia se afla în altă casă. Lîngă ea, în pat, era Dino Alessi. În timp ce ea ieșea din așternut și-și punea un halat de mătase, el se întinse pe spate, aprinzîndu-și o țigară.

— Mîine nu ne putem vedea... mă duc la Roma, am o reuniune importantă, îi comunică el pe un ton sec. Ca un funcționar conștiincios.

La Roma, „reuniunea importantă" era stabilită în biroul profesorului Mattinera, un tip cu față de

nevăstuică, cu ochii ca două crăpături, care sclipeau în spatele lentilelor.

Se așezară în jurul unei mese mari, rotunde. Alături de ei doi, stătea un al treilea personaj. Avea părul negru și fața măslinie. De îndată ce se așează, luă un trabuc imens și, în timp ce îl aprinse, inelul masiv de pe degetul mic sclipi din zeci de fațete. Numele lui era Kemal Yfter, turc de origine.

Înainte să înceapă discuția, Alessi fu chemat de urgență la telefon. Îl căuta avocatul Diletti, de la Milano, care trebuia să-l informeze despre un fapt nou ce putea avea consecințe catastrofale. Diletti se întorsese atunci de la închisoarea din Bergamo, unde îl văzuse pe Laudeo.

— I-ai vorbit? întrebă Alessi.

— Sigur că i-am vorbit!

— I-ai povestit tot?

— Sigur că da!

El avusese misiunea de a-i relata lui Laudeo că „prietenii" erau foarte supărați pe el. Șantajul contra lui Antinari era considerat o nebunie. Comportarea sa provocase doar nemulțumire și risca să creeze multe piedici în calea succesului afacerii, ceea ce nu le convenea deloc.

— I-am explicat totul în amănunt, îl asigură la telefon Diletti.

— Și ce-a spus?

— Voia să știe de la cine veneau instrucțiunile. I-am spus că sînt sfaturile tale și ale celorlalți prieteni.

— Bine, bine!

— Bine pe dracu'! Și-a pierdut capul de tot. A spus că își dă seama foarte bine ce semnificație avea mesajul vostru. După părerea lui tu și Yfter

vreți să-l eliminați. A spus că știe el cum să se răzbune. Că nu se va lăsa atît de ușor îndepărtat.

Alessi încruntă ușor fruntea umedă de sudoare. Avea un aer foarte alarmat. Yfter și Mattinera schimbau priviri interogative.

— Vrea să vorbească, spuse la telefon avocatul. Mîine se duce la el Cattani, care i-a dat o săptămînă de gîndire. Iar el vrea să mărturisească tot.

Punînd telefonul în furcă, Alessi avu o grimasă de mînie feroce.

— Fiu de cățea! țîșni imprecația.

Îi puse la curent și pe cei doi și apoi încheie grăbit:

— În condițiile astea, nu ne rămîne altceva de făcut decît să renunțăm la afacere. Prea riscant!

Ochii lui Yfter deveniră ca doi tăciuni aprinși. Turcul dădu un pumn în masă:

— Nu, urlă, nu putem lăsa să se ducă totul de izbeliște, din cauza unui nebun!

Profesorul Mattinera își țuguie și mai mult botul de nevăstuică. Era unul din oamenii aparent timizi, care în copilărie au fost nevoiți să suporte teroarea unui tată excesiv de sever și au crescut interiorizați, marcați chiar fizic: Stau mereu cu genunchii lipiți, cu brațele adunate pe piept, într-un gest de autoprotecție. Sînt oameni periculoși, capabili de gînduri feroce. Ca cel ce i se contura acum în minte lui Mattinera. El sugeră:

— Poate avem încă timp să ne punem la adăpost...

Yfter o prinse din zbor:

— Așa e, e o idee bună! E o idee foarte bună!

— Da, dar eu nu pot hotărî singur, avertiză Mattinera. Nu e vorba că mă dau înapoi. Dar nu acționez personal. Reprezint interesele altora. Trebuie să mă consult cu ei. Vă rog să mă scuzați!

Îl văzură dispărînd, puțin încovoiat, în spatele unei uși pe care avu grijă să o închidă după el. Dădu un telefon și peste cîteva minute veni înapoi.

— Merge, și ei sînt de acord! spuse.

În ziua următoare, Laudeo se trezi cu o durere cumplită de cap. În zadar își masă tîmplele. Renunță la gimnastica de dimineață și făcu un duș mai lung ca de obicei. Durerea continua să-i apese creierul. Auzi cheia răsucindu-se în broască și în cadrul ușii îl observă pe Antonio, gardianul care îi servea în fiecare dimineață micul dejun.

— V-am adus o cafea, domnule.

— Mulțumesc, Antonio! Chiar simțeam nevoia să beau o cafea!

— A venit persoana aceea pe care o așteptați, domnul Cattani, anunță gardianul.

Laudeo dădu din cap, spuse că va fi gata în cîteva minute. Gardianul salută politicos și plecă.

Parfumul cafelei îi dădea un sentiment de ușurare. Laudeo luă ceșcuța și bău aproape totul dintr-o sorbitură. După cîteva secunde, o arsură sfîșietoare în stomac îl făcu să se chircească. Se contorsiona, stacojiu la față, simțea că-și pierde respirația.

— Ajutor! M-au otrăvit! fură ultimele lui cuvinte.

Căzu întîi în genunchi, apoi se prăbuși la pămînt. Îl găsiră crispat, cu brațele strînse pe stomac, genunchii aduși spre bărbie. Părea unul

din corpurile acelea pietrificate de lavă la Pompei, în timp ce dormeau adînc, sau poate chirciți și ei datorită arsurii...

Tot restul dimineții fu o agitație nemaipomenită în închisoare. Consultații medicale, explicații la Minister, la Roma. Antonio, gardianul, dăduse o primă versiune asupra celor petrecute, apoi o pornise spre casă. Dar, în timp ce-și conducea Fiatul său 127, tremura la ideea interogatoriului pe care trebuia să i-l ia judecătorul. Locuia în afara orașului. Mergea acum de-a lungul unui drum în urcuș. Tocmai se pregătea să ia curba, cînd văzu în oglinda retrovizoare un camion care-l talona. Fu chestiune de o clipă: Camionul lovi violent mașina și o aruncă în afara drumului, făcînd-o să se rostogolească pe povîrniș.

Carcasa mașinii se opri cu roțile în aer, într-un copac. Puțin mai sus, pe povîrniș, zăcea trupul gardianului, cu capul zdrobit, în timp ce șiroaie de sînge colorau în roșu iarba din jur.

Nu fusese asasin decît cîteva ore...

ASIGURAREA

Satul se afla în apropiere de Bergamo și putea fi foarte bine considerat un cartier periferic al orașului. Acolo unde casele se învecinau cu cîmpia, se afla o construcție umilă, coșcovită, în mijlocul mărăcinilor și aproape de malul unui rîu. Acolo era locuința gardianului Antonio Viviani.

Văduva își purta deja doliul cînd Cattani a ajuns la ea. Era o femeie plăpîndă, fără o vîrstă precisă, închisă în durerea ei copleșitoare. De îndată ce văzu legitimația comisarului, îl conduse pe Corrado în cămăruța sărăcăcioasă care era și salon și sufragerie.

— M-a lăsat cu doi copii! se jelea ea. N-am un ban! N-am nimic!

— Dar cum se poate asta?! Îl cunoșteam pe soțul dumneavoastră. Era un om înțelept, o fi avut el vreo economie pusă de-o parte! se prefăcu mirat Cattani.

— Da de unde! Leafa ajungea și nu prea. Pe carnetul de economii cred că sînt cel mult trei sute de mii de lire. Sînt la pămînt, ce mai!

— Și totuși Antonio mi-a spus că, în ultimul timp, a lucrat în plus, în afară de serviciu, gîndindu-se la nevoile familiei.

Cattani căuta să smulgă de la văduvă vreun amănunt, vreun indiciu care să-l ajute în continuarea cercetărilor.

Încercările lui părură încoronate de succes cînd femeia făcu aluzie la o poliță de asigurare.

— Ce fel de asigurare?! întrebă comisarul.

— Nu prea știu despre ce-i vorba. Dar acum zece, cincisprezece zile a semnat o poliță la Asigurările Mondiale. Cred că e pe-aici, pe undeva.

Făcu un gest vag, spre camera în dezordine.

— Trebuie s-o caut în liniște. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Asta-i o treabă pentru Bert, se gîndi Cattani și, de îndată ce se întoarse la Milano, îl căută pe american.

Bert sosi însoțit de cei doi îngeri păzitori: Bob, lunganul și Charlie, tipul cu aer și mai ciudat, cu nasul strîmb și picioare crăcănate, genul de anti-erou din filmele americane.

Cattani îi puse la curent cu evenimentele și le ceru să afle cine sînt titularii Asigurărilor Mondiale.

Bert îi pasă cererea lui Charlie.

— El e foarte bun în tipul ăsta de verificări. Eu și Bob plecăm la Basel. Yfter e acolo. Are în program o întîlnire cu ștabi de prima mînă. Încercăm să plasăm cîteva microfoane ca să ascultăm

ce planuri mai au. Trebuie să ne informăm permanent, nu? Să ținem pasul cu ei.

— Atunci, ne vedem cînd te întorci, spuse Cattani.

— De acord! Între timp tu distrează-te puțin! Ține-i de urît domnișoarei Antinari! îi făcu Bert cu ochiul și rîse aluziv.

Charlie reuși să-i procure lui Cattani informațiile de care avea nevoie. Îi dădu o foaie pe care, cînd o citi, acesta scoase un fluierat de surpriză, căci cincizeci și unu la sută, adică majoritatea acțiunilor de la Asigurările Mondiale, aparținea Băncii Antinari.

Antinari! Începea să devină un nume cam prea des întîlnit. Toate indiciile conduceau la bancă. Totul părea să se învîrtă în jurul ei.

Cattani hotărî că în stadiul acela trebuia neapărat s-o vadă pe Giulia. Fata însă nu-i rezervă o primire prea călduroasă. Era mai degrabă jignită căci el lipsise de la ultima lor întîlnire și nu apăruse deloc trei zile.

— S-au întîmplat o mulțime de lucruri, fu justificarea lui cam vagă. Te rog să încerci să înțelegi!

Îi sărută mîinile pe rînd, concentrat de parcă ar fi căutat diferențele dintre ele.

Giulia continua să rămînă bosumflată.

— Puteai măcar să te prezinți cu un buchet de flori, ca să te iert! Să *încerc* să te iert!

— N-am urmat școala manierelor elegante, spuse el. Și acum, dacă vrei să mă asculți, ți-aș cere o favoare! O mare favoare!

— Aha, de asta ai venit! Vrea o favoare, dumnealui.

Iritarea ei era acum evidentă și netrucată, iar o expresie mai aspră, de resentiment întunecat, i se întipări pe față.

Cattani făcu ceva eforturi pînă o îmbună. În sfîrșit se așeză în fața fetei și, calm, grav, îi vorbi despre văduvă și despre polița pe care soțul acesteia o semnase cu Grupul de asigurări al băncii tatălui ei.

— De ce nu faci o faptă bună, Giulia? Telefonează ca să controlezi dacă e adevărat și intervino să-i facă plata mai repede! Pentru biata femeie, e vital. Tu poți s-o salvezi!

Giulia acceptă, îl chemă la telefon pe directorul Asigurărilor Mondiale și ceru amănunte despre dosarul care o interesa.

Ciocănea cu un creion într-un bloc-notes așteptînd să i se dea amănuntele solicitate. Începu să scrie ceea ce îi relata directorul. La un moment dat, nu mai luă notițe și-l privi pe Cattani cu o expresie stupefiată.

— Sînteți sigur, domnule director?!

De cealaltă parte se auzea vocea cuivă care jura că e absolut sigur de informațiile date.

La terminarea convorbirii, Giulia îl privi cu ochi mari pe Cattani:

— Știi pentru ce cifră era asigurat prietenul tău, gardianul? Cinci sute de milioane! Aș zice că nu era deloc sărac! Pentru cifra asta trebuia să plătească o taxă anuală astronomică.

— Sau, spuse Cattani, nu plătea el. După cum bănuiam, l-au cumpărat. Cineva i-a făcut cadou polița aceea și, la prima ocazie, i-a cerut în schimb o *favoare*. El a pus otrava în cafeaua lui Laudeo. Nu mai încape nici o îndoială!

Giulia era tulburată de ceea ce aflase. Ca ziaristă știa cîte ceva despre intrigile și poveștile astea sîngeroase. Dar să le trăiești pe viu, să fii în mijlocul lor... Era ceva groaznic!

— Poate-mi dai o mînă de ajutor să înțeleg mai bine povestea asta, spuse Cattani.

— Habar n-am cum! De unde să încep?

— Eu aș avea o idee. Ascultă-mă! Dacă cineva își face o asigurare pe viață, compania de asigurări pretinde un certificat medical. Vrea să știe dacă sănătatea ta e bună sau riscă să plătească prea repede o sumă mare.

Giulia urmărea cu atenție spusele lui Cattani, dar nu intuia unde voia acesta să ajungă. El o lămuri:

— Vreau să știu ce medic consultă clienții de la Asigurările Mondiale. Poate are și o fișă a gardianului Viviani. E clar? Ar fi interesant să aruncăm o privire pe documentul acela.

Pentru Giulia nu era o problemă să afle cine consulta clienții de la Asigurările Mondiale: Era vorba de doctorul Morrone.

Sîmbătă, cînd cabinetul doctorului era închis, Giulia se prezentă la portarul imobilului. Avea o fustă foarte scurtă și-și luase un aer provocator. De altfel, nu era atît de greu.

— Trebuie să merg la doctorul Morrone! spuse făcînd-o pe fandosita, ca și cum ar fi căutat complicitatea portarului.

— Dar cabinetul e închis azi! răspunse omul, holbîndu-se la fată.

Ea se prefăcu că trebuie să-și aranjeze un ciorap, distrăgîndu-i și mai mult atenția acestui umil admirator.

De neatenția portarului profită Cattani, ca să intre pe furiș în clădire. La primul etaj, găsi ceea ce căuta, ușa pe care era plăcuța: „Cabinet medical, doctor Enrico Morrone."

În timpul ăsta, Giulia continua s-o facă pe zăpăcita.

Sus, Cattani se lupta cu broasca ușii. Reuși s-o deschidă și începu să caute dulapul metalic în care erau fișele clinice. Îl observă într-un colț și începu să scotocească, controlînd meticulos un compartiment după altul. Găsi fișa lui Viviani. Ceea ce văzu îi confirmă că, încă o dată, flerul nu-l înșelase. Din fișă rezulta că gardianul Viviani avusese o tumoare în stadiu avansat!

Corrado se întoarse la văduvă împreună cu Giulia ca să-i povestească incredibila descoperire. Femeia izbucni într-un plîns dezlănțuit.

— Da, recunoscu ea, era grav bolnav. Știa că e condamnat și făcuse asigurarea pentru noi, pentru familie.

Mototolea cu mîinile ei umflate o batistă. Din cînd în cînd își ștergea ochii.

Lui Cattani îi era tare milă, dar trebuia să afle adevărul.

— Știți ce a trebuit să facă soțul dumneavoastră în schimbul acelei asigurări? Să toarne otravă în cafeaua lui Laudeo!

— Nu! protestă violent femeia.

Avea fața descompusă și privea cu ochii mari cînd la Giulia, cînd la Corrado. Ce voiau intrușii

aceia doi? Să murdărească memoria soțului ei? El era bun, n-ar fi fost în stare să facă așa ceva.

Dar încet, încet, își făcu loc în sufletul ei o altă bănuială. Nu se temea atît să nu compromită bunul nume al soțului ei, cît să nu piardă cumva banii aceia.

— Sînteți aici pentru că Asigurările Mondiale nu vor să plătească, nu-i așa? Încercați să mă înșelați!

—. Nu vă fie teamă, o să tac, veți avea banii. Dar trebuie să știu cum s-au desfășurat lucrurile. Știți că soțul dumneavoastră a fost ucis? încercă Cattani s-o lămurească.

Încă o dată femeia rămase stupefiată. Corrado continuă:

— N-a fost un accident... poate că el știa prea bine ce-l așteaptă.

— Cine a fost?! scîncea femeia, strîngînd pumnii. Vreau să știu cine a fost!

— Cei care l-au plătit. Cei care vă permit acum să luați cinci sute de milioane. Trebuie să ne ajutați să-i descoperim!

— Eu?! Și ce vă pot eu spune?

— Încercați să vă amintiți dacă în ultima vreme îl căutase cineva.

Femeia se încruntă, chinuindu-se să-și amintească.

— Da... parcă a venit cineva... era un domn înalt, chel, gras.

Lui Cattani îi fură de-ajuns amănuntele acelea. Era clar că Diletti, avocatul lui Laudeo, pusese să i se toarne otravă în cafeaua propriului său client.

Făcură drumul spre Milano pe o ploaie deasă, care răpăia monoton pe capota mașinii. Giulia apăsă pedala frînei și opri într-o piațetă. Cattani nu înțelese de ce.

Fata se întoarse spre el, zîmbind cu duioșie, dar și cu o nuanță de sfidare:

— Nu așa fac oare îndrăgostiții?! Nu se opresc ei pe marginea drumului?! Nu este acesta un drum? Nu sîntem noi doi...?

— Și noi ce legătură avem cu asta? întrebă ușor absent Cattani.

— Aveam chef să te sărut...

— Nu vezi că încep să încărunțesc?

— Ai să fii și mai fascinant cu părul alb! Vei fi irezistibil! Voi avea mult de luptat cu concurența...

Cattani întinse mîna și o strecură în părul lung al Giuliei. Era o umbră de melancolie în ochii lui în timp ce o contempla pe fată. De mult nu mai privise o femeie în felul acela. Îi cuprinse fața în mîini. O îmbrățișă în tăcere. Ea închise ochii și i se abandonă tandru ca o pisică ce toarce.

— Ce vrei tu de la mine? Ești tînără, frumoasă, bogată. Ce pot fi eu pentru tine? O aventură palpitantă, un capriciu...

Giulia nu mai zîmbea. Avea o expresie foarte serioasă cînd îi răspunse:

— Și dacă te-aș iubi? Nu mă crezi în stare de asta, așa-i? Sînt prea necoaptă și prea bogată, nu? Sînt o răsfățată nesuferită a mediului din care fac parte...

De cîte ori auzise Cattani vorbele astea: „Te iubesc!"? Și de cîte ori le spusese el însuși? Crezuse că nu mai aveau cine știe ce sens pentru el. Și totuși, auzindu-le acum din gura Giuliei, i se

părea că sună încă proaspăt. Trezeau în el vechi duioșii.

Ea îl cuprinse cu o mînă pe după gît și-și sprijini fruntea de a lui. Avea un parfum minunat. Era ca o beție luminoasă.

El o ținu strîns și îi șopti tandru la ureche:

— Ești nebună, micuța mea, să te încurci cu un hoinar dezrădăcinat, ca mine. Ești atît de nebună și atît de frumoasă...

Ea murmură închizînd ochii:

— Ești minunat, ești atît de minunat! N-am fost în stare nici măcar să visez un bărbat ca tine! Ești frumos ca Adam!

Corrado o trase spre el și o sărută. La început abia simțit, apoi plin de pasiune.

Îi apărură în minte femeile din viața lui, atît de frumoase și atît de nefericite!

Ca să scape de tristețea care simțea că-l cuprinde, se afundă și mai mult în sărutul acela fără sfîrșit.

BANCA

Doctorul Morrone era foarte neliniștit. Își dăduse seama că cineva îi umblase prin dosarele din dulapul metalic. După un control sumar, descoperi că lipsea fișa gardianului Viviani, al cărui caz îi dăduse deja multe bătăi de cap. Și uite că acum îi complica și mai mult viața.

Luă telefonul și formă precipitat un număr.

— Vreau să vă avertizez, spuse pe un ton aspru interlocutorului său, că n-am deloc nevoie de necazuri. Cineva a sustras fișa lui Viviani! Nu știu în ce scop și nici nu mă interesează. Dar să știți un lucru: Dacă trebuie să plătesc eu oalele sparte în povestea asta, atunci spun tot. Pentru că m-ați înșelat. Mi-ați spus că facem o faptă bună, că facem o plăcere unui prieten, care ținea la sărăntocul acela. Nu mi-ați spus că era la mijloc o crimă. Vreau să ies din povestea asta. Dacă se întîmplă ceva, eu spun tot ce știu! Tot!

Dar doctorul Morrone nu mai avu timp să spună nimic căci, spre miezul nopții se petrecu

ceva oribil în casa lui: Cineva intră pe ascuns. Medicul, alarmat de zgomote, s-a trezit și a vrut să vadă ce se întîmplă. Pe neașteptate, două mîini l-au înșfăcat de gît, sufocîndu-l.

După puțin timp, corpul doctorului Morrone fu aruncat pe fereastra deschisă, de la etajul patru.

Părea un adevărat blestem! Ca și cum o mînă nevăzută își luase sarcina de a elimina toți martorii incomozi din povestea asta. În aceeași noapte, o scenă asemănătoare avu loc în casa văduvei Viviani. Dimineața femeia fu găsită trîntită pe jos, moartă.

Un fir invizibil lega toate aceste evenimente. Venturi era mai mult decît sigur de asta. Răpirea fetei bancherului, otrăvirea lui Laudeo, uciderea gardianului. Și acum, aceste două noi victime... Magistratul încerca să înțeleagă care putea fi legătura între toate acele episoade. Cu siguranță ele aveau un fapt ciudat în comun: De fiecare dată, era la mijloc comisarul Cattani.

Curios personaj! gîndi Venturi. Deși era suspendat, Cattani umbla de colo colo făcînd pe șeriful. Ce-avea de gînd?!

Magistratul îl convocă în biroul lui. Îl întîmpină cu multă răceală, aproape nepoliticos.

— Nu-mi place deloc, spuse, că dumneavoastră vă amestecați în lucruri pe care le anchetez eu. Aș putea să vă arestez!

— Vă rog, replică Corrado ironic, dumneavoastră puteți.

— Credeți că sînteți primul din clasă, nu-i așa?

Vocea magistratului luase deodată un ton diferit, străbătut de melancolie.

— Am mare respect pentru dumneavoastră, dar cîte ceva sîntem în stare să facem și noi. De pildă, am descoperit că ați pătruns în cabinetul doctorului Morrone luînd fișa acelui nefericit Viviani, gardianul.

— Nu neg...

— Bravada dumneavoastră a costat însă viața medicului. Eu ajungeam la aceleași rezultate cu metode diferite. Știam că Viviani avea o tumoare. Medicul legist scrisese lucrul ăsta în raportul său, imediat după ce autopsiase corpul gardianului ucis. Știți ce-am găsit în haina lui? Chitanța unei asigurări pentru cinci sute de milioane. Dumneavoastră ce-ați făcut cu aceste două elemente în mînă? Ați bănuit o înșelătorie pusă la cale cu complicitatea doctorului Morrone. Numai dacă medicul ținea ascunsă prezența tumorii societatea de asigurări putea accepta o poliță așa de mare. Și știți la ce m-am gîndit eu? Am avut aceleași bănuieli ca și dumneavoastră. Am pus telefonul lui Morrone sub urmărire. Dintr-o convorbire a lui, am aflat că medicul își pierduse capul în urma fur... să zicem a dispariției fișei lui Viviani. Era foarte agitat și amenința că va destăinui totul.

Cattani deveni foarte atent:

— Și cui a telefonat doctorul Morrone?

— Avocatului Diletti.

— Aș fi putut jura!

Venturi dădu din cap, ciocăni cu degetele în masă și spuse ca pentru sine:

— Ați fi jurat!

Își scoase ochelarii și apoi își sprijini capul de spătarul fotoliului. Era mai mult decît oboseală ceea ce simțea, era o adîncă mîhnire.

— Plec, am fost transferat! îi mărturisi el lui Cattani.

Comisarul avea impresia că asistă la o scenă pe care o știa de-acum pe dinafară. Iarăși un magistrat cinstit, blocat în cercetările sale, exact în momentul în care trebuia să culeagă roadele unei munci perseverente și periculoase. O putere obscură acționa iarăși la momentul potrivit...

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, Venturi zise:

— Nu... Cerusem de mai mult timp să plec din Milano. Voiam să merg undeva, spre mare. Îmi place să pescuiesc...

— Da, nu mă surprinde că vi s-a aprobat cererea, și tocmai acum. Aș putea să jur că, în momentul acesta, cineva vă pregătește lansetele...

Venturi strînse buzele, își puse din nou ochelarii și se uita calm la comisar. Nu avuseseră timp să se cunoască bine, dar între ei doi se crease, ineluctabil, un fluid de simpatie.

— Trebuie să vă spun adevărul! Am grăbit plecarea pentru că nu eram de acord asupra unei chestiuni, adăugă magistratul.

Păru să ezite dacă e cuminte să spună despre ce era vorba. Dar un om are totuși nevoie să creadă în cineva:

— Imediat după răpirea fetiței m-am convins că cheia întregii afaceri trebuie să fie Banca Antinari. Trebuia să cercetez acolo ca să înțeleg. De îndată ce am expus propunerea, șefii mei au hotărît să-mi dea ca ajutor un alt coleg, sub pretextul că ancheta era foarte complexă.

Magistratul făcu o pauză. Avea pe buze un surîs amar:

— Eu nu mă prea înțeleg cu colegul acela. Să spunem că folosim metode diferite. Așa că... prefer să plec.

Banca Antinari, instituția asupra căreia Venturi avea multe bănuieli, își avea sediul într-un palat vechi și impunător, din centrul orașului Milano. Giulia evita să se ducă acolo. Ea era fiica președintelui, „moștenitoarea tronului" și toți se simțeau obligați să o primească cu deosebit respect. Ei nu-i plăcea, de aceea nu călca aproape niciodată pe acolo.

În dimineața aceea însă era împinsă de o curiozitate mai puternică decît orice. Traversă cu pași rapizi holul mare, pardosit cu marmură, urcă scările și ajunse în fața unui ușier cu aspect sever, care trona în fața intrării de la biroul tatălui ei.

Bancherul fu surprins și totodată fericit de vizita aceea neașteptată. Își sărută fata înveselit, o invită să se așeze pe fotoliul lui, pe care spera să i-l cedeze în curînd și să iasă la pensie, după cum spunea el.

— Nu mă simt în largul meu deloc! spuse Giulia, în timp ce bunicul o privea cu ochi severi dintr-un tablou în ulei, așezat în spatele biroului. Părea că pregătește o mișcare devastatoare pentru o partidă infinită de șah.

— Cărui fapt datorez această plăcută surpriză? întrebă tatăl ei, amuzîndu-se să pară prețios.

Fata deveni gravă.

— Mă frămîntă ceva și te rog să mă ajuți să înțeleg despre ce-i vorba.

— Spune-mi, draga mea!

— Aș vrea să știu cum de au acceptat polița acelui Viviani?

— Viviani?!

Numele acela nu-i spunea nimic bancherului.

— Gardianul acela, de la închisoare, omorît... avea o asigurare la Mondiale.

— Nu știu nimic de toate astea!

Giulia se uită pătrunzător la tatăl ei, ca să înțeleagă dacă mințea sau spunea adevărul. Dar mirarea lui părea autentică.

— Am descoperit că omul acela avea o tumoare și totuși îl asiguraseră pentru cinci sute de milioane. Cum s-a putut întîmpla așa ceva?!

El promise că va încerca să afle.

După plecarea fetei, îl chemă pe Alessi:

— Povestea asta nu-mi place deloc! Pînă și fata mea și-a dat seama de polița aceea absurdă, așa că nu m-ar surprinde deloc dacă și-ar vîrî nasul și magistratura.

— Am fost siliți s-o facem, aveam nevoie de cineva care să-i închidă gura lui Laudeo! Nebunul voia să vorbească! Ar trebui să-mi fii recunoscător pentru că amenința să dezvăluie și numele tău! răspunse cu duritate Alessi.

Bancherul sări în picioare. Vocea lui răsuna strident:

— Numele meu? Eu n-am nici o legătură cu afacerea asta murdară. M-am opus din primul moment!

— Dar „afacerea asta murdară" e singura în stare să te salveze pe tine și banca ta. Pentru că, dacă banca se scufundă, te îneci și tu, dragă Carlo.

— Mai bine așa!

Alessi se forță să rămînă calm. Dădu vocii sale o intonație calmă și făcu apel la toată forța sa de convingere.

— Încearcă să raționezi! Banca garantează acoperirea financiară și țara care cumpără arme depune capitaluri enorme în banca noastră din Hong Kong. O operațiune curată, liniștită. Noi salvăm în felul ăsta filiala din Hong Kong și tot restul.

— Nu e deloc o operațiune curată! Noi permitem unei țări agresive să cumpere arme pe piața clandestină. La ce vor servi acele arme?! La declanșarea unui război, la invadarea altei țări!

— Îți poți permite astfel de scrupule?! E un lux prea mare, dragul meu prieten!

Alessi începu să se enerveze:

— Dacă-mi dai voie, îți atrag atenția că nu ești deloc în situația de a putea avea mustrări de conștiință.

— Eu mai am totuși conștiință, dragă Dino!

Tensiunea nervoasă a lui Antinari era la apogeu. Mîinile îi erau crispate pe marginea biroului.

— Te sfătuiesc să nu insiști, pentru că știi că și eu am cîteva argumente împotriva ta! îl amenință pe Alessi.

Acestá avu o reacție de viperă:

— Ești un lasă-mă să te las, un neisprăvit! Dacă nu eram eu, frumoasa ta bancă ar fi fost de mult la pămînt. Iar acum îndrăznești să mă și amenințI...

Sări în picioare, adună de pe birou un maldăr de foi și le puse în ordine într-un dosar. Îndrep-

tîndu-se spre ieșire, se întoarse și îi aruncă lui Antinari o amenințare teribilă:

— Te sfătuiesc să semnezi hîrtia aceea dacă nu vrei să sfîrșești urît de tot!

Cel ce înțelesese perfect situația dramatică a băncii era Bert. De îndată ce se întoarse de la Basel, îl convocă pe Cattani ca să-l informeze.

S-au adunat în jurul unei mese. Cu ei erau și Bob, lunganul, și Charlie, cel cu nas turtit. Niște personaje de-ale lui Disney, gîndi amuzat Cattani.

— Fii foarte atent! îi spuse Bert lui Cattani.

Luă un măr și continuă:

— Să zicem că mărul ăsta valorează un miliard. Eu însă i-l vînd lui Charlie pentru două miliarde.

— Ei, nu, nu mă păcălești! glumi Charlie.

— Într-adevăr, nu te păcălesc!

Și pentru a face mai clară explicația scoase cîteva bancnote:

— Tu plătești două miliarde, dar banii ți-i dau eu.

— Așa îmi place! făcu Charlie.

— Acum Charlie îi vinde lui Bob. Dar Bob va plăti trei miliarde. La rîndul lui, Bob îi va vinde mărul lui Corrado, pentru patru miliarde. Banii îi dau însă tot eu...

Toți erau curioși să înțeleagă cum se va sfîrși ceea ce avea aspectul unui joc absurd. Dar Bert îi avertiză:

— Să nu credeți că e un joc! E metoda de supraviețuire a Băncii Antinari! Să ne întoarcem la măr. Ultimul care a cumpărat a fost Corrado. Valoarea inițială, un miliard. El a plătit patru miliarde.

— Care-i avantajul?! întrebă Cattani.

— Avantajul constă în faptul că tu faci să crească valoarea nominală a unui obiect, fără să scoți din buzunar o liră! Pentru că diferitele plăți se fac prin sucursalele străine ale băncii. Una din Liechtenstein, alta în Bahamas, și a treia la Hong Kong.

— Ingenios!

— Atîta timp cît jocul rămîne secret. Dar ține cont că ai depus la sediul din Hong Kong o mie din merele acelea. Ai o valoare reală de o mie de miliarde, dar, oficial, rezultă patru mii. Diferența se cifrează la trei mii de miliarde, și corespunde, mai mult sau mai puțin, deficitului actual al filialei băncii din Hong Kong.

— Ohhh! făcu Bob. *Mama mia*!

— Totul e bine atîta timp cît nimeni nu știe toate astea. Dar acum Yfter știe și îl șantajează pe Antinari. Vrea ca bancherul să-l ajute să încheie o afacere de o mie de miliarde.

— Pe naiba!

Bob rotea ochii, uluit. Auzind vorbindu-se de toate miliardele acelea îl luă cu amețeală.

— Mi-ar place să știu cum a făcut Yfter de-a descoperit mecanismul, spuse Cattani.

Bert îi satisfăcu curiozitatea. Descoperise la Basel. La întîlnirea cu Yfter și alte personaje era și Alessi. El i-a dezvăluit trucul lui Yfter.

— S-au aliat și vor să-l silească pe Antinari să accepte planurile lor...

Bert mușcă violent din măr, apoi îl aruncă pe masă.

FOTOGRAFIA

Parcă aș fi iar un copil! își spuse în sine Cattani.

În timp ce ascensorul urca, inima îi bătea cam tare. Semn că fata aceea începea să-i provoace emoții cu care nu mai era obișnuit. Apăsă pe sonerie. Ușa se deschise și apăru Giulia.

Aceasta își manifestă bucuria clipind mai des din pleoape, ca și cum ar fi visat, fără să spună nimic. Îi puse brațele după gît și-l sărută, în timp ce cu piciorul închidea ușa.

— Voiam să încep de unde rămăsesem, șopti Giulia. Vino!

Îl conduse în dormitor. Corrado respira profund. Parfumul acela de femeie, atît de gingaș, care domnea în casă îl făcea să i se învîrtă capul.

— În sfîrșit îmi dai puțin timp!

Giulia îl mîngîia, îi răvășea părul, îi trecea ușor degetele pe barbă, așa de dură și de deasă că, și după ce se rădea bine de tot, tot îi umbrea fața. Îi plăcea asprimea asta, forța aceasta nemaîntîlnită.

El o strînse la piept și, ținînd-o în brațe se simți mulțumit, în armonie cu sine însuși cum nu i se mai întîmplase de ani de zile.

— Ești în pericol, comisare! surîse fata în timp ce îi apăsa arătătorul pe bărbie.

— Ce fel de pericol?

— Eu sînt pericolul tău! Riști mult, pentru că sînt pe cale să mă îndrăgostesc de tine!

Giulia se aplecă să-l sărute dar tocmai atunci sună telefonul. Îl lăsă să sune de cinci ori înainte de a întinde fără chef mîna.

Era mama ei. Știrea pe care i-o dădu aproape că o făcu să leșine. Își trecu o mînă peste frunte și-și recăpătă imediat prezența de spirit. Spuse:

— Vin imediat, mamă!

Acasă o găsi pe Anna în salon, prăbușită într-un fotoliu. Prin ușa întredeschisă a dormitorului, văzu doi infirmieri în halate albe și un medic aplecați peste tatăl ei. Din bancher se puteau vedea doar un braț ieșit afară de sub cearșafuri.

— L-am găsit în birou, căzut pe jos! gemu mama ei.

Bancherul se afla în birou de vreo două ore, cînd soția lui se dusese să-l întrebe dacă avea chef să bea o ceașcă cu lapte cald. Atunci făcuse groaznica descoperire. Omul căzuse în fața biroului, avînd lîngă el, pe jos, două tuburi de barbiturice, goale.

Sosi și Dino Alessi. Nu-și ascunse profunda iritare:

— Asta ne mai lipsea, o încercare de sinucidere! Sîntem în plină melodramă! A făcut o

mulțime de prostii, dar asta le întrece într-adevăr pe toate!

Soția lui Antinari deveni furibundă:

— Cum îndrăznești?!

Sări în picioare în culmea indignării și-i dădu o palmă lui Alessi.

El îi prinse brațul și-i urlă că, de data aceea, i-o va trece cu vederea, dar, dacă va mai încerca încă o dată, o singură dată, avea să se căiască.

— Ești un nemernic! spuse ca răspuns doamna Antinari. Bietul Carlo, tu l-ai adus la ruină!

— Mamă, încercă să o calmeze Giulia, cum poți să spui asta?!

Abia atunci Alessi păru că-și dă seama de prezența lui Cattani.

— Asta e o reunine de familie! spuse pe un ton voit nepoliticos. Vă deranjează să mergeți în altă cameră?!

— Deloc!

Cattani ieși pe coridor. Văzu o ușă întredeschisă și aruncă o privire înăuntru. Era biroul bancherului: Acolo se întîmplase! Acolo disperarea pusese stăpînire pe el. După ce se asigură că nimeni nu-l spiona, Cattani păși înăuntru. Două covoare acopereau parchetul. Pe rafturi, în deplină ordine se aflau multe volume vechi, într-un colț pianul, marea pasiune a lui Carlo Antinari.

Pe birou, comisarul zări un plic cu un cuțit de tăiat hîrtie deasupra. Îl luă. Era adresat soției bancherului.

Cattani rupse plicul și începu să citească. Erau cîteva rînduri scrise de mînă pentru a-i spune soției că nu-i purta ranchiună pentru relația ei cu

Alessi. „Dar fii atentă!“ o avertiza, „omul acesta e periculos!“

În caz de mare dificultate, bancherul o sfătuia pe soția lui să-și ia fetele și să se ducă la tatăl său, în Sicilia. „În plic“, încheia scrisoarea, „vei găsi o cheie. Este de la o casetă de bagaje de la Gara centrală, unde am ascuns documente ce pot fi folosite împotriva lui Alessi în caz de nevoie“.

Cattani întoarse plicul și luă cheia. Se răsuci spre ușă. Nu-l văzuse nimeni! Puse cheia în buzunar și introduse din nou scrisoarea în plic. Un zgomot de pași îl făcu să bage imediat în buzunar și scrisoarea.

Se apropie de bibliotecă, aranjîndu-și haina, încercînd să-și păstreze stăpînirea de sine.

Ușa se deschise brusc. Era Alessi care apăru și-l privi cu ură:

— Căutați ceva? îl întrebă pe Corrado cu un aer bănuitor.

— Dar aveți ceva cu toată lumea în seara asta! Liniștiți-vă, admiram doar volumele splendide din biblioteca asta! Nu prea mai e timp pentru lectură în ziua de azi!

Alessi îl fixă îndelung. Nu-i plăcea omul acela, nu-i plăcea chiar deloc.

Fără măcar să-l salute, se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre ieșire, în timp ce din camera unde zăcea bancherul ieși medicul. Spuse că pacientul era în afară de orice pericol. Îi făcuse o spălătură stomacală. Nu mai erau probleme.

— Din fericire, se adresă doamnei Antinari, v-ați dat seama imediat de cele întîmplate. În aceste cazuri, dacă trece mai mult timp...

— Domnule doctor, întrebă Giulia, putem să-l vedem?

— Sigur! Ba chiar ar fi bine să stați cu el. Ar putea să încerce iar. Sinucigașii, la fel ca infractorii, recidivează! Mă scuzați pentru comparația aceasta nereușită!

Giulia intră în camera tatălui ei. Mama ei se opri însă în prag și nu găsea forța să mai facă acei cîțiva pași care o separau de soțul ei.

Infirmierii își luară instrumentele medicale. Fata se apropie încet și se așeză pe pat. Bărbatul ținea ochii întredeschiși, cu fața spre fereastră, prin care se vedeau vîrful unui copac și peretele cenușiu al unei clădiri.

Giulia îi mîngîia părul. El se întoarse încet și-i trebuiră cîteva secunde pînă să realizeze că e fiica lui. Avea ochii încețoșați. Cînd o recunoscu pe Giulia, făcu o strîmbătură tristă.

— Nu sînt bun nici măcar să mă omor! spuse cu un fir de voce.

— Tată!

Îi luă o mînă. O simțea rece și inertă.

— Tată, odihnește-te acum!

— Biată Giulia, murmură el, n-ai un tată de care să fii mîndră!

— Eu te consider cel mai bun tată din lume!

Bancherul clătină ușor capul pe pernă. Respira greu.

— Nu sînt un tată bun și nu sînt nici măcar un bancher bun. Trebuie să fii născut pentru lucrurile astea.

Adormi.

Giulia ieși în vîrful picioarelor.

— E într-o stare jalnică, îi spuse lui Corrado. Prefer să rămîn aici în seara asta.

— De acord! Te las...

Giulia îl salută în ușă cu un sărut.

Pe drum Cattani nu-și dădu seama că o mașină închisă la culoare îl urmărea. Traficul era redus la ora aceea din noapte. Lampioanele erau învăluite într-o ceață vaporoasă.

Cattani merse direct spre gară. Se apropie de casetele pentru bagaje, luă cheia găsită în plicul lui Antinari și deschise una dintre casete.

Omul care-l urmărise tot drumul îl spiona din interiorul unei cabine telefonice. Reuși să vadă că scotea din casetă un plic mare gălbui. După ce-l rupse, scoase o fotografie.

Corrado puse fotografia în plic și se îndepărtă repede. Bărbatul care-l spiona se urcă și el în mașină și începu din nou să-l urmărească menținîndu-se la o anumită distanță.

Cattani mergea spre Monza. La un moment dat, părăsi drumul principal, o luă pe o străduță cu arbori și se opri în fața porții solide a unei vile mari. Era cartierul general al lui Bert.

Poarta automată se deschise. Vila era înconjurată de arbori uriași care proiectau umbre enorme. Charlie aruncă o privire în jur înainte de a închide grilajul, în timp ce Bert aruncă pînă aproape de tavan jumătatea lui de dolar. I se întîmpla în momente de mare euforie.

Entuziasmul lui crescu cînd văzu fotografia pe care i-o întindea Corrado.

— Ei, *amigo*, asta e o adevărată lovitură de maestru!

Puse fotografia pe masă, sub conul de lumină al lămpii. Se puteau vedea cinci persoane.

— Pe ăștia îi cunoaștem, zise Bert. Dino Alessi, Laudeo și Yfter... Oh, ia uite cine mai e! Tu nu știi cine e ăsta, dar eu știu, zise, indicînd cu degetul pe imagine un om robust, cu pielea roșiatică, mai mult decît blond. E o veche cunoștință. Spionează pentru țările din Est. Spune că se numește Leibnitz. Ei, dar fotografia asta valorează aur! Domnii ăștia puși împreună sînt dovada evidentă a unui complot murdar, de proporții colosale!

Apărea și un alt personaj în acea imagine. Un omuleț cenușiu, cu ochelari, cu fața îngustă, cu bot de nevăstuică. Era Mattinera, profesorul din Roma, în al cărui birou, Alessi și Yfter avuseseră de curînd o întrunire.

Bert și Corrado însă n-aveau idee despre asta. Ca urmare, presupuseră că putea fi o persoană la care ține bancherul Antinari. Era oare acesta motivul care-l determinase să țină fotografia ascunsă? Nu voia să-l compromită pe omul acela?

— Probabil, zise Cattani, foarte probabil!

În timp ce căutau să pătrundă secretele pe care le ascundea fotografia aceea, mașina închisă la culoare care-l urmărise pe Cattani se opri la o sută de metri de vilă. În întuneric, omul de la volan comunică ceva prin telefon. În zece minute, apărură alte două mașini.

Bob, „Ochi de linx", pregătise cafeaua.

— Expres italian veritabil, anunță, nicideçum cafea americană!

Îi oferi o ceașcă lui Corrado și una lui Bert care începuse iar să învîrtă jumătatea de dolar între degete. Păreau niște liceeni ce se întîlnesc pentru a pregăti o escapadă, amuzați să joace feste oamenilor mari.

În tot acest timp, umbrele de afară se pregătiseră înconjurînd vila. Fu o explozie foarte violentă care deschise o breșă enormă în peretele vilei. Tavanul unei camere se prăbuși într-un nor de praf de tencuială. Bert și Corrado fură aruncați în perete de unda de șoc. Sistemele de alarmă înnebuniseră, urlau sirene, sclipeau lumini roșii.

— Pe aici! urlă Bert.

Luase un pistol Magnum și alergă la parter, de-a lungul unui coridor ce ducea în partea din spate a clădirii.

— *Bastards! Oh, shit!*

Corrado îl urma și el cu pistolul în mînă, în timp ce agresorii foloseau din plin mitralierele și strîngeau ca într-un clește vila. Bob, lunganul, se aruncase pe jos, cu burta lipită de podea, și își scosese arma printr-o deschizătură a ușii. Încerca să taie calea agresorilor care se adunau ca niște umbre amenințătoare în jurul lor. Unul din ei îl zări pe Bob și-l împușcă drept în frunte. „Ochi de linx" tresări și căzu cu fața înroșită pe mitraliera rece marca Magnum 44.

Asediul nu slăbea deloc. Nu se putea ști cîți sînt. Bert și Corrado stinseseră lumina și stăteau cu urechile ciulite, în speranța că-i vor localiza după zgomote.

Charlie, „Nas rupt", înaintă precaut spre o fereastră.

Agresorii pătrunseseră deja în interior și-l secerară din spate. Picioarele arcuite ale lui Charlie făcură o piruetă și se îndoiră ca și cum pantalonii ar fi fost goi.

Bert îi arătă lui Corrado singura cale de salvare care rămînea: Ușa care dădea spre grădină! Cattani se aruncă prin ea, disperat, și fugi să se ascundă în spatele unui copac, încercînd să acopere retragerea lui Bert. Dar americanul fusese lovit la un picior și căzuse. I-au zdrobit și brațul drept. Pierdea mult sînge. Dar era încă lucid. La cîțiva pași de el, văzu o umbră care îl țintea pe Cattani. Bert își adună forțele și descărcă pistolul. Omul căzu aproape peste el, dar, imediat, Bert fu împușcat în spate și rămase la pămînt.

Cattani îl văzu apoi chircindu-se ca o bucată de hîrtie ce arde.

— Bert! strigă, Dumnezeule, Bert!

Înaintînd în patru labe, se duse lîngă el.

— Bert!

Îl întoarse cu fața în sus. Americanul avea încă pe față o expresie ironică. Părea că doarme. În mînă strîngea încă jumătatea de dolar. Cattani o luă, o băgă în buzunar și căută un loc în care să se adăpostească.

Îl urmăreau așa cum urmărești un cîine turbat. Unul din ei umbla prin camere cu o lanternă. Căuta în fiece colțișor. Și, la un moment dat, găsi ceea ce căuta. Sub fasciculul de lumină al lanternei, văzu pe masă fotografia găsită de Cattani în caseta de la gară. O luă și dispăru în întuneric: Misiunea fusese îndeplinită...

Comisarul alergă în grădină, escaladă zidul înconjurător și căzu de partea cealaltă. Înainta la

adăpostul barierei de gard viu. Bandiții îl vînau încă. O mașină luneca lent adulmecînd parcă, cercetînd de-a lungul străduței. Coborî din ea o siluetă care se mișca cu precauție avînd un pistol uriaș în mînă. Din spatele gardului viu, Cattani îl văzu în penumbră. Era la cîțiva pași de el. Ridică pistolul și, exact în acel moment, banditul intră în conul de lumină al unui felinar și Cattani putu să-l vadă bine la față: Era un copil! Să fi avut vreo opt-sprezece ani! Doamne Dumnezeule! își zise Cattani.

Și nu putu să apese pe trăgaci.

Începu iar să fugă. Acum se deplasa în spatele unui zid, cu pași vătuiți. Dar, cînd bariera zidului se termină, se petrecu ireparabilul: Se trezi față în față cu băiatul! Cele două pistoale erau la cîțiva centimetri unul de celălalt. Cattani fu mai iute. Se aruncă într-o parte cu o viteză fulgerătoare și trase, trase cu sete. Strîngea din dinți în timp ce trăgea. Băiatul căzu secerat lîngă el și se agăță cu mîinile de brațele lui, privindu-l rugător, ca și cînd comisarul i-ar fi putut da viața înapoi...

BĂTRÎNUL

Miezul nopții trecuse de o bună bucată de vreme. Bancherul se răsuci greoi în pat, scoțîndu-și mîinile lui palide de pianist peste cuvertură. Rămase cîteva clipe nemișcat, apoi deschise brusc ochii. Își trecu mîinile peste față, apoi se ridică sprijinindu-se mai întîi într-un cot.

Dădu deoparte cuvertura și se ridică. Picioarele îi tremurau, dar, sprijinindu-se de perete, începu să meargă. Fața lui exprima o neliniște animalică. Locuința era cufundată în liniște, ca o epavă, și pasul lui incert, tîrît, provoca un ecou surd. De-a lungul coridorului se lovi de o etajeră și trebui să se oprească o clipă ca să se odihnească. Intră în birou și rămase orbit de lumina lampadarului pe care-l aprinsese. Îi trebuiră cîteva clipe înainte ca ochii să i se obișnuiască cu lumina. Se repezi la birou. Cu mîini tremurătoare răvășea lucrurile, muta cărți, carnete de notițe, dar nu găsea ceea ce căuta: scrisoarea!

Răsturnă niște sertare, în timp ce respirația îi era din ce în ce mai anevoioasă. Zgomotul o trezise pe soția lui care veni imediat.

— Scrisoarea, spuse el, dă-mi scrisoarea!

Femeia nu înțelegea:

— Ce scrisoare?!

— Ai luat-o tu! Era aici pe birou. Dă-mi-o înapoi!

— Dragul meu, n-am văzut nici o scrisoare.

Bancherul avea trăsăturile schimbate și părea în pragul unui colaps.

— I-ai dat-o lui Dino, nu-i așa?! El e confidentul tău. Doar el știe să te înțeleagă! El, doar el este bărbat! Nu-i așa?!

Femeia îl susținea, îl mîngîia, căuta să-l calmeze, în timp ce lacrimile îi brăzdau fața:

— N-am văzut nici o scrisoare, ți-o jur!

Tonul ei disperat îl șocă și-l determină să-și schimbe imediat atitudinea. Mîngîie mîna care îi susținea brațul și spuse:

— N-am vrut să te jignesc! N-am vrut să te rănesc! Crede-mă!

Dar faptul că soția lui nu văzuse scrisoarea nu-l consolă, dimpotrivă, îi spori și mai mult neliniștea:

— A luat-o Alessi! conchise. A venit să spioneze și a găsit-o.

Ideea că scrisoarea sfîrșise în mîinile lui Alessi era așa de teribilă, încît îl făcu să se prăbușească într-un fotoliu.

— Alessi a luat scrisoarea și noi sîntem distruși!

Printre jaluzele sclipea lumina primelor zori. Drumul începea să se anime. Se trezi și Giulia și

căută să înțeleagă din ce motiv tatăl ei părea consternat.

— Trebuie să plec! anunță hotărît bancherul. Unica speranță de a salva situația e ca eu să plec imediat! Trebuie să mă duc în Sicilia, la tatăl meu. Bunul meu tată!

— Dar nu poți, tată! Doctorul a spus că ai nevoie de odihnă.

— E o chestiune vitală! spuse bancherul pe un ton ce nu admitea replică. Dat fiind că eu nu sînt în stare nici măcar să mor, trebuie să salvez ceea ce se mai poate salva!

Ca și cum continua să-l frămînte ceva obsesiv, repeta neliniștit:

— Alessi are scrisoarea! Ticălosul! Sîntem pierduți!

Spre nouă dimineața, Giulia l-a însoțit direct la aeroport. Era foarte alarmată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată, explică-mi măcar ce s-a întîmplat atît de grav!

Dar el fu de neclintit.

— La întoarcere, dragă, la întoarcere, promise, sărutînd-o pe obraz. Trebuie să vorbesc întîi cu bunicul.

Nicola Antinari trăia ca un bătrîn patriarh înconjurat de credincioșii săi într-un hotel spațios la mare. În spate, gigantic, se profila vulcanul Etna. Fiul său îl găsi în grădină, în timp ce discuta aprins. În ciuda anilor, se gîndi Carlo, dovedea mai multă energie și vitalitate decît el.

Se îmbrățișară îndelung.

— Te-ai hotărît să cobori din brumele nordului?! bombăni bătrînul.

— Da, am venit la tine, zîmbi jenat fiul. Am nevoie de tine, tată! Iarăși am nevoie de tine...

— Ei, îmi imaginam eu!

Părul alb și lung îi înconjura capul precum coama unui leu. Își luă băiatul de braț și cu ton calm, afectuos, îi spuse:

— Cînd erai mic, alergai întotdeauna la tatăl tău oricînd dădeai de necaz. Vino, vino, acum ne așezăm liniștiți și-mi povestești tot!

Ceva mai tîrziu, tată și fiu stăteau față-n față, la masă. În timp ce chelnerul le turna vin alb, rece, bătrînul zise:

— Ei, și-acum explică-mi ce nu merge!

— Tată, banca e pe marginea prăpastiei! Totuși nu mă simt în stare să accept afacerea aceea cu Yfter. E împotriva conștiinței mele.

Bătrînul rontăia cu poftă o langustă.

— Îți faci prea multe scrupule pentru că abordezi prost chestiunea. Noi nu vindem arme. Dăm numai banii, dăm posibilitatea celorlalți să încheie afacerea. Pe noi nu ne interesează despre ce afacere e vorba. Banul este cel ce unge și face să funcționeze angrenajele lumii. Atît și nimic mai mult! Banul nu creează vinovății. Și, de altfel, dacă n-am face-o noi, ar face-o alții.

Fiul nu mîncă aproape nimic și clătină capul deloc convins.

— E ipocrizie, tată, oricum ai întoarce-o! Cu banii noștri noi favorizăm un colosal trafic de arme. Asta e esența problemei. Iar armele acestea vor merge într-o țară care le va folosi împotriva vecinilor, ca să invadeze altă țară. Vor fi războaie, morți, suferințe. Eu la asta nu rezist,

n-am cinismul să mă îmbogățesc pe pielea altora, din sîngele altora. Nu sînt atît de bărbat!

— Vorbe, dragul meu! Să privim adevărul în față! Dacă tu renunți la operațiunea asta, ești terminat, banca e lichidată. Și totuși eu o lăsasem în condiții foarte bune. Era prosperă. Și tu? Ai adus-o în pragul prăbușirii, cu scrupulele tale, cu obsesiile tale. Banii, dragul meu, sînt geloși și posesivi ca o femeie. Trebuie să-i iubești, să le dai sufletul tău. Dacă nu, te abandonează și rămîi cu mîinile goale...

— Ai dreptate. Banca prospera cu tine. Dar cum, în ce fel? spuse fiul, înflăcărîndu-se deodată. Ți-o spun eu. Tu ai folosit banca în mod sistematic pentru spălarea banilor murdari proveniți din traficul de droguri. Și, de multe ori, ai contribuit la dezvoltarea comerțului cu arme. Eu pricepusem foarte bine metodele tale, dar voiam să rup cercul acela blestemat. Voiam să lucrez cu mîinile curate...

— Nu se poate!

O flăcăruie demonică luci în ochii bătrînului.

— Dacă în jurul tău se învîrt oameni cu mîinile murdare, ei bine, trebuie să ți le murdărești și tu puțin dacă vrei să te menții pe poziții, dacă vrei să rămîi în șuvoiul vieții. Altfel, te așezi pe mal și privești. Îți păstrezi mîinile curate, dar nu participi. Am fost clar? Nu exiști! Devii un om fără importanță, un nimeni!

— Ai fost foarte clar. Și totuși trebuie să existe un mod decent de a salva banca! De asta am venit la tine!

Era deprimat. Își scoase ochelarii și începu să-și maseze rădăcina nasului.

Bătrînul se gîndea că acum era prea tîrziu ca să-l facă să mai deschidă ochii pe acest băiat atît de debusolat. Îl privi cu indulgența celui care instruiește un copil.

— Eu nu pot face miracole, spuse. Dacă nu accepți propunerile lui Yfter, rămîne un singur lucru de făcut: Să vinzi tot. Corbii deja roiesc acolo, în speranța să te vadă prăbușit la pămînt. Se vor arunca asupra ta.

Fiul avea privirea pierdută pe întinderea albastră a mării. Începea să-l chinuie căldura. Se simțea din ce în ce mai indispus în fața tatălui său, om cu instinctele încă treze, pragmatic pînă la cruzime în viziunea sa asupra lumii. În fața acestui bătrîn se simțea și mai neajutorat. Spuse:

— Știi ce visez eu? Să dispar, să mă topesc de tot.

Bătrînul avu un gest de nervozitate. Cu cine semăna copilul ăsta așa mototol?

— Ascultă ce-ți propun! Tu acum odihnește-te puțin. Ești obosit după călătorie, ești neliniștit pentru soarta băncii. Eu între timp caut o soluție adecvată și apoi ți-o comunic și ție.

A doua zi soluția era gata. Era precizată pe două foi de hîrtie pe care bătrînul le dăduse să fie bătute la mașină și acum le întindea fiului său cerîndu-i să le semneze. O procură, un document prin care Carlo îi încredința tatălui său însărcinarea de a conduce banca și bunurile aflate în posesia ei.

— Tu mi-o semnezi, explică calm bătrînul, și eu rezolv totul. Mă întorc să mă ocup de bancă personal. Și o fac urmînd dorințele tale: Voi vinde

imobile, voi ajusta conturi, în sfîrșit, voi lichida afacerea în felul cel mai potrivit.

La început, fiul n-a crezut. I-a aruncat bătrînului o privire perplexă.

— N-o să mă trădezi și tu, tată? N-o să fii și tu împotriva mea?!

— Și pentru ce-aș fi?

Bătrînul rîdea vesel și fiului i se păru sincer.

— Nu, nu ai sîngele rece necesar în acest moment ca să tratezi. Lasă-mă s-o fac eu!

Fiul acceptă și semnă procura.

— Perfect, zise tatăl satisfăcut, acum aranjez eu totul! Tu între timp ia-ți o vacanță! Du-te să te relaxezi pe Semio. N-ai pus deloc piciorul pe insula aceea a noastră, atît de frumoasă. Dacă tot ești aici, profită! Cînd ai să te întorci, totul va fi aranjat...

Era în ochii bătrînului lucirea aceea halucinantă a boxerului care așteaptă gongul de începere a meciului.

INSULA

După ce scăpase din capcana de la vila lui Bert, Cattani se duse la Gara Centrală și sări în primul tren. Se refugie din nou la mănăstire.

Abatele l-a găsit mai răvășit ca niciodată. Părea că vrea să se lupte cu lumea întreagă, dar era furios în primul rînd pe el însuși.

— Idiot ce-am fost, repeta chinuitor, i-am adus asasinii în casă! M-am comportat ca un începător! E vina mea! Moartea lor mi se datorează!

În ciuda tentativelor abatelui de a-l consola, continua să fie torturat de această idee fixă. Pierderea a încă unui prieten îl îndurera într-atît, încît îl golea de orice energie. I se părea că toate cadavrele acelea semănate pe drumul vieții sale reprezintă prețul plătit de el încăpățînării cu care luptase împotriva lor. Un preț insuportabil, mai ales că rezultatele erau inexistente. Adversarii își schimbau înfățișarea, se transformau, dar erau invincibili.

Ce putea să facă de unul singur?! Păcătuise prin orgoliu și acum conștiința i-o reproșa fără milă...

Petrecu două zile reflectînd, răscolind trecutul și întrebîndu-se dacă în punctul acela mai putea exista un viitor pentru el. Gîndul la Giulia se strecura deseori în meditațiile sale. N-avusese nici măcar timp s-o salute, s-o avertizeze! Cine știe cum o interpretase, ce gîndea despre el în momentul acela! Își amintea chipul ei luminos. Dacă închidea ochii, reușea chiar să-i simtă parfumul mîinilor care îi mîngîiau fața...

Poate mai era loc încă, nu pentru fericire, dar măcar pentru o viață liniștită, o existență senină la care fiecare om înțelept ar trebui să aspire. Da, împreună cu ea poate era încă posibil s-o ia de la capăt!

Pentru a doua oară părăsi liniștea mănăstirii ca să se întoarcă în mijlocul tumultului vieții. De la primul telefon pe care-l găsi, o sună pe Giulia.

Ea era indignată. O lăsase așa, fără nici un cuvînt de explicație, fără un „la revedere"! Ce făcuse, la urma urmelor ca să merite să fie tratată astfel?! Avea să-i mai spună și altele cu prima ocazie. Dar acum, auzindu-i vocea la telefon, era atît de fericită că toată iritarea i se evaporă într-o clipă.

Se uita la televizor cînd sunase el. De îndată ce-i auzise vocea, sări în picioare ca electrizată:

— Unde ești?! De unde suni?! Unde ai fost?! Ce s-a întîmplat?

În loc de răspuns, el dădu dispoziții pe un ton categoric și un pic misterios. O aștepta pe autostradă, înainte de cantonul spre Bologna.

— Ce s-a întîmplat? Ești bine? Spune! Răspunde odată!

— Vino imediat! repetă el și închise.

Giulia se uită la ceas. Era unsprezece seara. Își puse repede o jachetă, înșfăcă poșeta și ieși din casă, coborînd treptele cîte două.

La capătul autostrăzii, înainte de a ajunge la intrarea spre Bologna, văzu o stație de benzină și întoarse încet. Nu era nimeni în piațetă. Se vedeau pompele de benzină, învăluite în ceață, drepte ca niște fantome. Înaintă încă un pic, neliniștită, apoi se opri. Cîțiva călători înfrigurați intrau în bar. Cei de la stația de benzină stăteau în cușcile lor de sticlă.

În spatele coridorului spre toalete, i se păru că observă o umbră. Era el! Ținîndu-se aproape lipit de zid, Cattani se repezi în mașină și, înainte de a o saluta pe Giulia, privi în jur ca să vadă dacă n-o urmărise cineva.

În sfîrșit, păru mai relaxat. O cuprinse în brațe și o strînse cum nu o mai făcuse pînă atunci:

— Te iubesc, Giulia! Am nevoie de tine!

— Dragostea mea!

Era atît de fericită să audă cuvintele acelea. Era ca și cum s-ar fi aprins pe neașteptate un foc în interior și o încălzea cu vîlvătaia lui.

— Eram grozav de tristă fără tine!

Nu mai înceta să-l sărute pe obraji, pe ochi, pe frunte.

— Și eu te iubesc! murmură. Te iubesc atît de mult!

Îi luă fața în mîini iar ea rămase în tăcere, ghemuită lîngă el, privindu-l, ca și cum ar fi vrut să se convingă că s-a întors cu adevărat. Brăzdîndu-i fruntea, o cută adîncă îi cobora pînă la rădăcina nasului, o adîncitură subțire, făcută de trecerea timpului și de griji... Ca o cicatrice...

— Oh, zise ea, asta nu vreau s-o mai văd aici! Trebuie s-o facem să dispară!

Și începu să netezească ridul cu vîrful degetului.

— Nu vreau să te mai văd așa de crispat! Ai nevoie de liniște... de mine!

Ca și cum ar fi găsit dintr-o dată remediul, exclamă entuziastă:

— Dar sigur! Știu eu ce ne trebuie: Te duc într-un loc de basm, unde ai să poți, în sfîrșit, sta în pace cu tine însuți... măcar cu tine însuți, căci eu îți declar... război.

Voia să plece cu el pe Semio, insula de lîngă Sicilia care era proprietatea familiei Antinari de două generații. Pe aceeași fîșie liniștită de pămînt din mijlocul mării pe care bătrînul bancher îl trimisese pe fiul său.

Pentru Carlo, venirea pe insulă echivala cu un salt în trecut. Era o amintire plăcută, pentru că, de mic, își petrecuse acolo vacanțele și de insula aceea se legau momentele cele mai plăcute ale vieții sale.

Acum însă, revăzînd vila cea mare care domina înălțimea insulei, i se strîngea inima. Domneau dezolarea și pustietatea. Acolo unde, în diminețile însorite se jucase, copil fiind, cu mingea, creșteau bălăriile.

Începu să scotocească peste tot și, într-o cameră, găsi multe obiecte care odinioară îi erau familiare: cărticele îngălbenite, un căluț de lemn, un avion de placaj pe care-l construise cu mîinile lui.

Luă aeroplanul acela fragil, cu aripi strîmbe, și ieși din vilă traversînd gardul vopsit în alb. Cinci sau șase vrăbii se ridicară de pe un roșcov uscat, zburînd iritate și umplînd aerul cu proteste stridente. Bancherul le privi cu o expresie încruntată. Părea unicul supraviețuitor al unui bombardament, care cutreieră rătăcit în mijlocul ruinelor. Soarele era apăsător și reflexele lui străluceau pe mare. Îi făceau rău la ochi.

Nu înțelegea de ce bătrînul său tată îl trimisese pe insula aceea singur. Poate voia pur și simplu ca el să nu vadă persoanele cu care se întreținea, pentru că ar fi dezaprobat anumite relații și că ar fi suferit din cauza lor.

Într-adevăr, în acea zi, bătrînul avea la masă un musafir care i-ar fi tăiat pofta de mîncare fiului său. Era avocatul Terrasini! O vulpe bătrînă pe care o întîlnea după neplăceri judiciare trecătoare, lipsite de importanță. Niște zgîrieturi!

Ciudat, conversația lui Terrasini s-a concentrat la un anumit moment chiar asupra insulei Semio.

— Voiam să vă întreb, îi spuse bătrînului, dacă n-ați fi dispus să-mi vindeți o bucată din această minunată insulă.

— Imposibil, răspunse bătrînul, asta nu mi-o puteți cere! Semio este ca un blazon al familiei. Așa ceva nu se atinge! Bănuiesc că vreți să construiți aici unul din satele acelea turistice vulgare.

Bătrînul continua să-și scuture coama albă în semn de dezaprobare.

— Îmi pare rău! Răspunsul meu e nu.

— Nu-i nimic, interveni conciliant un alt personaj care stătea la masă cu ei, o namilă politicoasă. A fost, în orice caz, o fericită ocazie să vă vedem.

Devoră o bucată enormă de friptură și zise:

— Afacerile vor veni, să lăsăm timpul să vorbească!

— Sigur, spuse bătrînul adresîndu-se matahalei. Dumneavoastră, domnule contabil Biazzi, mi-ați cerut să-l primesc pe avocatul Terrasini și n-am ezitat pentru că totdeauna mi-ați prezentat persoane foarte importante.

Bătrînul se adresă lui Terrasini și, arătînd a patra persoană care stătea la masă:

— Și pe dînsul mi l-a prezentat tot Biazzi.

Al patrulea personaj se numea Tano Cariddi. Era un bărbat îmbrăcat pe cît de elegant, pe atît de sobru. Avea părul negru și lucios, ca de panteră, ochii duri, animați de o lumină sinistră și privirea incredibil de fixă care părea că vrea să străpungă toate lucrurile asupra cărora se oprea. Expresia unui om care considera lumea o jucărie construită pentru folosul lui personal. Auzindu-se numit, chipul lui impasibil schiță un surîs vag.

Bătrînul puse o mînă pe brațul lui Cariddi și mărturisi că, la început, nu i-a făcut o impresie grozavă. Dar Biazzi a insistat rugîndu-l să aibă totuși încredere căci garanta pentru el. Și nu putea să nu-i dea dreptate acum: Tano devenise indispensabil pentru el.

— Sînteți prea bun! spuse Tano, încercînd să pară măgulit.

Cînd Biazzi și Terrasini se pregăteau să plece, ultimul reluă discuția de mai înainte.

— Dragă domnule Antinari, spuse cu ton vag aluziv, dacă vă veți răzgîndi în privința insulei, vă rog să-mi comunicați.

Surîsul său avea ceva magnetic, un farmec pe care numai persoanele cu adevărat false îl au.

Bătrînul rămase multă vreme perplex. Îl privi pe Tano și întrebă:

— După părerea ta ce voia acel Terrasini?!

— Insula Semio! V-a spus-o doar!

— Nuuu!... spuse bătrînul cu capul lui mare lăsat ușor pe spate. Semio a fost pretextul. Aș vrea să înțeleg ce voia cu adevărat!

Tano își puse o țigară între buze și o aprinse cu o brichetă de aur.

— Vedeți, spuse, avocatul Terrasini a avut o mulțime de probleme și caută să reintre în joc. Investiția în băncile dumneavoastră ar putea fi o ocazie de aur pentru el. L-ar propulsa iarăși în top.

— Capitaluri ale mafiei în banca mea?!

— Terrasini are nevoie tocmai de un sistem de bănci ca al dumneavoastră, cu ramificații pe plan internațional.

Bătrînul se scărpină în cap, gînditor:

— Capitalurile mafiei! spuse încet.

Putea fi o mare ocazie de a salva banca și munca a trei generații.

Ca să-i confirme această absolută necesitate coborîse de la Milano și Dino Alessi.

— Băncii acesteia, zise directorul general, i-am dedicat toată viața mea. Dacă dumneavoas-

tră și fiul dumneavoastră vreți să o lăsați să se prăbușească, eu n-o să vă permit!

Bătrînul răspunse că nu era cazul să dramatizeze situația.

— Vom remedia totul, spuse ridicînd mîna. Cu calm, vom reuși! Pentru început Carlo mi-a semnat o procură. Aș putea să ți-o girez ție. Dar mai înainte trebuie să-mi spui absolut sincer dacă ar fi posibil să salvăm băncile fără această operație la care fiul meu se opune.

— Absolut imposibil!

— Și dacă fiul meu insistă în a spune nu?

— Aceștia sînt oameni care nu glumesc! se repezi Alessi. Dumneavoastră cunoașteți regulile jocului. Ați fi putut să i-o băgați bine în cap și băiatului dumneavoastră!...

— Bine, bine, de acord! îl potoli bătrînul. Nu-i capabil de așa ceva și asta o știm demult.

Se plimba cu pași nehotărîți, cu mîinile încrucișate la spate și, deodată, se opri ca și cum ar fi luat o hotărîre:

— Îți voi da procura și vei semna tu în locul lui. Nu-i vom spune nimic. O să am eu grijă să-l conving. Ajunge?

Îi aruncă lui Alessi o privire pătrunzătoare.

— Ajunge? repetă el neliniștit.

— Nu știu! Fiul dumneavoastră și-a pierdut capul. Nu știu dacă va ști să-și țină gura închisă. E capabil să facă orice prostie.

Bancherul se încruntă.

— Am ajuns pînă aici?!

— Pînă aici! Deci ce hotărîți, îmi dați puteri depline?

Bătrînul făcu semn afirmativ cu capul. Scoase din sertar procura și i-o înmînă lui Alessi.

— Bine, spuse acesta din urmă, am impresia că nu mai sînt obstacole. Am ajuns la o înțelegere în toate privințele.

— Cu excepția uneia!

Alessi era la jumătate de drum, spre ușă. Se opri cu aer întrebător.

— Despre ce e vorba?

Bătrînul părea obosit și neliniștit. Păstra foarte puțin din vitalitatea de odinioară.

— Dino, amintește-ți că e fiul meu!

Fără nici o tresărire, ba chiar cu o nuanță de nerăbdare în voce, Alessi murmură:

— Bine, bine!

Deschise rapid ușa și ieși.

După două zile, Giulia și Corrado au ajuns pe insula Semio, într-un golf mic unde puteau trage bărcile, căci, de cealaltă parte a insulei, se ridicau doar stînci. Erau siguri că nu vor găsi pe nimeni. De aceea au fost foarte surprinși văzînd poarta și ferestrele deschise.

Cine putea să se fi refugiat acolo?

— Ei, strigă Giulia intrînd înăuntru, e cineva?!

Vocea ei trezi un ecou în camerele goale. Apoi totul rămase liniștit ca înainte.

— Ciudat!

— Controlează un pic pe-aici, îi sugeră Cattani, eu mă duc să arunc o privire în jurul casei.

Giulia intră în marele salon cu terase enorme ce dădea spre mare. Era pustiu. Se apropie de ușa unui dormitor și o deschise încet. Intră și rămase

stupefiată, înghețată brusc de scena îngrozitoare care îi apăru înaintea ochilor.

Legată de o bîrnă din tavan era o funie de care atîrna corpul tatălui ei. Omul avea fața umflată, violacee. La picioarele lui era un scaun răsturnat. Limba îi atîrna enormă și sfidătoare.

Brusc, Giulia fu cuprinsă de frisoane, își acoperi gura cu amîndouă mîinile ca și cum ar fi vrut să-și oprească un strigăt de durere. Albă la față, se dădu cîțiva pași înapoi și începu să urle.

— Corrado! Corrado!

El fu imediat lîngă ea. O strînse la piept, ținînd-o strîns și mîngîindu-i părul. Își simțea corpul scuturat de un tremur violent. Cînd vorbi, Giulia țipă cu ton isteric:

— Nu trebuia să-l las! Nu trebuia!

Cattani avu grijă să o țină departe de camera în care cadavrul tatălui ei atîrna lugubru de tavan. Se duse mai aproape ca să-și dea seama cum își luase omul acela viața. Tatăl iubitei sale!

Oare chiar se sinucisese cu adevărat? Cattani aprecie înălțimea de la bîrna de care era legată funia. Erau cel puțin trei metri înălțime. Se întrebă cum făcuse bancherul să lege funia tocmai acolo sus. Urcîndu-se pe scaun, n-ar fi putut s-o facă. Nici nu se putea presupune că folosise o scară sau vreun dulap, pentru că nu se vedea nimic asemănător prin preajmă.

O sinucidere deosebit de ciudată! Ciudată pentru că, la urma urmelor, omul poate se sinucisese cu adevărat. Tentația sinuciderii o avusese deja și acum totul lăsa să se creadă că bancherul căzuse din nou pradă unei crize depresive.

— Trebuie să-l informăm imediat pe bunicul! spuse îndurerată Giulia.

Bătrînul petrecuse noaptea fără să închidă un ochi și asta îi provocase o groaznică durere de cap. În zori, îl chemase pe Tano spunîndu-i să-l convoace de urgență pe Terrasini.

Avocatul era acum acolo, în fața lui, cam mirat de graba cu care îl chemaseră.

— Ce este? V-ați hotărît să vindeți Semio? spuse cu surîsul lui antipatic.

— Nu, zise bătrînul, nu-i asta!

Strînse ochii deschiși la culoare și deveni extraordinar de serios.

— Am nevoie de ajutorul vostru. Vreau să vă propun o afacere!

Exact în momentul acela sună telefonul. Tano răspunse și, după ce a închis, se apropie de bătrîn, anunțînd cu o voce ce nu trăda nici o emoție:

— O nenorocire! Pe insula Semio...

— Fiul meu?! făcu bătrînul, neliniștit.

— Da, reluă Tano. S-a omorît!...

Pentru înmormîntare, Alessi venise de la Milano. Împreună cu el, sosise Anna, zdrobită de durere, cu ochii umflați, cu mîinile tremurînd. Adusese cu ea partitura unei opere de Mozart și ceru să fie îngropată lîngă cadavrul soțului ei.

— Era muzica lui preferată, spuse.

Un medic, gîfîind ca toate persoanele grase, examină corpul lui Carlo. Apoi se așează calm, își puse ochelarii, luă o foaie și notă cu o scriere măruntă că moartea se datora „sinuciderii".

Alessi luă certificatul. În timp ce-l făcea să dispară în buzunar, privirea lui se încrucișă cu cea a lui Cattani. Timp de o clipă, cei doi bărbați se priviră cu o ură teribilă. Fața lui Corrado era atît de crispată, încît părea cu adevărat periculos.

Tensiunile se calmară cînd micul cortegiu se puse în mișcare în direcția vîrfului insulei, unde era cimitirul familiei.

Vremea nu participa la evenimentul acela nefericit. Soarele strălucea, cărarea prăfuită lucea sub razele extraordinar de luminoase. Ritmul trist al pașilor se amesteca cu zgomotul valurilor ce se spărgeau de stînci. Chiar în acel moment, cerul, indecent de albastru, fu străbătut de un stol de corbi. Asemenea unor cîrpe negre umplură aerul cu chemările lor deprimante.

Și cu ei sînt înțeleși! gîndi Cattani.

Giulia mergea sprijinindu-se de brațul lui. Din cînd în cînd își sprijinea ușor capul pe umărul bărbatului și-și înăbușea cu greu cîte un acces de plîns. Bătrînul Antinari deschidea cortegiul ținîndu-și capul drept, cu trăsături ferme, într-o expresie impenetrabilă.

Dino Alessi avea un aspect glacial care exprima o mare siguranță. Îi domina pe toți și părea chiar mai înalt decît propria lui statură. În grupul acela de învinși, de păguboși, el era unicul învingător adevărat.

La terminarea ceremoniei, n-a vrut să piardă nici un minut. L-a luat deoparte pe bătrînul Nicola spunîndu-i grosolan:

— Între noi doi acum!

— Vrei să închei capitolul repede! a observat bancherul, în timp ce se prăbușea pe un scaun, simțindu-se dintr-o dată foarte obosit.

— Fără mine, nu mai ești în stare să faci nimic! spuse Alessi. Trebuie să accepți condițiile mele!

— Dă-i înainte, spune tot! Vrei să intri în consiliul de administrație, firește! Cu ce cotă? Trei, patru la sută?

Alessi îl privi drept în ochi și șuieră:

— Vreau unsprezece la sută!

Bătrînul înghiți în sec. Respira greoi. Spuse:

— Familia mea posedă patruzeci la sută. Dacă tu iei unsprezece la sută, devii hotărîtor, pentru că poți forma majoritatea împreună cu ceilalți acționari.

— Sînt deja hotărîtor! Fără mine tu și familia ta sînteți ruinați. Nu e vina mea. Fiul tău te-a adus în situația asta! Nu avea firea potrivită pentru a fi bancher.

— Da. Trebuie să ai stomac de oțel ca al tău!

— Sau ca al tău! replică Alessi.

Bătrînul plecă ochii:

— Bine! Vei avea unsprezece la sută!

Cînd Alessi îl părăsi pe bătrîn și se alătură celorlalți, era complet transfigurat. Ochii îi străluceau de un orgoliu nemăsurat. O luă pe Anna de braț pentru a sublinia că de-acum și soția bancherului îi aparținea oficial lui.

— Să mergem! spuse.

Dar Anna nu voia să plece singură, ca și cum ar fi avut o presimțire rea.

— Vino și tu! îi spuse Giuliei. Nu rămîne în locul ăsta!

Puse cu afecțiune mîna pe brațul lui Cattani și cu voce tînguitoare îi spuse:

— Nu mi-o lua chiar acum, te rog!

Fata o mîngîie pe mama sa. Apoi o luă de umeri și îi spuse duios la ureche:

— Lasă-mă aici! Tu o ai pe Greta. Trebuie să te gîndești la ea!

— Dacă așa vrei..., spuse femeia.

Își șterse o lacrimă, se întoarse rătăcită uitîndu-se la fețele din jur, apoi îl urmă pe Alessi în direcția bărcii.

Bătrînul Nicola rămase uitîndu-se după ei pînă cînd deveniră un punct depărtat la orizont. Un singur punct!

Pe fața bătrînului se citea o ură nemăsurată. Fără să-și dezlipească ochii de la mare i se adresă lui Tano:

— Ce spui? Vom reuși să-l doborîm pe bastardul de Alessi?

— Sînt sigur că da, spuse acesta, așteptîndu-se parcă la întrebare.

Bătrînul se îndreptă inspirînd adînc. Figura lui detașată pe albastrul mării părea cea a unui leu care își rage mînia.

Ca și cum ar fi simțit gustul revanșei, îi spuse lui Tano:

— Cum ajungem la hotel, cheamă-l iar pe Terrasini! Trebuie să reluăm convorbirea întreruptă!

BIJUTERIA

Marea era striată de coamele albe ale valurilor. Se iscase un vînt ce le făcea să se izbească de stînci într-un vuiet întunecat.

Era fantastic! În alte împrejurări, Giulia ar fi rămas fascinată de acel magnific spectacol al naturii. Dar nu și în momentul acela. Se simțea singură, disperat de singură. Ideea că tatăl ei se dusese pentru totdeauna îi umplea inima de o durere atît de sfîșietoare, încît simțea că înnebunește. De-abia acum înțelegea cît de legată fusese de omul acela melancolic și visător.

Corrado era acolo, lîngă ea. Îi puse o mînă pe umăr și o sărută ușor pe păr. Ea se desprinse, aproape deranjată de gest.

— Scuză-mă, murmură pe ton rugător, dar am nevoie să stau puțin singură...

Ieși în aer liber și o luă pe cărarea care cobora pînă la micul cheu. Mergea cu umerii strînși, cu gulerul de la jachetă ridicat, ca să se apere de vîntul care îi dădea frisoane. Urcă în șalupa trasă la

mal și ambală motorul la maximum, lansîndu-se împotriva valurilor înspumate.

Rămas singur, Cattani se familiariza cu vila. Se apropie de un perete pe care erau aliniate portretele de familie. Îl fascina mai mult ca toate capul familiei, bătrînul armator care își etala orgolios mustățile răsucite. În fizionomiile strămoșilor căuta asemănări cu descendenții.

Dar ceva îi distrase atenția. Dintr-odată, auzi un zgomot insistent care venea dintr-o cameră alăturată. Părea păcănitul regulat al unei mașini de scris.

Cattani deschise ușa și se găsi în fața unui telex care bătea un mesaj. Viu interesat, rupse foaia din mașină și citi ceva ce-l lăsă literalmente perplex.

Mesajul provenea de la sediul sicilian al Băncii Antinari. Îi era adresat lui Carlo și asta îl făcu pe comisar să înțeleagă că moartea aceluia era ținută încă secretă de către bătrîn.

Nota aceea scrisă era menită să-l liniștească pe bancher:

„Așa cum ați cerut, am luat măsuri pentru transferarea unui milion de dolari la Overseas Bank din Nassau".

Într-adevăr ciudat! Cum era posibil ca un om pe punctul de a se sinucide să trimită în străinătate un milion de dolari? Ce interes ar fi putut avea? Nu, gîndi Cattani, asta n-o înghit! Trebuie să fie altceva! Puse telexul în buzunar și se apropie de fereastră, meditînd la comportarea bancherului.

După ce suci și răsuci problema pe toate fețele, i se păru că e aproape de soluție. Deveni

agitat, cum i se întîmpla ori de cîte ori începea să întrevadă un fir. Poate că bancherul, ca majoritatea celor care supraviețuiesc unei tentative de sinucidere, nu mai avea nici o intenție să moară. Poate se gîndea să fugă. Voia să abandoneze totul repede și să se refugieze în străinătate. De asta dăduse instrucțiuni să fie transferați acei bani... Acum, cînd se gîndea mai bine, Cattani își amintea că avusese niște dubii cînd controlase funia de care atîrna corpul bancherului. Era legată de o bîrnă din tavan prea înaltă, imposibil de atins de unul singur doar cu ajutorul unui scaun. Era mai mult decît clar că moartea bancherului era o crimă!

Corrado începu să caute indicii. Examină în amănunt dormitorul lui Carlo Antinari și, într-un sertar, găsi un pachețel pe care era scris: „Pentru Giulia". Înăuntru simți ceva tare, compact. Cattani rupse hîrtia și găsi un casetofon mic. Imediat apăsă pe buton și îi dădu drumul. Puțin răgușită, răsună vocea bancherului: „Dragă Giulia, comoara mea, înregistrez un mesaj pentru tine. Mîine va veni marinarul și i-l voi da lui ca să ți-l înmîneze la Milano. Aș vrea să vii aici, la Semio. Apoi vom pleca amîndoi într-o lungă călătorie"...

Erau cuvinte într-adevăr lămuritoare! Cattani se pregătea să asculte urmarea, dar deodată neplăcut surprins, închise casetofonul.

Giulia, fără să facă zgomot, apăruse în spatele lui.

— Iartă-mă, poate nu trebuia!... spuse el.

Ea nu răspunse. Îi luă casetofonul din mînă și apăsă iar pe buton.

Vocea tatălui ei continua: „Ești singura care mi-ai arătat înțelegere. Eu n-am avut întotdeauna înțelepciunea și ocazia să răspund atențiilor tale. Și, ca să mă ierți, am comandat un cadou pentru tine la Moncada, bijutierul sicilian, îți amintești? Ei, scumpa mea iubire, îți spun acum la revedere! Te aștept! Tata îți trimite o sărutare".

Banda continua să se deruleze și cu fîșîitul ei umplea tăcerea ce se așternuse între cei doi.

Lacrimile scăldau fața Giuliei. Ea întinse mîna, opri casetofonul și gemu:

— Bietul tata! Era atît de singur!...

Netezi afectuos cu mîna patul tatălui ei, ca și cum el ar fi fost acolo, cufundat în somn. Își șterse lacrimile și, obosită, se îndreptă spre fereastră.

Marea se liniștise și vîntul era acum doar un zefir ușor.

— Vreau să plec! spuse Giulia. Mama avea dreptate! Nu se poate sta aici: E apăsător. Și-apoi vreau să primesc cadoul tatei...

Cattani nu știa bine cum să reacționeze. Nu există cuvinte și gesturi în stare să potolească durerile acestea. Întrebă doar:

— Vrei să vin și eu cu tine?

Ea se întoarse, veni lîngă el, îl sărută pe frunte:

— Sigur că da! șopti. Te vreau tot timpul lîngă mine. Iartă-mă, dar sînt atît de tristă!

Bijutierul, un tip foarte volubil, se arătă flatat de vizită.

— Sînt onorat că tatăl dumneavoastră a ales modestul meu magazin. Sînt onorat de vizita dumneavoastră. Sînt onorat că bijuteria mea va împodobi nobila dumneavoastră persoană!

Cu mii de plecăciuni, lăuda calitățile unei broșe de o frumusețe excepțională. O raritate de aur cu un diamant roz în centru înconjurat de o broderie de briliante și smaralde.

— Am cumpărat-o la o licitație la Sotheby, la Londra, spuse bijutierul. Făcea parte din colecția Pitt, o piesă foarte rafinată. A fost nevoie de multă răbdare ca să o restaurez. Dar... iat-o!

Giulia luă cu delicatețe bijuteria cu ambele mîini. O lumină nouă strălucea în ochii ei.

— E minunată! exclamă într-adevăr încîntată.

Bijutierul începu mașinal să facă plecăciuni:

— Mulțumesc! E o plăcere să servești pe cei ce apreciază arta! Mai există doar un diamant asemănător acestuia. Se găsește pe brățara care forma o parură cu broșa asta.

— Mi-o arătați? întrebă nerăbdătoare Giulia.

— A luat-o tatăl dumneavoastră. Dar, cum îi plăcea mai puțin, i-a dăruit-o ei.

— Cui?

Bijutierul părea să-și fi pierdut volubilitatea. Avu un surîs rezervat și spuse:

— Știți, nu sînt autorizat...

— Dar eu sînt fata lui, mie îmi puteți spune!

Bărbatul deschise un sertar și luă niște foi. Le controlă pe furiș și-apoi spuse:

— Numele adevărat nu apare. Eu am notat doar „Agrippina". Dar nu știu cine este.

— O fi costat o sută de milioane!

— Mult mai mult, domnișoară! zise bijutierul mîndru.

Giulia era stupefiată. Cine era această misterioasă „Agrippina" căreia tatăl ei îi făcea cadouri

așa de costisitoare? Nu-și imaginase vreodată că ar fi putut exista o altă femeie în viața lui.

Cattani reușea să ia în calcul întotdeauna aspectul practic al lucrurilor. Întrebă:

— A plătit amîndouă bijuteriile împreună?

— Nu! explică bijutierul, continuînd să-și consulte hîrtiile. Iată aici: Au fost plătite cu două cecuri diferite, unul semnat de regretatul domn Antinari și celălalt, cel pentru brățară, are semnătura unui oarecare Dino Alessi.

Era într-adevăr foarte greu de înțeles. Era posibil ca tatăl Giuliei să aibă o amantă și să-i facă cadouri plătite de Alessi?

Era o problemă căreia Cattani nu-i putea acorda multă atenție în acel moment. Altceva îl îngrijora. În fața magazinului era parcat un Ford alb cu doi tineri înăuntru. Își dădu seama că îi urmăriseră pe el și pe Giulia de cînd puseseră piciorul în Sicilia, părăsind mica insulă.

În timp ce se îndreptau spre hotel, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Fordul alb era tot pe urmele lor!

Mai tîrziu, printre jaluzelele ferestrei văzu mașina oprită în fața hotelului. Unul din cei doi coborîse și se îndrepta spre intrarea hotelului. Era mic și îndesat. Privea nervos în jur.

Giulia nu-și dăduse seama de nimic. Cattani o sărută și-i spuse:

— Mă întorc într-un minut. Am uitat să-mi iau țigări.

Ajuns în hol, își dădu seama că tînărul mic și îndesat se ascunsese afară, la intrarea secundară, în spatele unei coloane. Se apropie de el încet, pe la spate. Îl văzu sprijinit de zid. Purta o canadiană

de stofă, avea părul lung și în colțul gurii îi atîrna o țigară. Comisarul acționă rapid. Mîinile lui apucară brațul tînărului și-l răsuci la spate.

Acesta nu avu nici cel mai mic gest de reacție. Complet surprins, întoarse către Cattani o față umflată, cu o expresie îndurerată.

— Îmi rupi brațul! scînci. Ce dracu' faci?!

— Da, ți-l rup, dacă nu-mi spui cine te trimite. Cine ți-a dat ordin să mă urmărești?

— Sîntem prieteni! protestă celălalt. E pentru domnișoara. Bunicul ei ne-a trimis. A zis că trebuie s-o apărăm.

— Atunci, du-ne la el! Dacă nu-i adevărat, o să ai o surpriză urîtă.

Bătrînul se pregătea pentru o seară specială. În grădina hotelului instalaseră un podium, unde o orchestră își acorda instrumentele.

Alesese o masă mai într-o parte pentru că voia să stea liniștit cu musafirul său, Terrasini. Duse la buze un pahar de gin tonic și bău cu poftă. În ciuda evenimentelor, era bine dispus. La dracu, se gîndea, încă nu s-a născut cel care să-l înfunde pe Nicola Antinari!

O fată cu fustă mini și păr lung, negru, se apropiase de microfon și-începuse să cînte.

Terrasini o admira entuziasmat:

— Ah, e minunată!

— Văd că n-aveți gusturi rele, domnule avocat.

Dar pe bătrîn îl preocupau alte subiecte. Spuse:

— Tano v-a pomenit de ce v-am chemat, nu-i așa?

— Da. Propunerea dumneavoastră mă interesează mult.

Bătrînul înghiți o sorbitură de gin tonic. Își întoarse capul spre Terrasini, ca și cum voia să-i comunice ceva secret.

— Sînt fericit că vă interesează! Dar despre chestiunile practice, ce spuneți? Alessi e bine introdus în anumite cercuri. Reușește să treacă marfa fără probleme. Dacă dumneavoastră îi luați locul, sînteți în stare să faceți aceleași operațiuni?

— Vreți să spuneți finanțe, servicii secrete... Avem cu ei prietenii consolidate. Nu e nici o problemă.

— Hmmm, mormăi bătrînul. Și care-i prețul?

— Același ca pentru Alessi. Procentul de unsprezece la sută mi-l treceți mie împreună cu locul în consiliul de administrație. Dumneavoastră veți avea avantaje substanțiale, voi aduce capitaluri mari în băncile Antinari.

Bătrînul reflecta.

În jur era o atmosferă destinsă. În lumina estompată a lampadarelor se vedeau chipuri mulțumite și surîzătoare.

— Da, conchise bătrînul. E perfect! Mai e un amănunt. Ridică brusc privirea: o privire de gheață. Întrebă precipitat:

— Alessi?!

Terrasini își luă o țigară și spuse cu nepăsare:

— Afacerea asta vă aparține!

Conversația putea fi considerată terminată, cînd sosi tînărul mic și gras să anunțe sosirea Giuliei. Bătrînul se scuză față de Terrasini și merse să-și întîmpine nepoata. O cuprinse cu un braț, în

timp ce Terrasini, care se pricepea la femei, rămase fermecat de acel exemplar de rasă.

Imediat după aceea însă, ochii săi îl întîlniră pe Corrado. Oricît era de obișnuit să-și păstreze sîngele rece și în împrejurări de enormă tensiune, nu putu să-și reprime o mișcare agitată pe scaun în timp ce strîngea spasmodic cu mîinile brațele fotoliului. O mînie surdă îi urîțea fața.

Și Corrado îl văzuse. Se priviră intens cîteva secunde. Părea că privirile acelea concentrate vor scoate scîntei dintr-o clipă în alta. Era prima oară că se întîlneau după procesul în care acuzațiile lui Cattani încercaseră să-l distrugă.

Terrasini vorbi primul:

— Nu pot spune cît sînt de fericit că vă văd, domnule comisar!

— Nu mai sînt comisar! Dumneavoastră mai sînteți avocat?

— Sigur că da! De ce nu?

— Așa merg lucrurile în țara asta! Vă felicit pentru consecvență! Dar cum vă explicați că ne întîlnim atît de des?

Terrasini își întoarse privirea. Cattani reluă:

— Cum de sînteți pe-aici?

— Afaceri!

— Afacerile obișnuite, nu-i așa?

Terrasini nu avea un temperament irascibil, dar simțea că își pierdea răbdarea.

— Cattani, nu vreau să vă mai întîlnesc! spuse cu hotărîre.

— Nici eu pe dumneavoastră. Am ajuns să vă visez noaptea!

— Nu știu dacă trebuie să mă consider onorat! rînji Terrasini.

— Luați-o ca un avertisment. Dacă drumurile noastre se vor încrucișa din nou...

— Sper, pentru dumneavoastră, să nu se mai întîmple! îl întrerupse Terrasini care simțea că se înfurie. În ultima vreme m-am schimbat, nu prea mai am răbdare!

— Da, vă văd într-adevăr cam nervos. De ce oare?

— Și dumneavoastră ce faceți aici? Sînteți vînător de zestre acum?

— Nu, sînt tot un vînător obișnuit: Vînez fiare... ca dumneavoastră.

Înfuriat, Terrasini își ieși din pepeni și explodă:

— M-am săturat! scrîșni printre dinți. Să nu vă mai văd prin preajma mea! Dacă nu, o să vă strivesc ca pe-o insectă.

Lovi cu putere masa și plecă cît putu de repede.

Rămas singur, Cattani văzu dincolo de ușa terasei cum bancherul își prezenta nepoata unui grup de persoane. După cîteva minute, bătrînul se întoarse la masă în timp ce Giulia rămase să vorbească cu ceilalți.

— Ce-ați făcut? spuse bătrînul, mi l-ați înspăimîntat pe Terrasini?

— Nu-mi place să fiu urmărit. De ce ați pus pe cei doi pe urmele mele?!

— Pentru Giulia! Vreau să stau liniștit. Sînt îngrijorat pentru ea după sinuciderea fiului meu...

— Fiul dumneavoastră, îl întrerupse Cattani, nu s-a sinucis de loc! A fost ajutat să dispară!

Bătrînul rămase impasibil ca o statuie. Cattani scoase din buzunar telexul luat la Semio și i-l arătă:

— Cu totul altceva decît sinucidere! Uitați-vă aici, n-avea nici o intenție să moară! Proiecta să fugă în străinătate.

Mîinile osoase ale bătrînului răsuceau nervos foaia de hîrtie. Însă el continua să rămînă tăcut, în timp ce Cattani relua:

— Eu știu și cine l-a omorît! A fost Alessi!

În acel moment, bătrînul îl privi cu ochii mari.

— Cum puteți spune enormități de felul ăsta?!

Implacabil Cattani își continuă tirul vorbelor:

— Fiul dumneavoastră se opunea unei afaceri mari. Și Alessi l-a eliminat.

— Nu știți ce vorbiți! Alessi e o persoană foarte fidelă.

— Cui? Sie însuși!

Cattani era ușor aplecat spre masă și pe furiș examina fața împietrită a bătrînului.

— Sînt sigur că știți perfect cum v-a murit fiul. Știți că a făcut-o Alessi, dar nu vorbiți pentru că sînteți din același aluat. Afacerile înainte de toate! Banii! Sînteți oameni care au depășit dimensiunea umană. Ați ucis sentimentele, ați rupt orice frînă. Și toate astea le numiți realism. Trebuie să fim realiști, să mergem la miezul lucrurilor. Asta spuneți voi. Dar inimile voastre sînt moarte de-acum!

— Ați terminat predica? Credeți că dacă eu aș ști că fiul meu a fost ucis aș sta aici liniștit?

— Nu stați deloc liniștit, spuse calm Corrado. L-ați chemat pe avocatul Terrasini. Și, dacă flerul meu nu mă înșeală încă, vin timpuri grele pentru Alessi...

O singură clipă ochii bătrînului luciră, dar lui Cattani îi fu de ajuns ca să înțeleagă că flerul său funcționase fără greș.

VALIJOARA

— Pe-aici, vă rog!

Biroul din Roma al profesorului Mattinera era îmbrăcat în lambriu de lemn. În timp ce-l urma pe secretarul care-i arăta drumul, Dino Alessi căuta să identifice mirosul ce domnea în birou, un miros pe care-l cunoștea și care, de fiecare dată, îl deranja. Era un amestec între mirosul agresiv al vreunei secretare, aromă de fum de pipă și mirosurile animalelor exotice pe care Mattinera le pusese pe coridor și prin camere, închise în cuști mici.

— Pe-aici, v-aș ruga! indică secretarul.

Alessi intră într-o cameră goală. Secretarul închise ușa. Se așeză pe un fotoliu și puse valijoara pe genunchi. O mîngîia cu atingeri ușoare ale mîinilor, ca și cum ar fi fost o relicvă. O deschise, palpă mănunchiurile de bancnote foșnitoare de care era plină și apoi o închise.

Peste cîteva minute, secretarul se întoarse.

— Vă rog, spuse cu o plecăciune ușoară.

Alessi îl urmă. Lăsase valijoara pe fotoliu. Fu introdus într-o altă cameră, asemănătoare cu prima, avînd în plus o măsuță pe care era așezată o valijoară puțin diferită de a sa, avea marginile acoperite cu metal.

Alessi o deschise: Conținea fotocopii, litografii, hărți topografice...

Se auzi un ușor ciocănit la ușă. Era tot secretarul, cu valijoara lui Alessi.

— Ați uitat-o dincolo..., spuse politicos.

Cînd ușa se închise din nou, se uită înăuntru. Nu mai era nimic în ea. Bancnotele dispăruseră. Fără să clipească, luă hîrtiile aflate în cealaltă valiză și le mută într-a lui. Închise cu grijă și se îndreptă spre ieșire.

— La revedere, domnule Alessi! îl salută secretarul.

La Milano se duse imediat la casa Antinari. Anna era cufundată în fotoliu cu un pahar de whisky în mînă.

— Te-ai întors repede, mormăi. Ce-ai mai pus la cale la Roma? Tot vreo înșelătorie de-a ta?

Alessi continua să strîngă în mîini valijoara și nu se hotăra s-o pună jos undeva.

— Ce-ai acolo? Vreo porcărie, nu-i așa?

Anna îl privea cu ochi încețoșați de alcool. Moartea soțului ei îi făcuse insuportabile toate intrigile și meschinăriile de care înainte nu făcea caz.

Dino Alessi puse valijoara pe un covor și se aplecă spre fotoliu s-o sărute.

Ea îl respinse.

— Fii atent, Greta ne poate vedea.

El o luă de păr obligînd-o să țină capul pe spate. O sărută îndelung, în timp ce ea încerca în zadar să se desprindă.

— Îmi placi mai mult cînd opui rezistență, rînji Alessi, mușcînd-o ușor de gît.

— Ți-a mers bine vreo afacere murdară! spuse ea cu dispreț. Ești totdeauna excitat cînd cîștigi bani.

— Ha, ha! rîse el. Alcoolul ți s-a urcat la cap!

— Sînt îndeajuns de lucidă ca să înțeleg cît ești de ticălos, îl înfruntă femeia cu un aer sfidător.

Omul acela în ale cărui brațe se refugia cîndva, acum îi era odios, insuportabil. Alcoolul îi dezlegase limba.

— Sînt sigură, spuse, că bietul Carlo era la capătul puterilor și tu l-ai lăsat să se înece fără să miști un deget. Aruncă spre el băutura rămasă pe fundul paharului.

— Asta nu trebuia s-o faci! urlă el.

O lovi peste față cu o palmă violentă și ea căzu la pămînt cu un strigăt sufocat.

— Carlo era un falit! șuieră Alessi cu vehemență. A făcut bine că s-a omorît!

Ca un animal care își apără puii, Anna era gata să apere memoria soțului ei. Se ridică furioasă și se aruncă împotriva lui Alessi căutînd să-și înfigă unghiile în fața lui.

El sări în lături în timp ce Anna, dezechilibrată, cădea pe jos trăgînd în cădere și sticla de whisky. Ca împietriță, rămase acolo, gîfîind, între cioburile de sticlă și mirosul de alcool care se răspîndea în cameră.

În seara următoare, Alessi se întoarse, dar cu o atitudine complet diferită. Îi aduse un buchet de flori și o tratã cu multă atenție, rugînd-o să-l ierte.

În cele din urmă, Anna se lăsă convinsă să-l însoțească la el acasă. Se culcă cu el în patul care de atîtea ori i se păruse locul mult visat, iar acum îi dădea o senzație de greață.

Spre miezul nopții, Alessi se sculă. Toropită de somn, Anna îl auzi vorbind la telefon în birou. Femeia se agită în pat, se sculă scuturîndu-și părul frumos, despletit, și își puse halatul. Pe jos era o cămașă a amantului ei. Îi dădu un picior.

Capul o durea groaznic și trebui să se sprijine o clipă de pat. Își reveni și făcu cîțiva pași. În cadrul ușii de la birou îl văzu pe Alessi de la spate cu receptorul telefonului lipit de ureche. Aceeași valijoară din ziua precedentă era pusă pe birou și el ținea o mînă deasupra.

Anna se retrase. Se duse pe furiș și se așeză pe marginea patului, lîngă noptiera pe care era un alt aparat telefonic. Ridică receptorul ușor și începu să asculte conversația.

— Nu sînt probleme, spunea Alessi. Nu, nu, obstacolul acela a fost eliminat... Sinucidere. Și medicul a confirmat-o. Sîntem liniștiți!

De cealaltă parte se auzi o voce care, cu un puternic accent străin, întreba:

— Și bătrînul? Cum a primit-o?

— N-a spus nici pîs. S-a conformat. Mi-a confirmat puteri depline și putem continua. Am la mine documentele necesare...

Anna, răvășită de revelațiile asupra adevăratului destin al soțului ei, zdrobită de cinismul amantului și al socrului, puse cu mînă tremurîndă

receptorul la loc și se întoarse să spioneze ce făcea Alessi în birou.

Îl văzu dînd deoparte un tablou mare din perete, în care apăru deschizătura unui seif. Alessi îl deschise și puse înăuntru valijoara.

Imediat Anna se întoarse în pat. Veni și el și se aplecă să o sărute. În ciuda ororii pe care o încerca, ea își reprimă dorința de a se îmbrăca și a fugi.

Suportă încă puțin mîngîierile bărbatului. Apoi, în sfîrșit, el adormi. Cînd fu sigură că el dormea adînc, se strecură din pat și se îmbrăcă repede. În vîrful picioarelor intră în birou, dădu deoparte tabloul de pe perete și luă valijoara din seif.

Înainte de a părăsi casa, scrise un bilet ca să-l anunțe pe Alessi că se întorcea la Greta și-l puse pe pat.

Se întorsese doar de cîteva minute în locuința ei, cînd soneria sună cu multă insistență. Să fi fost amantul ei care descoperise deja totul? Anna ascunse valijoara și se duse să deschidă.

Nu era Alessi! Dar surpriza femeii fu și mai mare cînd îl văzu pe Cattani.

— Dumneavoastră aici la ora asta?! Și Giulia?!

— Giulia e foarte bine, doamnă. Dar trebuie să vă vorbesc.

Vreau mai întîi să știu dacă Alessi e în casă.

Avea un aer foarte îngrijorat.

— Nu, spuse ea, e la el acasă...

Cattani îi confirmă femeii ceea ce ea deja înțelesese: Alessi era un asasin. Asasinul soțului ei. Al tatălui fetițelor ei!

— Acum însă, adăugă Corrado, riscă și el să sfîrșească rău. A intrat în joc mafia. El nu le mai servește și vor să-l elimine.

Femeia își acoperi fața cu mîinile. Se prăbușea lumea peste ea și nu găsea forța sufletească să reacționeze. Se sprijini de brațul lui Cattani. Simțea că, în ciuda tuturor lucrurilor, omul acesta era singura persoană în care putea avea încredere,

— Veniți! spuse.

Se duse să ia valijoara pe care o ascunsese.

— Asta îi aparține lui Dino. Trebuie să fie înăuntru ceva foarte important. Luați-o!

Corrado deschise valijoara și aruncă o privire peste hîrtii. Chiar pentru un om ca el care văzuse multe la viața lui, materialul acela avu efectul unei lovituri de măciucă. Ridică privirea în care se citea o adîncă, enormă uluire.

— Alessi e în mare pericol, spuse. Trebuie să fug imediat la el. Am să vă iau mașina, doamnă.

Dar Alessi avea deja un alt oaspete. Puțin după ce Anna părăsise patul, soneria de la intrare începuse să sune violent. Alessi se trezi și, încă amețit de somn, se dusese să deschidă.

— V-am deranjat?

La intrare era Tano, bărbatul sumbru din serviciul bătrînului Nicola. Fără să aștepte răspuns intră, cu mîinile înfundate în buzunare, cu o grimasă sinistră întipărită pe față.

În ciuda profundei neplăceri cauzate de ora nepotrivită, Alessi îl primi în birou.

— Dar ce e așa de urgent?!

Tano îi băgă sub nas o foaie.

— Semnează! spuse simplu.

— Ce înseamnă asta?!

— Înseamă că ieși din bancă!

Alessi citi rapid foaia și o aruncă disprețuitor pe birou. Ceea ce citise i se păruse atît de nebunesc că-i tăiase respirația:

— Nicola a înnebunit? urlă el mînios. Eu ar trebui să semnez foaia asta? Să accept să părăsesc banca și să renunț și la afacere?

Sări în picioare și sprijinind pumnii de masă șuieră:

— Nici prin gînd nu-mi trece!

Tano nu se descumpăni. Strecură mîna dreaptă cu un gest imperceptibil sub haină. Cînd apăru iar, ținea un pistol.

Alessi se simți copleșit. Căzu brusc pe scaun. Mîinile îi tremurau și le ascunse sub birou.

— Dar fără mine nu puteți duce la bun sfîrșit afacerea! spuse pe un ton plin de speranță. Numai eu am materialul necesar!

— O va face altcineva în locul tău. Nu-ți face griji!

Ceasul bătea ora trei. Totul se petrecuse în cîteva minute. Cîteva minute care deschiseseră un abis înspăimîntător în viața lui Alessi. El încerca încă, disperat, să răstoarne situația.

— Nimeni nu poate termina afacerea fără mine, insista. Numai eu am documentele necesare ca s-o fac.

— Ce documente?

— Sînt hîrtii care trebuie să meargă în Bulgaria, Iugoslavia, în țările care vor permite trecerea încărcăturii de arme. Și, în schimb, vor primi aceste documente.

Tano îl fixa cu ochi reci, imobili.

— Semnează și lasă poveștile!

— Pot să ți le-arăt, spuse Alessi, tremurînd. Așteaptă dacă nu mă crezi! Îți arăt documentele pe care numai eu le posed.

Dădu la o parte tabloul și deschise seiful. Văzîndu-l gol, simți o gheară în piept. Rămase nemișcat. Nu-i venea să creadă și ezita. Respira greu și, cînd se întoarse spre Tano, avea moartea în ochi. Ar fi vrut să-i explice, să-i povestească cum își procurase documentele acelea. Dar din gură îi ieși doar banala constatare:

— Nu mai sînt...

Deloc înduioșat, Tano începea să dea semne de nerăbdare. I se adresă ca unui nebun.

— Semnează!

Palid ca ceara, Alessi se așează iar.

— Dacă semnez ce mi se întîmplă?! spuse aproape scîncind.

— Nimic! Iau foaia și plec.

— Adevărat?

— Ți-o jur!

Aruncînd priviri bănuitoare spre Tano, Alessi despături foaia pe birou, luă un stilou și semnă. Împinse foaia spre omul cu pistolul.

Acesta din urmă controlă meticulos semnătura. Apoi cu un rînjet feroce ridică pistolul.

— Oprește-te! Am făcut ce-ai vrut, imploră Alessi, cu ochii plini de teroare. Ai jurat că mă lași în pace!

Șuieratul surd al glonțului tras prin amortizor îi trunchie vorbele.

— Cu salutări din partea domnului Nicola, șuieră printre dinți Tano.

Mai trase odată.

— Cu salutări de la fiul lui. Și de la mine, conchise, trăgînd a treia oară, în timp ce corpul lui Alessi aluneca greoi pe podea.

În ciuda cursei nebunești, Cattani ajunse prea tîrziu. Se întoarse grăbit la casa Antinari, unde Anna, aflînd de încă o moarte, începu să plîngă neconsolată.

— Or să ne omoare pe toți, gemea. Pe toți!

— Nu-i prudent să rămîneți aici, spuse Cattani. Pregătiți-o pe Greta, vă duc într-un loc sigur.

Luă valijoara cu hîrtiile lui Alessi, le sui pe femeie și pe fetiță în mașină și plecă. Destinația — mănăstirea care devenise un fel de refugiu al lui în caz de forță majoră.

Se duse imediat la abate. Închise ușa după el și, cu un aer misterios, îi arătă valijoara, spunînd că vrea să-i arate conținutul într-adevăr senzațional.

Pe măsură ce vedea conținutul foilor, pe fața abatelui se întipărea o expresie de stupoare. I se perindau pe sub priviri hărți topografice cu unele zone puse în relief de puncte roșii. Erau planuri, fotografii luate de la înălțime din unele zone muntoase. Și pe ele o mînă sigură trasase un fel de păienjeniș punînd în evidență unele puncte cruciale.

Ca să vadă mai bine, abatele scoase din sertar o lupă. Era tot mai tulburat și adîncit în reflecții întunecate. În sfîrșit, dădu frîu liber adîncei sale amărăciuni.

— Doamne, la ce-am ajuns! spuse. Aici e prezentat tot sistemul de apărare cu rachete. Asta mi se pare a fi o zonă din Veneto.

— Nu ajunge un simplu funcționar corupt ca să procure un asemenea material! spuse Cattani.

— Nu, sigur! Probabil s-a deranjat cineva mult mai de sus pentru lucrul ăsta.

— Sigur! spuse Cattani. Și dumneavoastră trebuie să faceți ceva!

Abatele se întoarse brusc spre el. Cattani îi aruncă o privire penetrantă.

— Eu știu totul despre dumneavoastră! Despre trecutul dumneavoastră. Știu că ați ales calea aceasta doar de cîțiva ani. Dar înainte erați un personaj politic. Unul cu autoritate în materie!

Abatele ridică privirea spre cer și, pentru o clipă, păru că s-a întors în timp, într-o altă lume, o lume din care el se retrăsese în mod deliberat.

— Lucruri de demult! o reteză scurt cu un gest obosit al mîinii.

— Dar sînteți capabil să vorbiți cu prieteni vechi. Haina pe care o îmbrăcați vă conferă o și mai mare autoritate.

Urmă o clipă de tăcere plină de tensiune. Abatele păru deodată într-o dispoziție foarte rea. Își drese glasul și spuse:

— Ce vrei de la mine?

— Trebuie să mă ajutați, se înfierbîntă Cattani. Cu complicitatea oamenilor puterii cineva organizează un trafic de arme colosal. Țările din Est favorizează operația și în schimb obțin planurile noastre de apărare. Nu vi se pare monstruos?!

Chipul abatelui luă acum o expresie detașată. Spuse:

— Ce pot face eu?!

— Vreți să vă spălați pe mîini? Vreți să-i lăsați să reușească? Vînd arme, secrete militare și dumneavoastră, care ați putea să-i opriți, nu mișcați un deget?! Nu mi se pare o comportare foarte creștinească!

De la ferestrele arcuite, mici ca o ferestruică de cetate, se vedea verdele munților solitari și maiestuoși. El alesese lumea aceasta a liniștii, gîndi abatele, dar iarăși lumea de jos, cu avatarurile și intrigile ei, amenința să-l absoarbă.

— Lasă aici hîrtiile astea! spuse. Trebuie să reflectez bine!

Cattani ieși gîndindu-se că, pînă la urmă, el era cel care-l convertise pe călugăr...

ABATELE

Profesorul Mattinera își roti ochii mici și cenușii în spatele lentilelor. Pe fața lui ascuțită se amestecau sentimente de plăcere și surpriză.

— Dumneavoastră aici!

În spatele biroului imens, corpul lui uscat și cam încovoiat sărise în picioare ca un resort.

— Vă rog, intrați!

Cu un surîs mieros, ieși în întîmpinarea abatelui care apăruse în prag și stătea acolo, ezitînd.

— Ce plăcere să vă revăd!

Mattinera întinse mîna și abatele i-o strînse, în timp ce continua să privească în jur ca un om care se întoarce pentru prima oară în locurile unde și-a petrecut copilăria.

Meditase îndelung înainte de a pleca. Ideea de a putea face ceva, de a opri traficul murdar și a pune capăt șirului aceluia de crime, îl convinsese. Intrase în acțiune și se dusese la Roma. Într-o vreme, în capitală, fusese o persoană foarte ascul-

tată. Știa prin ce metode se exercită influența. Cunoștea defectele și viciile oamenilor puterii.

— Poftiți, intrați! Faceți-mi onoarea!

Mattinera aproape îl împinse spre un fotoliu, în fața biroului său. Cu ani în urmă, cînd abatele era profesor universitar, el fusese mai întîi studentul său, apoi îi stătuse alături ca asistent. Văzîndu-l acum în haine de prelat, cu fața impenetrabilă, simțea și mai mult respect.

Dar, cînd își aținti ochii pe foaia pe care abatele i-o întinsese pe birou, Mattinera se crispă și botul lui de nevăstuică avu un zvîcnet violent. Nu reușea să-și explice prin ce filieră necurată ajunsese foaia aceea în mîinile prelatului. Era una din hîrtiile secrete furnizate lui Alessi.

— Pînă acolo, în munții mei, spuse abatele, au ajuns semnale despre un plan abominabil. Cineva urzește în secret să vîndă sistemele de apărare ale țării. Tu ești foarte bine introdus în cercurile influente. Trebuie să mă ajuți să-i blocăm pe cei ce pun la cale acest complot odios.

— Eu? Ce pot face eu?! se eschivă Mattinera.

— Trebuie să anunți dispariția unei documentații impresionante. Eu ți-am adus o foaie, de altfel foarte semnificativă, dar am în mînă o valiză plină cu documente asemănătoare.

Mattinera deveni palid și reuși cu greu să-și domine spaima.

— Poate, adăugă, aș avea nevoie de tot materialul ca să mă mișc...

— Foaia asta sînt convins că ajunge! Restul e la loc sigur, la mănăstire.

— Dar, concret, ce sugerați dumneavoastră?

— Ar trebui să ceri o anchetă pentru a afla cum a fost posibil să dispară aceste documente.

— E cam greu, spuse Mattinera. Dar pot să încerc.

— Trebuie să-mi promiți!

Mattinera îl privi cam jenat. Strînse din ochi în spatele lentilelor și spuse:

— Promit!

Dar bătrînul abate, cu experiența de viață și cunoaștere a sufletului omenesc, surprinse expresia perfidă de pe chipul lui Mattinera. N-ar fi jurat că fostul lui asistent își va respecta promisiunea. Cînd se întoarse la mănăstire, îi mărturisi lui Cattani dubiile sale.

— M-am adresat unei persoane cu siguranță foarte influente. Dar trebuie să vedem dacă se poate mișca, dacă poate interveni. Deschise bratele si conchise:

— Să așteptăm!

Abatele nu-și imagina cît de profund se schimbaseră relațiile între oamenii puterii de cînd îmbrăcase el haina de prelat. Nu cunoștea noile alianțe. Altfel n-ar fi comis tragica eroare de a se adresa tocmai lui Mattinera.

Omul acela cu aerul lui alunecos devenise axul în jurul căruia se roteau afacerile cele mai scandaloase. În timp ce abatele neștiutor aștepta de la el o faptă bună, Mattinera declanșa alarma printre prietenii săi de afaceri.

— Da excelență, spuse la telefon, v-am relatat situația exactă!

De cealaltă parte a firului se auzi o voce mînioasă:

— Mi-ați relatat?! Cu ce scop?!

— Știu, spuse Mattinera. De mine depinde să iau o hotărîre. Mă iertați, dar în anumite momente am nevoie de sprijinul cuiva.

— Ce tot spuneți?! replică enervată vocea de la telefon.

Brusc comunicarea se întrerupse. Interlocutorul lui Mattinera închisese.

Îl lăsaseră singur! Trebuia să se descurce cu propriile forțe. Se lăsă pe spate sprijinindu-și capul pe spătarul fotoliului și închise o clipă ochii.

— De dumneavoastră depinde, domnule profesor, nu-i așa?

Omul așezat în fața biroului, tăcut pînă atunci, vorbise pe un ton ce se voia încurajator.

Terrasini deschise brațele ca și cum ar fi vrut să spună că nu era o problemă atît de grea.

— Noi sîntem gata.

— Da, dar nu trebuie făcută multă vîlvă. El a fost un om important. Dacă i se mișcă un fir de păr se declanșează un scandal colosal...

— Vom vedea! spuse Terrasini cu un gest dezinvolt.

De îndată ce Terrasini ieși din cameră, Mattinera își scoase încet ochelarii și își lăsă capul pe masă cu mîinile încrucișate. Trebuia să cîștige timp, să se calmeze! Ideea că-l trădase pe bătrînul lui profesor făcea să i se revolte stomacul. Primul lui impuls fusese să se repeadă personal la mănăstire, să ceară documentele și să-l înspăimînte de moarte pe abate, covingîndu-l să-și țină gura.

Dar ar fi servit la ceva? Gîndindu-se bine, Mattinera era sigur că nu. Încăpățînatul acela de abate nu l-ar fi iertat niciodată. Era dureros de

convins de asta. Și totuși nu încerca remușcări pentru ceea ce devenise. Mai degrabă încerca, împotriva abatelui, un resentiment pe care nu putea să-l înțeleagă, să și-l explice.

Omul acela cu haină de monah lua înfățișarea conștiinței sale. Asta au sfinții odios: Nu te lasă să dormi! Atunci Mattinera începu să cocheteze cu ideea de a-l strivi, de a-l distruge. Fu de ajuns gîndul acela ca să-și facă curaj, încet-încet.

În noaptea următoare la mănăstire urca o mașină cu patru pasageri. În timp ce călugării dormeau, aceștia intrară în interior și se împărțiră în două grupuri. Primii doi alunecară ca niște umbre pînă la chilia abatelui.

Aruncară fasciculul unei lanterne pe fața acestuia, care se trezi brusc. Înainte de a-și da seama de ce se petrece, fu țintuit de pat cu o împușcătură surdă, trasă prin amortizor.

După cîteva secunde, apărură în cadrul ușii ceilalți doi bărbați, ca niște îngeri ai morții. Tîrau un corp fără viață. Îl tîrîră pînă la patul abatelui și-l întinseră peste corpul acestuia care zăcea cu brațele încrucișate, cu fața în sus, cu ochii întredeschiși, contemplînd de-acum eternitatea.

Sub spotul de lumină al lanternei, corpul pe care-l întinseseră căpătă o identitate: Era Anna Antinari. Asasinii creau o punere în scenă macabră. Voiau să lase impresia că avusese loc o întîlnire amoroasă între femeie și abate. Îi puseră acestuia un pistol în mînă. În ochii celor ce vor reconstitui cum se petrecuseră lucrurile, trebuia să pară că abatele o omorîse pe femeie înainte de a îndrepta arma spre sine însuși.

Omul cu lanterna mișca întruna fasciculul luminos. Cele două corpuri fără viață păreau că se topesc în aer, suspendate între lumini și umbre. Unul dintre asasini căuta frenetic ceva. Deschise ușa unui dulap în perete și văzu ceea ce căuta: valijoara cu documente. O luă și, împreună cu ceilalți complici, se topi în noapte.

Cattani nu avu tăria să i-o arate micuței Greta pe mama ei moartă. O încredință pe fetiță călugărului Bernardo. Greta intrase cu o mirare nespusă în universul acela de îngeri și păstori de ceramică.

— Frumos! Exclama ori de cîte ori lua în mînă vreuna din figurinele acelea cenușii.

Muia cîte un deget în vasul cu culoare și o întindea pe statuete. Uneori se oprea, absorbită, pe punctul de a plînge. Călugărul îi distrăgea atunci atenția. Ea îl privea tristă și gemea: „Mămica nu mai e!"

Giulia se întorsese din Sicilia. Era complet distrusă, copleșită de noua nenorocire. Se refugie la umbra unui copac mare de pe vîrful dealului ce domina o vale înverzită și adîncă. Se sprijini de trunchiul secular al copacului, cu privirea fixată jos, în vale. Simțea un fel de amețeală dureroasă.

— Pentru ce?! clătina capul. Ce blestem urmărește familia mea?!

În spate, fără ca ea să-și dea seama, apăru Cattani. În încercarea de a o consola, o luă în brațe. Dar, pe neașteptate, ea se desprinse:

— Lasă-mă! striga. Lasă-mă singură! Nu vreau să te mai văd!

Începu să-l lovească cu pumnii în piept.

— E numai vina ta! Numai vina ta!

Lacrimile îi umplură ochii în timp ce continua să lovească orbește, fără forță, deznădăjduită.

— Tu ai adus nenorocirea în familia mea! Din cauza ta e totul! Blestematule!

Lipsită de-acum de energie, Giulia se abandonă în brațele lui Corrado.

Cu mîinile cu care mai înainte îl lovea, acum îl mîngîia.

— Doamne, ce am spus?! Iartă-mă, dragostea mea, iartă-mă!

Și-l mîngîia și îl săruta pe față, pe frunte, pe piept, pe haine.

— Nu mai știu ce spun, dragostea mea! Sînt zdrobită! Ține-mă strîns, te rog, nu mă lăsa singură! Ține-mă! Ține-mă!

Corrado o strîngea în brațe tăcut. Simțea corpul ei zguduit de suspine și încerca să o calmeze mîngîindu-i blînd părul.

— Poate era mai bine pentru tine, spuse, dacă nu ne mai revedeam după prima întîlnire. Dar de-acum sîntem în mîna destinului.

Ea îl sărută ușor.

— Nu-mi spune lucruri triste, te rog...

Apărură și alte personaje importante la înmormîntare. Veni deputatul Tarsoni, vechi prieten al abatelui, un om cu un aer prețios, obișnuit să se adapteze exigențelor puterii.

— Îl cunoșteam de cînd eram tineri, îi explică lui Cattani. Am străbătut mult drum împreună în politică. M-a surprins cînd a hotărît să abandoneze totul. Dar țineam la el. Și el ținea la mine. M-a căutat alaltăieri la biroul meu de la Camera deputaților. Mi s-a părut foarte îngrijorat...

Cattani fu foarte interesat.

— A venit numai la dumneavoastră? întrebă.

— Nu, explică deputatul Tarsoni, a mai făcut o vizită. S-a dus la profesorul Mattinera. Nu știu dacă-l cunoașteți.

— Vag, spuse Cattani. Cred că i-am auzit numele pe undeva.

— E un personaj cu mare greutate. Unul care contează cu adevărat. Știu sigur că abatele l-a căutat pentru că mi-a spus: „Am venit la tine și acum mă duc la Mattinera, pe urmă, mă întorc în refugiul meu. Sînt deja obosit."

Curiozitatea lui Cattani era tot mai intensă.

— Și acest Mattinera n-a venit la înmormîntare?

— Nu, nu este, spuse deputatul Tarsoni. Ciudat, într-adevăr, poate era prea ocupat... Dar e soția lui! Uitați-o, acolo jos!

Era o femeie de vreo patruzeci de ani, cam plinuță. Își apăsa o batistă peste ochi, descoperindu-și încheietura mîinii la care purta o brățară masivă cu o piatră mare.

Cine era profesorul Mattinera? Cum de era în stare să exercite această putere enormă rămînînd totuși în umbră?

Cattani se apropie de Bernardo, călugărul cu statuetele, și-l întrebă dacă Mattinera venise vreodată la mănăstire să-l caute pe abate.

— Da, venea uneori. Aducea exemplare din cărțile sale, care erau păstrate în biblioteca mănăstirii.

Călugărul îl conduse pe Cattani spre bibliotecă. Îi arătă volumele care purtau semnătura lui Mattinera.

— Este un cercetător al istoriei romane, explică călugărul. Aici e chiar și un exemplar din teza lui de licență.

Scoase un volum legat și i-l întinse lui Cattani:

— Uite aici! Și-a luat licența cu abatele...

Cattani ridică coperta groasă și rămase perplex cînd citi titlul tezei de licență: „Agrippina, un exemplu de subputere a Romei imperiale".

Agrippina! Același nume pe care-l rostise bijutierul sicilian! Tatăl Giuliei trimisese în semn de omagiu o brățară cu briliant încastrat unei doamne ce se ascunde sub numele de Agrippina. Brățara aceea o văzuse acum cîteva minute la mîna soției lui Mattinera. Te-am găsit, în sfîrșit! se gîndi Cattani.

Pe neașteptate simți o forță nouă răspîndindu-i-se în corp. Călugărul văzu vibrînd în ochii lui o lumină provocatoare. Ca și cum stupoarea resemnată și descurajarea de pînă atunci se topiseră.

Corrado avea aerul unui om decis să dea o nouă bătălie.

Se îndreptă repede spre chilia abatelui și deschise o ladă mică fără să miște grămada de cărți de deasupra. Înăuntru erau alte volume. Le aruncă furios și își luă de pe fundul lăzii pistolul. I-l dăduse abatelui promițînd să nu-l mai folosească nicidată.

Îi potrivi încărcătorul și și-l puse la brîu.

— Doamne, trebuie opriți! Dacă au ajuns pînă aici..., mai au puțin și ți se urcă în cer..., șopti el ca o rugăciune.

PROFESORUL

— Ce-ai să faci acum? Încotro?

Giulia era în picioare în fața lui Cattani, gata de plecare.

— Mă duc la Roma, spuse el. Afacerea asta durează de cîtva timp și cred că am descoperit pista potrivită ca s-o închei.

Ea se întristă și, trecîndu-și o mînă peste frunte, spuse:

— Te-apuci iar de vînătoare?

Îl privea, neliniștită:

— Iar fugărești fantome de neprins? Va fi vreodată o clipă de liniște pentru tine..., pentru noi?

Cu degetele ei lungi îi mîngîie trăsăturile aspre ale feței.

— Am încercat să înțeleg ce te împinge, dar nu știu să-mi explic. Te văd ca pe un om din alte vremuri, ca pe un cavaler fără teamă și prihană care luptă împotriva celor răi.

Întoarse spre el o privire obosită și continuă:

— Ai să reușești să învingi?!i Ai să reușești tu singur, bietul meu Corrado?

El își întoarse privirea în altă parte, ca și cum ar fi urmărit un gînd depărtat. Simțea sub haină atingerea caldă a pistolului.

— Ce alternativă aș avea? întrebă la rîndul lui. Să mă prefac că nu s-a întîmplat nimic? Să uit? Scutură energic capul:

— Nu, m-ar mustra conștiința toată viața!

Ea îl privi, cu încăpățînare:

— Bine! Du-te! Eu mă întorc în Sicilia, la bunicul. Pe Greta o las aici, la mănăstire. N-am văzut-o atît de fericită niciodată. Oamenii aceștia cucernici au știut să-i dea o bucurie pe care nu a cunoscut-o înainte.

De îndată ce a ajuns la Roma, Cattani s-a dus direct la biroul profesorului Mattinera. Era hotărît să-l înfrunte pe omul acela în mod energic, să-l apuce, dacă era necesar, de guler, să-l scuture pînă îl va înspăimînta de moarte și să-i strige:

„Mărturisește, spune că știi cine l-a ucis pe abate!"

Deputatul Tarsoni fusese foarte clar. Abatele întîlnise numai doi oameni în timpul călătoriei la Roma: pe el și pe profesorul Mattinera. De data asta, îl avea la mînă!

Cînd intră în biroul profesorului, Cattani era crispat, ca o fiară ce simte prada aproape. Secretarul îl privi rapid din cap pînă în picioare și avu imediat convingerea că era un tip care aducea necazuri. Încercă să-l respingă.

— Profesorul e în ședință, spuse. Va dura și nu cred că azi vă poate primi.

Era nevoie de mai mult ca să-l poți respinge pe Cattani. Înaintă imperturbabil pe coridor, în timp ce secretarul încerca să-l oprească și să-i bareze drumul.

— Unde mergeți? Ați înnebunit?

Secretarul căscă ochii fără să mai opună vreo rezistență. Comisarul deschise o ușă ce dădea într-o cameră goală. Intră și se așeză comod pe un divan, același pe care stătuse Dino Alessi cînd venise să la documentele secrete.

Secretarul închise ușa resemnat și, cînd se retrase în camera lui, apăsă pe un buton al interfonului ca să-l avertizeze pe Mattinera de prezența acelui personaj inoportun.

— Dar cine e?! întrebă enervat profesorul. Expediază-l! Ocupă-te de asta!

El personal trebuia să se ocupe de altcineva. În fața lui stătea Terrasini căruia îi exprima propria supărare pentru ce se petrecuse la mănăstire.

— Trebuiau doar recuperate documentele! șuieră profesorul. Nu era necesar măcelul acela!

— Așa e, aveți dreptate, spuse liniștit Terrasini. Dar abatele știa prea multe! Vă simțeați în siguranță cu mina aceea ambulantă care putea exploda dintr-un moment în altul?

— Și doamna Anna? se înfierbîntă profesorul. Ce legătură avea ea?! Pentru ce înscenarea aceeea scîrboasă cu cadavrele aruncate unul peste altul?!

— Precauții!

Terrasini nu-și pierdea niciodată calmul.

— Cercetările puteau deveni periculoase. Așa s-au oprit însă imediat. Nimeni nu voia să aprofundeze cazul unui abate care își omoară amanta și pe urmă se împușcă. Prea scîrbos, nu-i așa?

Terrasini își frecă mîinile, cu aer satisfăcut:

— Trebuie întotdeauna îngropat un episod grav cu un altul care provoacă și mai multă vîlvă!

Mattinera își scoase ochelarii. Suflă pe lentile și le șterse meticulos cu batista.

— În orice caz, e un lucru oripilant, spuse.

Iritarea îi trecuse aproape de tot. Își drese glasul și, cu ton mai conciliant, îl întrebă pe Terrasini dacă a adus valijoara cu documentele secrete.

— De ce?! se miră Terrasini. Avem noi grijă de toate. Dumneavoastră trebuie să stați liniștiți. Ne ocupăm noi și de predarea documentelor. Peste zece zile, cînd operațiunea se va termina, veți avea trei la sută, partea ce vi se cuvine.

— Trei la sută? repetă Mattinera, scandalizat. Cu Yfter stabilisem zece la sută!

— Au intervenit lucruri neprevăzute, dragă domnule profesor.

Pe fața lui Terrasini sclipi o umbră de zîmbet veninos.

— Documentele dispăruseră, operația risca să eșueze. Am intrat în acțiune noi ca să ieșim la liman. Altfel...

Mattinera își pierdu definitiv calmul și dădu un pumn în masă.

— Fără mine, urlă, cu ochii scînteind de mînie, nu s-ar fi putut încheia afacerea asta!

— Nici fără noi...

— Nu mă puteți înșela chiar așa! Nu vă permit!

Mattinera sărise în picioare și țipa, palid, cu fruntea asudată și mîinile care-i tremurau în timp ce încerca să-și ia o țigară din pachet:

— Nu accept! Mai bine ies din afacere decît să suport o asemenea umilință! zise și se apropie de fereastră întorcîndu-i spatele lui Terrasini. Și acum plecați, plecați de-aici!

Terrasini avea același zîmbet malițios și, totodată, amuzat întipărit pe buze.

— Sînteți prea nervos!

Se ridică, îndreptîndu-se spre ieșire, cu un calm imperturbabil.

Rămas acolo, uitîndu-se în gol pe fereastră, Mattinera părea lovit de trăsnet.

Își puse impermeabilul și, prin interfon, îi ceru secretarului să-i trimită mașina la intrarea secundară.

Cattani nu-și părăsise postul de observație; era tot acolo, în așteptare. Se plimba nervos de-a lungul și de-a latul camerei și, din cînd în cînd, arunca cîte o privire pe fereastră, afară. Astfel că îl observă pe Terrasini în stradă, în timp ce se suia într-un taxi.

Aruncă țigara pe care de-abia o aprinsese și ieși precipitat din cameră. Era în culmea furiei.

— Dacă profesorul are timp pentru Terrasini, îi urlă în față secretarului care avea un aer înspăimîntat, o să aibă și pentru mine.

Ieși pe coridor ca o furie și începu să deschidă uși, în timp ce secretarul alerga pe urmele lui, căutînd inutil să potolească uraganul acela.

— Ce faceți, ați înnebunit?! scîncea secretarul, apucîndu-l de haină. Opriți-vă, vă implor!

Cînd Cattani intră în biroul profesorului, nu găsi pe nimeni.

— Vedeți? Profesorul nu este! Acum sper că o să vă liniștiți puțin, domnule...

Dar Corrado nici măcar nu-l auzea. Privirea sa căzuse asupra unei fotografii pe care Mattinera o ținea pe birou. Erau soția, copiii și el, cu aerul acela de vulpe, alunecos. Acum Cattani își amintea perfect unde mai văzuse fața aceea. Da, apărea în fotografia găsită în caseta de la gara din Milano!

Studiind imaginea, Cattani se opri o clipă să reflecteze. Apoi o senzație de triumf puse stăpînire pe el: Găsisė mijlocul să-l înfunde pe ticălosul de Mattinera!

Părăsi imediat biroul profesorului și se duse la deputatul Tarsoni. Era persoana care-i trebuia, singura în stare să-l ajute în acel moment.

Tarsoni îl primi în vila lui de pe Aventino. Ascultă povestea cu fotografia în care apărea Mattinera. Urmări atent povestea brățării dăruite unei anume Agrippina. Dar, la sfîrșit, clătină din cap. Nu era deloc convins de ceea ce Cattani încerca să demonstreze.

— Dumneavoastră afirmați că în spatele acelui nume se ascunde Mattinera? întrebă Tarsoni, perplex. Și cum o veți dovedi? Numai pentru că a făcut o teză de licență despre Agrippina?! Nu, spuse ferm, mi se pare puțin hazardat! Nu credeți?...

Iar toată afacerea despre traficul de arme și documente destinate serviciilor secrete străine i se părea absolut incredibilă:

— E atît de fantasmagorică povestea asta, dragă Cattani, încît, dacă ar fi adevărată, ar trebui să încheiem orice activitate și să ne ducem să ne ascundem de rușine cu toții.

— Eu sînt aici ca să vă cer o mînă de ajutor, spuse calm Cattani. N-am venit să vă aduc dovezi.

Este în curs de desfășurare o acțiune monstruoasă, asta o știu. Dar... n-am dovezi. Mai știu însă că aceste lucruri lasă ceva urme. Sînt operațiuni bancare, care se efectuează în mod clandestin. Dumneavoastră sînteți parlamentar... poate ați adunat unele indicii, ați auzit de traficuri dubioase, în sfîrșit, poate aveți vreo bănuială...

— Îmi pare rău că vă deziluzionez, spuse deputatul. Eu sînt cam în afara cercurilor influente. Mă ocup de lumea a treia: problemele foamei, copiii care mor fără o bucată de pîine, se îmbolnăvesc și nu știu că există medicamente în stare să-i salveze...

O grimasă resemnată apăru pe chipul lui Tarsoni.

— După cum vedeți... , spuse deschizînd larg bratele.

Cattani nu voia însă în ruptul capului să rateze această ultimă ocazie care îi mai rămăsese.

— Ceva, totuși, puteți face! Puteți să mă ajutați!

Se apropie de telefonul care era pus pe o măsuță, ridică receptorul și îl intinse lui Tarsoni:

— Sunați-l pe Mattinera și convocați-l acasă la dumneavoastră! Iată ce puteți face... Vă rog domnule deputat, sînteți ultima mea speranță!

Seara tîrziu, Mattinera se prăbuși într-un taxi în direcția casei lui Tarsoni. Roma era aproap pustie. Reflectoarele aruncau vagi lumini roz pe monumentele antice pe lîngă care treceau, indiferenți, rarii trecători ce mai străbăteau orașul.

Poarta automată a vilei lui Tarsoni era deschisă. Profesorul intră, străbătu cărarea pietruită și ajunse în fața ușii întredeschise.

Băgă capul înăuntru și-l strigă pe stăpînul casei. Luminile erau aprinse, dar nimeni nu răspunse:

— Eu sînt, e cineva aici?

Deschise larg ușa și intră, deja iritat de această vizită inutilă.

— Bine ați venit! îl întîmpină vocea aspră a unui bărbat care apărea dintr-un colț. Deputatul Tarsoni vă roagă să-l scuzați doar pentru cîteva minute. Va veni imediat. Între timp vă voi ține eu companie.

Era Cattani, care-l cîntărea cu privirea pe omul acesta cu profil ascuțit.

— Dar dumneavoastră cine sînteți! intră în defensivă profesorul.

— Să admitem că întrebările le pun eu! replică pe un ton aspru Cattani. Sper că nu vă deranjează prea mult...

— Ce înseamnă asta?! ridică vocea Mattinera.

— Înseamnă că acesta e momentul adevărului, dragă domnule profesor, spuse Cattani, privindu-l drept în ochi. Jocul s-a terminat! Știu totul despre traficul de arme, despre ușurința criminală, despre inconștiența cu care se pregătește comunicarea unor secrete militare unei puteri străine.

— Ce tot spuneți acolo?!

Mattinera, stupefiat, se sprijini de scaun. Avea fața albă ca peretele, iar buza inferioară îi tremura.

— Sînteți un calomniator ordinar! Sau un dezechilibrat psihic!

O palmă puternică îi opri cuvintele în gît. Cattani se aruncă asupra lui cu toată furia pe care și-o reprimase de luni de zile. Îl împinse la perete și-l înșfăcă de gît, de gîtul acela subțire de viperă.

— Mă omoară! scînci Mattinera. E nebun!!

Se deschise o ușă și apăru Tarsoni foarte tulburat:

— Comisare Cattani, te rog, nu poți face asta în casa mea! Spuneai că ajunge o convorbire!... Ce-nseamnă asta?!

— Nu vă amestecați! îi ordonă Cattani fără să se întoarcă.

Ca paralizat, Tarsoni rămase acolo, în prag, ezitînd.

Corrado se concentră iar asupra lui Mattinera. Îl apucă de umeri și îl scutură ca pe o frunză. Toată ura, frustrarea, resentimentele acumulate atîta timp se prăbușeau cu furie asupra acelui om țintuit la zid, cu ochii mici, înspăimîntați și rugători.

— Vreau să știu tot! mîrîi printre dinți Cattani. De unde pleacă încărcătura? Hai, vorbește! N-am prea mult timp!

— Da, vă rog, lăsați-mă! O să vă spun tot!...

Cattani slăbi strînsoarea, dar continuă să-l fixeze amenințător.

— Deci, cine vinde armele?

— Kemal Yfter...

— În numele cui?

— E material american. Furat!

Mattinera nu mai opunea nici o rezistență, răspundea la întrebări ca un școlar silitor.

— Unde merg armele? Care-i destinația finală?

— O țară africană...

— Pe unde intră încărcătura în Italia?

— Prin Sicilia, mîine... Pe coasta de est... Portul Licudi.

— Cine se ocupă de operațiune?

Mattinera îl privi pe Cattani fără să răspundă. Își masa greoi gîtul care-l durea.

— Pentru Dumnezeu, spuse, putea să mă omoare!

— Deci?! îl somă din nou vocea lui Corrado.

Profesorul nu se hotăra. Asuda și-și înghițea cu greu saliva. Cattani îl strînse mai tare și-i suflă în față, furios:

— Cine se îngrijește de sosirea încărcăturii?

Cu un fir de voce, Mattinera pronunță numele lui Terrasini.

— Terrasini..., repetă îngîndurat Cattani. Iar el!

Era de-acum un război personal între ei doi. Iar de data asta Corrado simțea că are un avantaj decisiv asupra adversarului.

Dintr-o dată, în cameră tensiunea scăzu. Acum totul era limpede. Pînă și Mattinera, după confesiune, părea ușurat.

— Toate lucrurile astea, spuse Cattani, trebuie să le repetați în fața magistratului.

Mattinera simțea asupra sa privirea acuzatoare a lui Tarsoni. N-avu curaj să-l privească în față. Se limită să întrebe:

— Și dumneavoastră ce veți face?

Bătrînul deputat nu-i lăsă speranțe.

— Îmi voi face datoria! Voi povesti magistratului ce-am auzit.

Nici unul dintre ei nu putea să-i observe pe cei doi bărbați care în momentul acela înaintau

furișîndu-se prin grădina vilei. Terrasini nu apreciase deloc comportarea lui Mattinera în timpul ultimei întîlniri. Refuzul celor trei procente, hotărîrea de a ieși din afacere, toate astea le interpretase ca pe un afront. Avocatul sicilian nu era tipul care să suporte impolitețea. Trimisese pe urmele profesorului doi oameni ai săi care tocmai se strecurau prin întuneric.

Mattinera se simțea pierdut. Cattani și Tarsoni nu-l slăbeau deloc. N-avea nici o cale de scăpare. Îl vor tîrî în fața unui magistrat! Se gîndea cu groază la scandalul care însemna distrugerea sa inevitabilă. Sau mai avea vreo șansă de salvare? Cu coada ochiului văzu o ușă de sticlă ce dădea spre grădină. Dintr-o dată țîșni, ajunse cu o săritură la ușa aceea și se repezi afară în bezna nopții.

Cattani și Tarsoni se aruncară în urmărirea lui. Dar se opriră brusc cînd auziră răsunînd dinspre grădină rafalele de automat. Cei doi oameni ai lui Terrasini îl omorîseră pe profesor și acesta zăcea la pămînt, cu impermeabilul agățat în spinii unui trandafir.

— Doamne Dumnezeule, făcu Tarsoni, îngrozit, e un adevărat război!

— Nu mai e nici o clipă de pierdut! spuse Cattani. Țineți pentru dumneavoastră ce-ați aflat. Nu trebuie să se simtă demascați, altfel vor schimba locul operațiunii. Eu plec. De data asta îi prind asupra faptului.

Înainte de a dispare, se întoarse iar spre omul politic.

— Nici un cuvînt, vă rog! spuse cu ochii scînteietori, iar rugămintea lui suna ca o poruncă...

SICILIA

ERA UN MAI CĂLDUROS.

Bătrînul Nicola stătea tolănit pe un șezlong pe terasa hotelului și contempla marea iar lîngă el stătea, cu un aer obosit, Giulia. Tensiunea ultimelor zile se topise și o lăsase golită de energie, fără chef. Dacă măcar Corrado ar fi dat un semn de viață! De cînd se despărțiseră ultima oară n-o mai căutase deloc.

Bătrînul întinse o mînă și-i mîngîie brațul:

— Ești îndrăgostită, nu-i așa? Te-ai lăsat vrăjită de tipul acela: erou de roman ieftin!

— Bunicule, de ce-l insulți? Îl iubesc!

— Bine, bine! Într-o zi vei înțelege singură că nu e tipul potrivit pentru tine.

Giulia lăsă baltă conversația. Bunic și nepoată rămaseră în liniște cîteva minute. Deasupra lor, rîndunelele zburau jos și, din cînd în cînd, aproape îi atingeau.

— Vreau să știu cine a omorît-o pe mama! spuse brusc fata. Poate tu, bunicule, poți să mă ajuți să-l descopăr.

Îl observă pe bătrîn cu coada ochiului ca să-i surprindă vreo reacție. Dar el rămase impasibil.

— Ce legătură avea ea cu toate astea?! se înfierbîntă Giulia.

Bătrînul își aranjă părul alb. Avea o expresie gînditoare, părea un bătrîn patriarh pe punctul de a lansa profeții ezoterice.

— Furtuna a trecut! spuse. Noi am supraviețuit și trebuie să ne ocupăm de viitor. La ce bun să scormonim trecutul?!

— Era mama mea! protestă Giulia ridicîndu-se în picioare. Am dreptul să știu! Am fost ținută întotdeauna departe. Trebuie să aflu adevărul de la alții, trunchiat și pe bucăți. Aș vrea însă să-mi spui tu adevărul. Tu!

Se ridică și bătrînul. Îi luă capul în mîini și spuse:

— Cine cunoaște adevărul, fata mea?! În viață cu cît ești mai puțin curioasă, cu atît mai bine! Să nu uiți asta!

Convorbirea lor fu întreruptă de intrarea lui Tano Carridi, la fel de impecabil, de eficient, care ducea o tavă cu un pahar de apă și un tub de medicamente.

Bătrînul luă două pastile și, cu un aer grav le introduse în gură, înghițindu-le cu multă apă. Își clătină capul alb și puse o mînă pe piept.

— Inima nu mai e cea de altădată! Mai devreme sau mai tîrziu mă lasă și tu vei fi aceea care va trebui să duci înainte singură numele familiei! La asta de ce nu te gîndești?

Giulia dădu din cap: Se gîndea uneori la asta și îi era frică.

— Vreau să fii pregătită! reluă bătrînul. Trebuie să înveți să cunoști mecanismele băncilor. Mai ales trebuie să înveți să le iubești!

O luă de braț:

— Vino, o să-ți arăt cum funcționează regatul pe care îl vei primi ca moștenire, prințeso!

Îi spuse lui Tano să pregătească mașina. Se îndreptă primul spre ieșire, tinerește, înaintea Giuliei, care nu gustase gluma lui.

La bancă toți erau politicoși. Giulia se forța să se arate amabilă, să surîdă.

Intrară într-o cameră plină de monitoare pe care se succedau liste lungi de coduri și cifre, în timp ce o pereche de telexuri bătea încontinuu mesaje, multe mesaje.

— Aici, spuse bătrînul, sîntem în inima băncii. Reușești să înțelegi ce se petrece?

Giulia privi atent înscrisurile de pe monitor, apoi răspunse:

— Da, cred că da! Cumpărăm acțiuni de pe unele piețe europene.

Încruntă fruntea, ușor nedumerită, apoi adăugă:

— Am impresia chiar că le plătim o cifră frumușică, nu-i așa? Sau greșesc?

— E adevărat, spuse satisfăcut bunicul. Mai exact cumpărăm la dublul valorii reale!

Fata era bulversată: Nu înțelegea de ce. Părea absurd.

— Pentru că noi sîntem, în același timp, cumpărătorii și vînzătorii! Mai întîi, am emis aceste acțiuni pe piețele străine la un preț coborît.

Apoi le cumpărăm la prețuri mărite, îi explică bătrînul.

Giulia credea că a înțeles. Se uită cu o privire stupefiată la bunic:

— E un mod de a exporta capitaluri în străinătate fără să plătești taxe, nu-i așa?

Bătrînul rîse zgomotos cu un aer mulțumit:

— La naiba, fata mea, ai într-adevăr stofă, nimic de zis!

Rigid și elegant, Tano se apropie ca să-i șoptească ceva la ureche lui Nicola Antinari:

— La telefon e Terrasini. Vrea să știe dacă poate să treacă pe la dumneavoastră. Spune că e important.

Bătrînul se întunecă. Își agită o mînă și cu o strîmbătură chinuită pe față zise:

— Nu, nu vreau să-l mai văd aici! Spune-i că mă duc eu la el.

De cînd ieșise din închisoare, Terrasini își luase o casă nouă, foarte impunătoare. Trăia înconjurat de gărzi de corp și era urmat ca de o umbră de credinciosul său Salvo, un zdrahon cu părul lins și pomădat. Din „curtea" lui făcea parte și Rosaria, o tînără brunetă, care se îngrijea cu mare solicitudine să-i fie îndeplinită orice dorință. Era o femeie cu un aer arogant, cu mișcări feline. O adevărată panteră.

Cînd bancherul ajunse la el, Terrasini îl primi la ușă și se trase respectuos deoparte ca să-l lase să intre.

— Sînt foarte onorat să vă primesc în casa mea!

Bătrînul nu puse însă aceeași căldură în schimbul de saluturi. Părea supărat. Începuse să se cam sature de omul acesta. Nu suporta metodele bru-

tale la care recurgea cînd trebuia rezolvată o situație mai delicată. Dar acum avea nevoie de Terrasini. Nu putea să-și permită să se lipsească de el. Într-o bună zi, însă, va veni momentul în care se va descotorosi de personajul acesta incomod și antipatic.

— Totul merge perfect! spuse Terrasini. Încărcătura a părăsit deja Iugoslavia și a traversat frontiera italiană fără probleme. Acum e în drum spre Sicilia.

— Îmi pare bine, răspunse sec bătrînul, în timp ce Rosaria le oferea cu o plecăciune ușoară cupele de șampanie pe care le adusese pe o tavă de argint. Veți avea unsprezece la sută la bancă, cum ne-am înțeles.

— Și un loc în consiliul de administrație! adăugă zîmbind Terrasini.

— Și un loc în consiliul de administrație... confirmă bătrînul.

Terrasini goli cu poftă cupa, dar Antinari nu vru nici măcar să o guste. Părea nerăbdător să plece. Aștepta ca Terrasini să ajungă la subiect și să-i explice motivul pentru care voia să-i vorbească.

— Acordul nostru, ținu să precizeze, va fi perfectat de îndată ce Yfter va vărsa acreditivul.

Îi aruncă o privire piezișă interlocutorului și întrebă:

— Mai e ceva?

— Da, spuse Terrasini, relaxîndu-se pe fotoliu. Mai e ceva.

Aprinse o țigară de foi cu încetineală studiată. Îi plăcea să-i țină în șah pe ceilalți. În sfîrșit, atinse miezul problemei:

— Noi am făcut totul pentru salvarea operației...

— Da, replică bătrînul. Ați ras tot. Trebuie să știți că nu-mi plac deloc metodele dumneavoastră.

— Dar ele vă sînt utile. Aveți nevoie de oameni hotărîți ca noi.

Pronunțînd acele cuvinte Terrasini suflă în aer inele de fum care urcară spre lampadar:

— În orice caz, treaba noastră nu e încheiată... Nu putem dormi cu totul liniștiți!...

Bătrînul strînse din ochi și-și crispă mîinile pe brațele fotoliului, cuprins de o neliniște febrilă.

— Ce vreți să spuneți?! întrebă.

— Acest Cattani... șuieră Terrasini, devenit pe neașteptate furios. E din nou pe urmele noastre! A telefonat secretarul lui Mattinera spunînd că s-a dus la biroul profesorului alaltăieri. Insista să-l vadă pe profesor. Probabil are ceva în mînă. E un om periculos, înțelegeți asta!

Bătrînul avu un gest de revoltă. Spuse:

— Nepoata mea este îndrăgostită de el!

— Știu! replică Terrasini. De asta mi-am permis să vă deranjez înainte de a acționa.

Bătrînul bancher se ridică în picioare și, cu aer dezgustat, mormăi:

— Dacă chiar e necesar...

Rămase o clipă tăcut, apoi adăugă amenințător:

— Fiți atenți însă să n-o implicați pe Giulia!

Se îndreptă spre ieșire cu pași grăbiți și, în timp ce trăgea ușa după el, de-abia percepu vorbele lui Terrasini. Nici nu-l interesau!

Cu siguranță Cattani nu s-ar fi simțit prea liniștit dacă ar fi știut ce i se pregătește. În schimb,

perfect calm, într-o frumoasă dimineață însorită, revenea în Sicilia. Părea că vrea să vîneze lupul în vizuină.

În depărtare, se ridica vîrful semeț și neliniștitor al Etnei. Se îndreptă spre Chestură, unde întîlni o veche cunoștință, pe agentul Settimelli care lucrase cu el la Trapani.

— Domnul comisar Cattani! se bucură polițistul.

— Settimelli. Ce faci aici?! Te lăsasem la Trapani!

— M-au transferat. Și dumneavoastră?

Cattani nu răspunse.

— Ascultă, spuse. Cine comandă Brigada mobilă aici?

— Comisarul Di Venanzo. Un om cumsecade...

— Du-mă la el! ceru Cattani.

Di Venanzo era un om cărunt, la vreo cincizeci de ani, obișnuit cu nuanțele cenușii și stinse cel puțin în vestimentație. Una din persoanele acelea șterse pe care te-ai fi așteptat să le vezi în spatele vreunui ghișeu poștal, nicidecum la conducerea unui grup de acțiune ca Brigada mobilă.

Păru onorat de vizita lui Cattani. Ascultă cu viu interes povestea tuturor evenimentelor recente și, la sfîrșit, comentă:

— Dragă Cattani, ați avut încredere în mine, dar și eu aș putea fi în serviciul mafiei. Aș putea să vă distrug. Cunoașteți bine lumea asta, știți cît e de greu să găsești pe cineva de care să fi absolut sigur... De ce nu sînteți mai precaut?

— E-adevărat! Am riscat, dar n-aveam de ales. Dacă dumneavoastră sînteți de partea lor, eu

sînt terminat, dar, dacă sînteți un om cinstit, așa cum păreți, poate veți accepta să mă ajutați.

Comisarul își înfundă mîinile în buzunarele hainei:

— Nu sînt de partea lor, dragă domnule Cattani. Sînt curat.

Uitîndu-se cu atenție la el, dincolo de cenușiul chipului, Cattani văzu că fața lui se lumina.

— De ce nu reintrați în serviciu?! Am putea să anunțăm Ministerul că intenționați să întrerupeți concediul fără plată. Am lucra împreună! Sîntem atît de puțini...

Chiar așa, de ce să nu termine odată cu hoinăreala de cîine vagabond? Ideea de a reintra în serviciu i se păru foarte bună lui Cattani. Împreună cu colegul său, începu imediat formalitățile birocratice ca să pună la punct lucrurile. Peste cîteva zile, urma să primească și oamenii cu care să lucreze.

— Între timp, sugeră Di Venanzo, puteți avea un schimb de idei cu procurorul adjunct Venturi.

— Venturi?! Cattani nu era sigur că înțelesese bine.

— Vine de la Milano, acest Venturi?

— Chiar așa! El a vrut să vină să lucreze aici. Se descurcă foarte bine. Dar suportă și consecințele. Mafia l-a salutat de bun venit punîndu-i o bombă în casă. De atunci, locuiește într-o cazarmă cu toată familia.

Voia să vorbească cu Venturi. Intenționa să locuiască și el în cazarmă. Dar toate astea mai puteau aștepta. Întîi de toate, trebuia să alerge la ea, la Giulia.

Fata era în apartamentul bunicului, la hotel, cînd tînărul însărcinat să-i fie gardă de corp o anunță că a sosit Cattani.

— Oh, Doamne, în sfîrșit! strigă Giulia în timp ce se repezea afară.

— Nu, țipă după ea bunicul, oprește-te!

Fata se întoarse surprinsă și el o dojeni:

— Nu ieși cu el!

— De ce?

— Mai întîi vreau să vorbesc eu cu el.

Fără să înțeleagă motivul acelei reacții a bunicului, spuse da și alergă în întîmpinarea lui Corrado în holul hotelului. Nu mai conteneau să se sărute, să se îmbrățișeze și să se mîngîie, ca și cum ar fi vrut să se liniștească reciproc, convingîndu-se că erau din nou împreună.

— Cum te simți aici? întrebă Corrado. Poți trăi fără mine?!

— Foarte rău! Nu mai pot! Du-mă de-aici! Bunicul nu e cum mi-l imaginam la Milano, cînd jucam cu el partidele acelea lungi de șah prin telefon. E plicticos. Vorbește mereu de bani. Și-a băgat în cap o idee ciudată: Spune că eu trebuie să intru în consiliul de administrație al băncii...

Cattani păru impresionat de știrea aceasta.

— Pe cînd e prevăzut evenimentul?

— Peste cinci zile...

Cinci zile! De ce tocmai peste cinci zile? Bătrînul avea cu siguranță pregătită vreo surpriză.

După cum promisese, Giulia îl duse pe Corrado la bătrîn și îi lăsă singuri pe terasă.

— Dumneata ești grozav de încăpățînat! Te întorci în Sicilia liniștit, cînd știi foarte bine că ai dușmani aici. Mulți dușmani!

— Și ce-ar trebui să fac, să fug?! Ar trebui poate să trăiesc ascuns ca și cum mi-ar fi rușine să mă arăt în lume?! Alții sînt cei care ar trebui să dispară! Să se ascundă...

Fără să-l privească în față, bătrînul zise:

— Văd că te încăpățînezi să nu înțelegi cum se învîrte roata vieții. Tinere, cei pe care dumneata îi numești „alții" nu numai că nu se ascund, dar reprezintă pentru dumneata o mare amenințare.

— Nu mă sperie! Nu mă mai sperie nimic!

Cînd devenea nervos, bătrînul avea ticul de a-și linge la intervale regulate buzele. Scotea limba și o trăgea înapoi ca o viperă. Surîsul dur, uneori ironic, cu care Cattani îl privea avea efectul de a-l enerva și mai mult.

— Ascultă, mîrîi plin de mînie, ești liber să faci ce crezi... Dar stai departe de Giulia! Nu e femeia potrivită pentru dumneata.

— Asta nu mi-o puteți cere, spuse Cattani. Ar trebui să aud și ce crede ea.

— Nu-i nevoie! replică bătrînul. O voi convinge eu, îi voi explica că nu e oportun. Important e să te retragi. Ca un cavaler!

Un tînăr plinuț se apropie de bancher și îi șopti ceva la ureche. Probabil era ceva în legătură cu Cattani pentru că Antinari se întoarse spre el cu o privire ce voia să-i atragă atenția în timp ce celălalt vorbea.

— M-au informat acum, spuse, că e o mișcare ciudată afară. Cineva așteaptă să te omoare! Te surprinde? Nici acum nu te temi?

Cattani avu o clipă de descumpănire. Bău o înghițitură de whisky în timp ce bătrînul comenta:

— Mafia a jurat că te omoară, domnule Cattani! N-o să-i scăpați! Dar eu am vrut să vă avertizez, să vă fac această ultimă favoare ca s-o scutesc pe Giulia de o suferință. În schimb, vă cer să dispăreți pentru totdeauna.

În momentul acela se apropie Giulia.

— Ei, dar ce-aveți voi doi să vă spuneți atîta? De jumătate de oră vorbiți! Credeam că ai venit la mine! se alintă Giulia.

Bunicul se prefăcu că n-a auzit-o și continuă să se adreseze lui Cattani.

— Atunci, ne-am înțeles, da?

Disprețul pe care-l citi în ochii lui Corrado o lămuri pe Giulia că se petrecea ceva foarte grav.

— Ce se întîmplă?! se interesă fata.

Fără s-o privească, Cattani zise:

— Bunicul tău a hotărît să facă o faptă bună. M-a avertizat că cineva vrea pe-aici pe-aproape să mă împuște.

Încă înfricoșată de ceea ce i se întîmplase mamai sale, Giulia își muta privirea febrilă de la Corrado la bunic ca să priceapă ceva. Începea să fie teribil de descumpănită și înspăimîntată.

— Dar cine sînt?! întrebă. Ce mai vor?! Nu le ajunge? N-or să se oprească niciodată?!

— Dușmani vechi, spuse Corrado. Numai că acum au devenit între timp prieteni ai bunicului tău.

Clătină melancolic din cap și silabisi întorcîndu-se către Giulia:

— Ma-fi-a...

Fata își acoperi gura cu mîinile ca să-și sufoce un strigăt de disperare:

— E-adevărat?! Bunicule, e-adevărat ce spune?!

Bătrînul nu suflă o vorbă. Un vînt cald îi răvășea aureola albă a părului.

— E atît de adevărat, reluă imperturbabil Cattani, încît el ar putea opri mîna celor ce au pus la cale capcana asta.

— Gata! se repezi bătrînul.

Maxilarele lui erau strînse într-un fel ce-i provoca durere.

— Ia ascultați cum vorbește eroul! Vorbește și împroașcă o grămadă de infamii. Nu-l asculta, Giulia! Îți voi explica cum stau lucrurile.

— Dar eu nu vreau explicații! strigă plîngînd fata. Vreau să știu cum va ieși de-aici Corrado!

— O să pun să-l conducă la ieșirea secundară, spuse bunicul, din nou calm.

— Merg și eu cu el! se repezi Giulia.

— Nu, tu rămîi aici!

Bătrînul făcu un semn și Tano veni repede. Se aplecă spre bancher, ascultă instrucțiunile pe care acesta i le dădu la ureche și apoi, adresîndu-se lui Corrado, făcu:

— Mergem, domnule Cattani?

Acesta îl urmă fără un cuvînt.

În holul hotelului, Tano îi spuse lui Cattani să-l aștepte o clipă. Ieși pe drum și făcu semn unui cerșetor sprijinit de zid. Acela răspunse, tot prin semne, că a înțeles. Imediat după aceea, Tano se întoarse și, cu un surîs malițios, îl privi pe Corrado, comunicîndu-i că nu mai e în pericol.

ÎNCĂRCĂTURA

Cazarma Fontamara era o autentică fortăreață. Polițiști înarmați o păzeau zi și noapte. Era înconjurată de gherete de pază, de sîrmă ghimpată. Polițiștii o numiseră *Fort Apache*.

Pe străzile cartierului, lumea stătea în pragul caselor, punea scaune pe trotuare și dădea impresia că urmărește continuu ce se întîmplă în jurul cazărmii, ca și cum ar fi așteptat un atac, o cioc-nire și n-ar fi vrut să piardă spectacolul.

Cattani fu primit în interior după îndelungi controale și multă suspiciune. L-au găzduit într-o cameră joasă, sumar mobilată, cu o singură fereastră ce dădea spre nord. Dar el se obișnuise într-atît cu necazurile, că i se păru chiar confortabilă.

În cazarma aceea locuia și procurorul adjunct Venturi. Cattani l-a găsit cufundat în penumbră, absorbit de muncă, dar mult mai echilibrat moralmente decît în momentul cînd îl cunoscuse la

Milano. Comisarul spera că cercetările lui duc undeva.

— Da! confirmă Venturi.

Puse mîna pe, o grămadă de hîrtii și adăugă:

— Aici sînt lucruri foarte interesante. Hîrtiile acestea reprezintă fața ascunsă a orașului. O față urîtă, dragă Cattani. Lipsesc însă multe detalii. Mai e mult de lucru!

Magistratul înconjură biroul. În spatele ochelarilor, ochii lui erau înflăcărați de entuziasm:

— Sînt bucuros că ai venit!

Scoase o sticlă de rachiu și două pahare.

— Vrei puțin? De la Milano mi-a rămas pasiunea pentru rachiu.

Corrado acceptă. Bău o sorbitură și apoi întrebă:

— Cum ați ajuns aici? Mi-ați spus că dumneavoastră ați sugerat transferul, dar nu mi-ați precizat atunci unde.

— Am ales să lucrez aici, în Sicilia. Au fost repede de acord pentru că eram unicul dispus să vin aici.

Venturi avea o față deschisă, luminoasă. Se întoarse spre fereastră și prin geamurile blindate urmări haosul traficului.

— La început, nu mi-am dat seama de sacrificiile la care mă expuneam. Să trăiesc închis aici, soția mea constrînsă să împartă cu mine casa asta ca o închisoare, cei doi copii care se duc și vin de la școală cu mașina bilndată...

Se întoarse iar și își fixă privirea calmă asupra lui Cattani.

— E greu, știi? Dar cineva trebuie s-o facă și pe asta. Eu și cu dumneata sîntem din același

aluat. Avem un mare defect: o conștiință prea exigentă care nu ne iartă dacă dăm înapoi.

Cattani părea dezorientat și rămase tăcut. Îl judecase greșit pe omul ăsta. Cînd îl cunoscuse la Milano, i se păruse un tip care renunță ușor, prea puțin înclinat să se expună personal. Iar acum era jenat să constate că greșise în privința lui.

Îl scoase din încurcătură un ciocănit în ușă. Ușa se întredeschise și apăru un bărbat enorm, cu umeri de uriaș.

— Totul în regulă, domnule? îi adresă lui Venturi un surîs bonom, pe care nimeni nu s-ar fi așteptat să-l vadă pe fața aceea de gigant.

— Da, totul în regulă. Ce-i cu toată îngrijorarea asta?!

Cu aerul că se scuză, gigantul arătă spre Cattani.

— Știți, nu l-am mai văzut pînă acum...

— Da, înțeleg, surîse Venturi.

Adresîndu-se lui Corrado, explică:

— El e agentul Pastori, îngerul meu păzitor!

Văzîndu-se prezentat, Pastori avu un surîs larg, ceremonios. Și cînd magistratul îi spuse că îl avea în față pe comisarul Cattani, se împurpură tot de emoție, ca o domnișoară. De atîtea ori auzise vorbindu-se despre el, încît era mîndru să-l cunoască.

Venturi împinse sticla de rachiu spre polițist și-i dădu un pahar:

— Bea și dumneata! zise el. Un oaspete ca domnul Cattani nu sosește zilnic!

Pe urmă își îndreptă din nou atenția spre Cattani și, continuînd discuția începută, spuse:

— Dumneata ce faci pe-aici?

Fără să neglijeze nimic, comisarul făcu o trecere în revistă a evenimentelor care-l aduseseră în Sicilia. Și termină cu obiectivul principal în momentul acela, anume de a descoperi unde trebuia să sosească încărcătura de arme pentru îmbarcare.

— Trebuie să-i blocăm, sună imperios vocea lui Venturi. Să-l chemăm și pe comisarul Di Venanzo, am nevoie de o mobilizare cît mai mare.

Puse o mînă pe umărul lui Cattani și adăugă:

— Destinul a făcut să ne întîlnim iar. Împreună putem face multe!

Di Venanzo aduse o hartă topografică a orașului. O despături pe masă și, în timp ce se aplecau asupra ei, începu să descrie planul său. Trebuia să fie concentrat în port un număr mare de oameni, trebuiau intensificate controalele și percheziționate navele care plecau în larg.

— Nu-i simplu! precizează șeful Brigăzii mobile. Mișcarea navelor de marfă e intensă și mărfurile sînt uneori protejate de convenții diplomatice. Cu controalele riscăm incidente internaționale.

— Mă întreb cum ajunge aici încărcătura, interveni Cattani. O transportă cu tirurile, dar de cîte tiruri este nevoie ca să transporți material de luptă în valoare de o mie de miliarde?

— Poate că sînt rachete pămînt-aer, presupuse Di Venanzo. Sau poate material electronic de ghidare, lucruri sofisticate și foarte costisitoare.

— Lucrul cel mai important, observă Venturi, este, după părerea mea, să depistăm vaporul. Pe urmă, vom vedea cum să intervenim.

Cattani fu de acord și apoi adăugă:

— Asta e sarcina mea!

Se duse în port împreună cu agentul Pastori. Avea barba mare, își răvășise părul și, ca să dea o tușă definitivă aspectului său de vagabond, purta un pantalon murdar și o cămașă zdrențuită.

Se prefăcea că lîncezește leneș, dar din cînd în cînd se oprea să tragă cu urechea, încercînd să capteze eventuale informații utile. Intră într-o tavernă rău mirositoare unde, într-un colț, un bărbat cu aspect soios sorbea zgomotos o supă de pește.

Cu aer distrat, Cattani se așează la masa lui. Omul continuă să mănînce fără să ridice capul din farfurie. Cattani își răvăși părul și mai mult. Apoi, cu o voce răgușită, spuse:

— Tu ești Tonno?

Matahala își scoase un os dintre dinți. Își șterse buzele cu dosul mîinii și mormăi nemulțumit:

— Ce vrei?!

Îl strigau Tonno pentru că avea un corp umflat și moale, iar capul ciudat de turtit și de ascuțit. Părea într-adevăr un pește. Cu gura plină arunca priviri repezi noului venit.

— Trebuie s-o șterg! spuse Corrado. Trebuie să mă îmbarc!

— Ce-ai făcut?

— L-am scos din circulație pe unu'... Mă urmăresc!

Matahala înălță capul pentru prima dată. Avea ochii întredeschiși, care-i dădeau un aer apatic și indiferent. Zise:

— Io nu te pot ajuta...

Atunci Cattani încercă să-i cîștige încrederea spunînd că-l trimiteau doi vechi prieteni, Mattanza și Palommo.

Tonno strînse și mai mult ochii și-și țugui buzele:

— Da' ce spui? Ei îs ascunși... la mititica...

— Păi acolo i-am cunoscut! Pă bune!

Tonno încă ezita, nu știa bine dacă putea să aibă încredere. În sfîrșit se decise:

— De ce ai nevoie?

— Ți-am mai spus, o călătorie. Trebe să mă evapor!

Interlocutorul său scoase din buzunar un pistol și-l întinse spre Cattani.

— Da de o pocnitoare ce zici?! Are seria ștearsă. Marfă meseriașă!

Corrado luă arma, îi puse încărcătorul cu mișcări rapide și brusc înfipse țeava în stomacul moale al bărbatului din fața lui:

— Ți-am spus că am nevoie de o ușcheală pă neve, ai priceput? Aranjează-mi-o peste două zile! Și dacă mai continui s-o faci pe tîmpitu', îți găuresc burta... Sită te fac!

— Nu, nu! strigă omul, speriat. Fac ce vrei tu!

— Atunci spune-mi ce troace pleacă mai repede!

Matahala își masă burta cu o expresie îndurerată și spuse:

— O să coste scump...

— N-ai treabă, tăticu'! zise Cattani și-i întinse un sul de bancnote. Asta-i pentru pușcoci și ca aldămaș la roială.

Celălalt se uită în jur bănuitor și-și băgă banii în buzunar.

— Ce bărcuță vrei? întrebă. E una care-i dă drumu' în Spania în seara asta. Te aranjează?

— Nu, Spania, nu! Mai decartează...

— Atunci mîine îi una care merge la negrotei. Io p-asta aș lua-o..., pă ce-am mai scump!

— De ce, tăticule? Ce să caut eu la ciori?

— P-aia n-o s-o oprească nimeni.

— Cum dracu'? Bagi tu mîna-n foc? Ai?...

Matahala izbucni dintr-o dată într-un hohot de rîs dezlănțuit:

— Are pile sănătoase în cer!

— La ce oră o ușchește? Și gata cu rîsu' că-ți fac butoniere direct în piele!

Omul respiră adînc încercînd să-și reprime un alt acces de rîs și zise:

— Vino mîine, la două noaptea!

— Bine, da' cum se cheamă nava?

— Doamne, ce de întrebări pui, vere! Mîine te duci la căpitan în numele meu. Cum să-i spun că te cheamă?

Cattani ridică din umeri.

— Păi, spune-i că-mi zice Gușă Roșie.

În larg, din salonul capitonat al unui iaht, două persoane spionau ce se întîmpla în jurul portului. Erau Terrasini și turcul Yfter.

Acesta din urmă, cu ochii lipiți de un binoclu, pufăia ca un taur furios.

— Prea multă poliție, bombănea printre dinți, prea multe controale! Ăsta nu e un port sigur!

— Dar încărcătura a sosit deja! încercă să-l îmbuneze Terrasini. Nu trebuie să depășească posturile de control.

— Vor controla nava, obiectă turcul. Ne vor lua de sub nas totul! Trebuia să corupi poliția, să-i cumperi pe agenți!...

Nu era un moment favorabil pentru Terrasini. Nu numai Yfter, ci și bătrînul Nicola Antinari vorbea despre el cu dispreț.

— Un mafiot fără valoare..., aprecie bancherul.

Tano, rigid, rece, îl aprobă condescendent.

— Nu mi-au plăcut niciodată mafioții, continuă bătrînul. Niciodată!

Încruntă fruntea absorbit de un gînd ce-l obseda.

— Nu sînt adevărați oameni de afaceri. Sînt controlori ai unei puteri întunecate, pe care o exercită prin vărsare de sînge... Sînt prea rudimentari pentru adevărata lume a afacerilor. Lipsa unor reguli, a unor norme, apelul la soluția cea mai facilă, crima, i-a împiedicat să-și antreneze mintea. Sînt niște rinoceri, niște dinozauri pe care cea mai mică variație de temperatură îi va distruge. Vor rezista doar în grupuri mici, violente și mizerabile, lipsite de o perspectivă mai amplă. Își vor pierde în primul rînd, lucrul de care fac cel mai mult caz: onorabilitatea.

Cu un aer încruntat se apropie de fereastră ca și cum căuta vreo inspirație. Dincolo de grădina hotelului, curat și îngrijit, orașul avea aspectul neglijent al unei fete bătrîne.

Bancherul își mută privirea și începu din nou să-i împărtășească lui Tano cîte ceva din neliniștile lui:

— Nu-mi place, zise. Nu-mi place ideea că peste cîteva zile Terrasini va intra în consiliul de administrație al băncii.

Rigid, Tano asculta. Dintr-o dată îl privi pe bancher și spuse:

— Nu e absolut necesar!

Bătrînul avu o reacție stupefiantă. Ca și cum credinciosul său discipol i-ar fi oferit, dintr-odată, o alternativă la care singur nici nu îndrăznise să se gîndească. Își mîngîie cu gesturi lente un obraz și repetă:

— Nu e necesar...

Se forță să-și îndrepte capul ușor încovoiat și strînse din ochii deschiși la culoare ca să-l privească în față pe tînărul său asistent.

Nu se gîndise niciodată la el ca la un posibil urmaș la conducerea băncii. Acum începu să ia în calcul ideea asta.

— Tu ai fi în stare să te descurci mai bine cu Terrasini? întrebă.

— În toți acești ani petrecuți lîngă dumnea-voastră, spuse laconic Tano, am învățat multe lucruri. Foarte multe...

— Într-adevăr!

Bătrînul începu să se plimbe cu pași lenți înainte și înapoi. Din cînd în cînd întorcea privirea spre Tano și dădea din cap afirmativ. Îngrijorarea care-l chinuia se topise și o euforie neașteptată îi luă locul.

CAPUL FAMILIEI

Pereții albi ai vilei străluceau în soare. În jur, lămîii răspîndeau un parfum proaspăt. Sicilia părea hotărîtă să fie seducătoare în amiaza aceasta.

Poarta metalică se deschise și o Lancia metalizată alunecă ușor pînă la scările flancate de două balustrade mari și ondulate. Din mașină coborî Tano, însoțit de doi bărbați cu aer circumspect care îl conduseră pe scări, în interiorul vilei.

Traversară un salon enorm. Covoare moi acopereau marmura de pe jos. Oglinzi grele aurii, îi reflectau pe cei trei care înaintau în tăcere.

Se opriră într-un birou plin de mobile sculptate și tablouri în culori întunecate. Totul purta semnul unui lux ostentativ. O bibliotecă mare, în stil baroc, acoperea un întreg perete.

Unul dintre cei ce-l însoțeau pe Tano a dat la o parte cîteva volume, s-a auzit un clic ușor și o parte a bibliotecii s-a deschis lăsînd să apară o scară în spirală. În șir indian, cei trei au început să

coboare, în timp ce biblioteca revenea la poziția inițială închizînd trecerea.

Merseră la fel de tăcuți de-a lungul unui coridor umed și îngust, cu pereți de piatră, în timp ce pașii lor trezeau un ecou surd. Ajunseră înaintea unei uși blindate pe care unul dintre însoțitori o deschise, făcîndu-i semn lui Tano să treacă.

Era o cameră învăluită în penumbră, cu un divan, două fotolii enorme și pereții tapetați cu obiecte ciudate. Erau inimi mici, unele de aur, altele de argint, cu funde roșii. În cenușiul camerei, inimile acelea aruncau reflexe palide ca niște flăcărui.

Totul avea un aer trist, de sanctuar; în fundul camerei, în spatele biroului, stătea un om rece și imobil, ca un idol păgîn. Tano se înclină spre el și își ținu bustul aplecat cîteva clipe, pînă cînd omul spuse:

— Vino, vino aici! Să te văd.

Tînărul înaintă cîțiva pași. Obișnuitul său sînge rece îl părăsise, i se păru că-i tremură picioarele. Dar fu chestiune de momente. Își recăpătă imediat ținuta mîndră, arogantă.

— Tu ești Tano, constată cu voce calmă și profundă omul.

Clipea ca să-l vadă mai bine și-și împingea înainte bărbia. Purta o haină de casă și ținea o cuvertură în romburi pe genunchi, în timp ce se sprijinea de masă. Mîinile îi erau mai degrabă umflate decît grase. Le mișca foarte încet. Erau gesturi cîntărite, esențiale, care dezvăluiau firea unui om obișnuit să vorbească puțin și să se exprime prin semne.

Să fi avut vreo șaptezeci de ani. Dar fața lui era încă tînără, fără riduri, ca și cum nici un chin, nici un scrupul de conștiință n-ar fi afectat-o... Lucrul cel mai important erau ochii lui ca doi tăciuni aprinși, la a căror scrutare nimeni nu reușise vreodată să reziste.

— Iată-mă, spuse Tano cu un ton respectuos, am venit să mă pun în serviciul dumneavoastră.

Bărbatul rămase imobil. De cîte ori auzise cuvintele acelea din partea unor oameni care veneau să se umilească, să se prosterneze în fața lui! Dar bătrînul cap de familie știa că doar puțini erau cei cu adevărat demni. Nu ajungea să ai o șiră a spinării, e nevoie și de creier.

Cu un gest lent al mîinii îi ceru să se apropie. Voia să-l studieze de aproape. Tano făcu cîțiva pași și se opri în fața biroului. Își reluase pe deplin atitudinea sa impenetrabilă și privea cu ochi de gheață la capul familiei.

Cîteva secunde interminabile, privirile lor rămaseră înfipte una într-alta, ca și cum cei doi bărbați încercau să pătrundă unul în sufletul celuilalt.

Nimeni, niciodată, nu susținuse în felul acela privirea terifiantă a bătrînului.

— Tano, spuse grav acesta din urmă, prietenii mei mi-au vorbit despre tine cu mare respect. Ce-mi propui?

— Aș vrea să devin omul vostru în grupul bancar internațional al lui Nicola Antinari.

— Îl avem deja pe Terrasini.

— Permiteți-mi să vă spun că nu e la înălțimea cinstei pe care i-ați făcut-o. Antinari îl detestă și, de îndată ce-i va fi posibil, îl va lichida

fără ca el să poată face ceva. Nu are cunoștințe despre sistemul financiar la nivel înalt ca să-i facă față lui Antinari.

Ca o statuie, bătrînul stătea tăcut. Unicul semn de interes era o mișcare abia perceptibilă a maxilarelor.

— Eu am o diplomă luată în Anglia, adăugă Tano. Am învățat toate trucurile la școala lui. Capitalurile voastre vor găsi prin mine cele mai bune forme de investiții.

Capul familiei întinse mîna și, cu o maximă naturalețe, spuse:

— Tano, cine greșește, plătește cu viața!

— Sînt gata să-mi pun viața în mîinile voastre, răspunse cu fermitate acesta. Dar sînt sigur că nu veți fi deziluzionat.

Bătrînul aprobă din cap:

— Avem nevoie de tineri cu o inteligență rafinată. Lumea se schimbă, există metode mai moderne care o fac să se învîrtă, iar noi nu putem rămîne în urmă.

Ridică solemn o mînă ținînd-o pe jumătate suspendată în aer. Tano se apropie, se lăsă într-un genunchi și sărută acea enormă mînă umflată. Era rece și umedă ca burta unui animal marin.

Cînd se întoarse la hotelul în care Nicola Antinari își fixase cartierul general, îl găsi pe bătrîn străduindu-se să-și îmbuneze nepoata. Mult timp Giulia se prefăcuse că nu vede, acceptase lucruri amare. Acum nu mai suporta, iar scena ce se petrecea între ea și bunic avea aerul unei reglări de conturi.

— Nu reușesc să înțeleg comportarea ta, zise fata. Tu știai că îl vor omorî pe tata, dar n-ai mișcat un deget ca să-l salvezi.

— Nu era nimic de făcut! Carlo intrase într-o fundătură. În afacerile mari nu se glumește: Dacă nu respecți regula jocului, ești eliminat. Indiscutabil!

— Regula! răbufni cu amărăciune Giulia. Dar era copilul tău și aveai datoria să eviți moartea lui. Cu orice preț!

— Nu poți înțelege... Există lucruri mai puternice decît sentimentele unui tată.

Cinism. Acceptarea priorității afacerilor față de relațiile umane. Giulia nu înțelegea și nu putea accepta. Bătrînul acela, de care cu cîtva timp în urmă se simțea atît de legată, acum îi provoca oroare.

Bunicul văzu apărînd pe fața ei un sentiment de aversiune. Sperînd să suscite un minim de înțelegere, spuse:

— În afaceri ca acestea conturile sînt întotdeauna reglate pînă la urmă. Nu rămîne nimeni dator. Ai văzut cum a sfîrșit Alessi...

Fraza avu însă efectul contrar celui dorit. Giulia se întoarse mîniată spre bunic:

— Adică vrei să spui că pe Alessi tu ai pus să-l omoare?! Ai înfăptuit *vendetta*, nu-i așa?

— Nici o vendetă. Lucrurile astea se întîmplă numai din calcul. Cînd puterea băncii va trece în mîinile tale, îți vei da seama.

Bătrînul întinse o mînă cu intenția de a o mîngîia pe nepoată. Dar ea se revoltă urlînd:

— Nu mă atinge! Sînt sătulă de puterea de care vorbești cu atîta emfază, sînt scîrbită de calculele tale crude, de afacerile tale. *Basta!*

Îl părăsi pe bătrîn și ieși trîntind ușa după ea.

Cu nervii zguduiți, după cîteva minute sună la cazarma unde locuia Cattani. Simțea nevoia de a-l vedea imediat...

El păru neplăcut surprins:

— Nu trebuia să vii aici!

— Corrado, te rog, vreau să stau puțin cu tine.

Se agățase de el cu mîinile tremurînde. Avea un aer rătăcit și implorator.

— Hai să plecăm undeva... departe!

Cattani se lăsă convins și urcă în mașina Giuliei. Dintr-un garaj cineva îi spiona. Un automobil albastru începu să-i urmărească. Dar, dacă el renunțase la prudență, era cineva care veghea neîntrerupt. Ochiului expert al agentului Pastori nu-i scăpase manevra mașinii albastre care ieșise din garaj angajîndu-se în urmărire.

Gigantul Pastori sări și el într-o mașină și, rămînînd la o oarecare distanță, luă urma celor două automobile.

Giulia conducea repede și cu siguranță. Ținea privirea fixată pe șosea și nu spunea un cuvînt.

— Unde mă duci? întrebă Corrado. Vrei să mă răpești?

— Departe! se limită ea să spună.

Drumul începea să urce de-a lungul pantelor Etnei. Jos, era o vale înțesată de case și, mai departe, întinderea liniștită a mării.

Giulia opri mașina în fața unui mic hotel. Corrado o urmă în interior fără să mai pună alte

întrebări. Au intrat într-o cameră mică, destul de searbădă. Dar nu le păsa...

Ceea ce dorea ea cu ardoare era să se îmbete de dragoste. Să uite în brațele lui Corrado realitatea unei lumi care o tulbura, care o îngrozea din ce în ce mai mult.

Închise ochii și se abandonă acestui bărbat puternic și bun. Singurul om bun din lume! Se lăsă frămîntată și iubită fără să mai deschidă ochii. Era ca și cînd s-ar fi cufundat într-o apă călduță și albastră. Era ca și cînd ar fi fost o meduză purtată de valuri și străbătută de lumină...

Îl strînse cu brațele și cu picioarele, lăsîndu-se inundată de sudoarea lui sărată ca apa unei lagune, pînă cînd valurile începură din nou s-o izbească, să o poarte spre larg, departe de orice țărm...

Își reveni tîrziu cu o dulce părere de rău.

Își trecu dosul mîinii peste obrazul lui Corrado și spuse:

— Hai să plecăm! Să abandonăm totul și s-o luăm de la capăt într-un alt loc! Doar tu și cu mine...

Să fugă! Să lase în urmă oameni și locuri în speranța de a găsi altundeva seninătatea și dragostea. Ce iluzie! se gîndea Cattani. Acolo sau în alt loc, pentru el nu s-ar fi schimbat nimic.

— Pot să ajung pînă la capătul lumii..., spuse cu o undă de tristețe. Degeaba! Nu voi fi liniștit. Știu că nu pot să le las lumea pe mînă. Nu pot să-i las să-și întindă tentaculele peste ea. Este și lumea mea. A fost și lumea Paolei și a prietenilor mei pe care i-au ucis. Nu pot să-i las nerăzbunați! Nu pot să mă ascund în fericire. Să dezertez. Nu

mi se pare demn de un bărbat să părăsească arena, refugiindu-se într-o lume amniotică, fără probleme. Probabil că sînt un animal care se hrănește cu suferință... Pentru mine, tu ești o lume întreagă... ar trebui să-mi ajungi... și totuși nu pot... Dar, dacă aș putea să trădez lumea asta, numai pentru tine aș face-o..., draga mea...

Giulia se întoarse spre el știind că nimic nu-l va putea convinge:

— Încetează să mai alergi după fantome! Împreună putem începe o viață nouă, liniștită.

— M-am gîndit și eu uneori că ar fi posibil. Dar trecutul, ți-am spus, mă urmărește. Amintirea celor dragi care au fost uciși mă obligă să-mi fac datoria pînă la capăt... Știu că e greu, dar te rog să mă înțelegi!

Giulia se ridică în încercarea de a fi mai convingătore:

— Și eu mi-am pierdut mama și tatăl. Dar cine mi-i poate da înapoi?! Dacă eu descopăr tot adevărul, dacă dreptatea triumfă, oare ei ar învia ca prin farmec? Cu ce m-ar încălzi că se face dreptate? Cu ce m-ar încălzi că niște indivizi ar face cîțiva ani de pușcărie pentru viețile celor care mi-au fost dragi? Poate că au trebuit să plătească pentru că s-au lăsat furați prea mult de lumea asta a ta... Știi că tatei i-ar fi ajuns o cămăruță în care să poată cînta la pian? S-a lăsat însă convins că are o *datorie* de îndeplinit. Ca și tine! În numele acestei datorii și-a trădat natura sa intimă, a acceptat să trăiască cu o femeie care-l înșela cu unul care, după părerea lui, îl ajuta să-și îndeplinească această datorie. Rahat! Dacă nu ne retragem la timp, vom plăti și noi *favoarea* de a rămîne în

această lume. O vom plăti cu viața sau cu dragostea noastră!

— De ce nu vrei să înțelegi? Războiul în care sînt eu implicat nu are scopul doar de a-i băga la închisoare pe unii. E ceva mai mult. E o încercare de a modifica unele comportări omenești malefice; de a reface echilibrul lumii. Dacă vrei, în vorbe mari, ar fi speranța de a face să triumfe civilizația asupra barbariei.

— Un adevărat vis de împărat roman! ricană fata.

Giulia aruncă brusc cearșafurile și coborî din pat. În timp ce se îmbrăca, nu mai spuse un cuvînt. Trăsăturile feței aveau o duritate pe care Corrado n-o mai văzuse înainte.

— Ești și tu ca bunicul meu. Și tu ai reguli de respectat, spuse la urmă.

De la fereastră se revărsau culorile calde ale amurgului. În lumina aceea Cattani contempla profilul mîndru al fetei și, pe neașteptate, o simți departe.

Afară, omul care-i urmărise, stătea lipit de un stîlp, ca o umbră. Ținea o mînă sub haină, unde ascundea un pistol.

Giulia și Corrado ieșiră din hotel. Omul putea să-i vadă venind spre el și se pregătea, cu toți nervii încordați la maximum.

Dar, mai înainte de a se putea mișca, fu doborît de o lovitură teribilă în ceafă. Agentul Pastori îl doborîse cu patul pistolului. Mai tîrziu, în fața procurorului adjunct Venturi, omul a mărturisit că primise de la Terrasini sarcina de a-l împușca pe Cattani.

— Mi-a promis treizeci de mii de dolari! gemu.

Semnînd procesul-verbal cu depoziția, Venturi și-a frecat mîinile mulțumit.

— De data asta, Terrasini s-a asigurat de mandatul de arestare! Va fi al lui în curînd! Iar eu voi fi încîntat să i-l prezint!

ȘALUPA

În seara următoare, Cattani se duse în port. Îmbrăcase iarăși hainele uzate de vagabond care caută să se îmbarce clandestin. Cu barba lungă, cu o țigară între buze, avînd pe umăr un sac murdar cu cîteva cămăși, două sandviciuri și niște obiecte personale, încerca să treacă neobservat amestecîndu-se cu grupurile de marinari vorbăreți. Evita zonele luminate.

Pe chei era răcoare. Marinarii erau îmbrăcați cu tricouri groase și fumul de la țigările lor forma spirale lungi, sinuoase în lumina felinarelor. Corrado se legăna obosit, cu gulerul hainei ridicat și se prefăcea că nu-l interesează ce se petrece în jur.

Spre miezul nopții, cheiul deveni pustiu. Cîte un zgomot venea din cînd în cînd de la vapoarele ancorate. Pe Cattani îl interesa în mod deosebit un anume vapor. Silueta lui întunecată se legăna greoaie ca o bătrînă care își tîrăște cu trudă greutatea anilor. În penumbră se distingea pe catarg un steag panamez.

Corrado începu să se teamă că dăduse greș. Poate Tonno își bătuse joc de el! Își bagă o mînă în buzunar și scoase mașinal o țigară. Pe urmă, se răzgîndi și o puse iar în pachet. Mai bine să nu devină o țintă prea ușoară cu chiștocul acela aprins între buze!

— Ei!

Din întuneric îl chema cineva cu voce joasă.

Se întoarse neliniștit și observă figurile a doi bărbați, la cîțiva metri de el. S-au apropiat. S-au învîrtit în jurul lui ca și cum ar fi vrut să-l cîntărească. Pe urmă unul din ei i-a zis:

— Ești tovarășu' lu' Tonno?

— Da.

— Cum îți zice?

— Sînt Gușă Roșie...

Marinarul care îi punea întrebări avea părul aspru și zburlit ca un porc spinos. Deschise o mînă enormă, scurtă și noduroasă și, cu fața încruntată, spuse:

— Decartează! Pune bișțarii aici!

Comisarul făcu semn că nu.

— După, spuse, cînd mă duceți pe vapor! N-am chef de țepe!

— Mălaiu' înainte! interveni al doilea marinar cu un aer vag amenințător.

— Nu mi-o trageți voi! replică Corrado, dîndu-se înapoi cîțiva pași... Am mai văzut io șmenuri d-astea!

Cei doi îl priviră cam nesiguri, ca surprinși de reacția sa. Pînă cînd, cel care vorbise primul spuse:

— Nu cotizezi, rămîi aici la plaje!

Cattani cîntări rapid situația. Acum cei doi marinari erau la nu mai mult de trei metri de el. Se întoarse brusc și începu să fugă. Ei se repeziră imediat să-l urmărească. Pașii lor greoi răsunau în liniștea nopții.

Văzu o hală cu poarta deschisă ca o enormă gură neagră. Corrado se repezi înăuntru și, ținîndu-și răsuflarea, așteptă sosirea urmăritorilor. Pe primul îl întîmpină cu o lovitură de sac în plină față, aruncîndu-l leșinat la pămînt. Luat prin surprindere, celălalt încercă să fugă, dar Corrado strîngea pistolul în mînă și îi făcu semn să nu se miște.

— Am nevoie de niște informații, spuse comisarul. Care vapor pleacă la negrotei?

Marinarul gîfîia. Cu coada ochiului, pîndea disperat o posibilitate de salvare. Dar Cattani îl împinse lîngă un zid murdar. Și reluă:

— Vreau să știu ce are în burtă!

— Nimic! E gol! bolborosi marinarul.

— N-o face pe ciumecu', șuieră Cattani apăsîndu-i țeava pistolului în coaste. Vaporul ăla pleacă în noaptea asta. Cum poate fi gol? Mă crezi venit cu pluta sau ce mă-ta?!

— Da', jur, scînci marinarul, să moară mama!

Să fi fost trași pe sfoară... sau poate toată desfășurarea aceea de forțe ale poliției îi speriase pe Yfter și Terrasini? Schimbaseră oare programul?

— De ce-ați vrut să mă faceți? încercă să înțeleagă Cattani.

— Tonno i-a băgat-o despre tine lu' căpitanu', dar ăla a zis nu. Nu vrea clandestini la bord. Atunci ne-am zis că n-ar strica să te lăsăm fără

mangoți... Da' ai fost mai bun, să moară mama, ne-ai făcut tu! Dă-mi drumu', mînca-ți-aș!

— Dacă e adevărat că plecați cu vaporul gol, ce faceți în Africa?!

— Nu știu! Pă ce-am mai scump! Trebuia să încărcăm un Mercedes. Spuneau că pentru un arăboi barosan, un prinț. Dar, la urmă, s-a sucit treaba. Și așa plecăm goi, mînca-ți-aș. Să mor de te mint!

— Și unde e Mercedesul ăla?

Marinarul se mișcă precaut făcîndu-i semn lui Cattani să-l urmeze. Intră în conul de lumină care pătrundea prin ușa halei și arătă un autotren oprit pe chei, la o sută de metri, chiar în fața vaporului panamez. Era plin cu automobile, puse pe două etaje. La cel de sus, se afla un Mercedes deschis la culoare.

— Ala, spuse marinarul, arătînd cu degetul.

Ce avea așa de special Mercedesul acela?! Cattani trebuia să descopere fără să piardă un minut. Îi dădu un pumn în stomac marinarului. În timp ce omul se rupse în două de durere, îl lovi în ceafă cu patul pistolului făcîndu-l să cadă la pămînt.

Vizavi de nava cu pavilion panamez, pe celălalt chei, era ancorat yahtul lui Yfter. În interiorul acelei ambarcațiuni luxoase se petrecea ultimul act al unei povești complicate.

Terrasini avea în mînă o valijoară plină de documente secrete. O puse pe masă și o împinse spre un om înalt, cu părul scurt roșiatic: era Leibnitz, agentul serviciilor secrete din Est.

— Iată comoara mea! exclamă roșcatul Leibnitz.

Deschise valijoara. Atinse hărțile cu gesturi aproape voluptoase. Pe buze îi apăru un surîs radios. Era lovitura cea mai senzațională a carierei sale de agent! Pentru el însemna un apartament mai mare și o medalie...

Și Yfter avea o datorie de achitat. Îi dădu lui Terrasini o scrisoare. Avocatul o deschise și citi că traficantul turc promitea să verse o mie de miliarde de lire la sediul din Hong Kong al băncii Antinari în termen de cinci zile. Puse scrisoarea în buzunar cu vizibilă satisfacție. A doua zi urma să intre în consiliul de administrație al băncii cu o cotă de unsprezece la sută. O felie din cele o mie de miliarde i se cuvenea și lui!

— Ce mai e de făcut? întrebă neliniștit Yfter.

— Nimic, totul e pus la punct, îl liniști Terrasini. El are documentele, eu scrisoarea. Peste puțin timp voi da ordin să-ți fie predat Mercedesul.

Avocatul și gorila lui, Salvo, luară o șalupă și ajunseră la țărm. Lîngă mașina lui Terrasini îi aștepta Tano.

— Totul e în ordine! anunță avocatul. Îi poți comunica domnului Antinari că operațiunea s-a terminat cu bine.

— Va fi foarte mulțumit! comentă rece Tano.

Brunetul avea un aspect mai sinistru ca de obicei. Sub pretextul că-și aprinde o țigară îi întoarse spatele lui Terrasini. Și, chiar în acea clipă, se auzi suflul mortal al unei împușcături trase cu amortizorul. Terrasini căzu pe portbagajul mașinii și alunecă la pământ cu o gaură în cap.

Și cei răi mai mor! Școala lor pregătește alți Caini, mai feroci și mai lipsiți de respect. Asta-i soarta lor! gîndi Tano.

Salvo își puse la loc pistolul, în tocul de sub braț. Luă scrisoarea lui Yfter din buzunarul lui Terrasini și i-o întinse lui Tano, care se așeză în mașină pe locul avocatului.

De cealaltă parte a cheiului, Cattani escaladase autotrenul plin de mașini. Era în vîrf, lîngă Mercedes, și încerca să privească înăuntru, dar nu vedea absolut nimic pentru că mașina avea geamuri ecranate. Introduse un cuțitaș în broască și o deschise.

Înăuntru lipseau scaunele, fuseseră scoase. O prelată acoperea ceva misterios. Cattani o dădu deoparte și sub ochii lui apăru un tub metalic gros, verde, pe care erau înscrisurile armatei americane. Mișcă mai mult marginea prelatei și văzu o inscripție care îl lăsă mut, literalmente fără suflare. Tubul acela conținea material nuclear!

— Uraniu! exclamă Cattani. O mie de miliarde aici înăuntru! Uraniu pentru construirea de bombe atomice. Incredibil!

Se auzeau voci, zgomot de pași. Cattani se strecură afară din Mercedes și se ascunse în portbagajul unui Volvo. Autotrenul se puse în mișcare și înaintă cîțiva metri, oprindu-se în fața yahtului lui Yfter.

Printr-o deschizătură a portbagajului, Cattani observă animația de pe yaht. Nu-l văzuse niciodată la față pe Yfter, dar imaginea lui din fotografie îi rămăsese întipărită bine în memorie. I se păru că-l recunoaște și pe roșcatul Leibnitz.

Șoferul camionului cobora platforma superioară. Descărcară Mercedesul și Corrado văzu un grup de bărbați ce se agitau febril în jurul mașinii. O macara intră în acțiune, ridică Mercedesul ca pe un fulg, desenă în aer un semicerc și-l depuse pe puntea superioară a yahtului.

Operațiunea se terminase! Yahtul se puse în mișcare, întîi lent, precaut, ca și cum voia să sondeze apele, pe urmă motoarele sale se ambalară la maximum și-l propulsară cu mare viteză. Cattani ieși din ascunzătoare, se adăposti după niște butoaie goale. În jurul portului erau ascunși Venturi, Di Venanzo și zeci de agenți, toți așteptînd încordați semnalul.

Cattani își căută pistolul cu rachete pe fundul sacului și trase în aer o rachetă luminoasă. Brusc, zeci de faruri sclipiră și începură să sfîșie întunericul. Pe chei veni în trombă masina condusă de agentul Pastori cu Venturi alături. Opriră lîngă Cattani.

— E yahtul acela de-acolo! Repede, trebuie să-l găbjim! zise acesta deformat de rolul de vagabond pe care și-l asumase ceva mai devreme.

Alergară spre o motovedetă a poliției și se aruncară pe urmele yahtului. Ambarcația poliției, mai iute, cîștiga teren vizibil. Un agent scoase mitraliera pe punte, un altul îndreptă un reflector puternic spre yahtul de care se apropiau tot mai mult.

Începea să se observe o anumită animație pe vasul fugar. Venturi ceru un megafon și le strigă celor de pe yaht să se predea.

Marea, colosala afacere era pe punctul de a eșua...

În lumina mișcătoare a reflectorului se observau pe yaht marinari în jurul Mercedesului.

— Ce fac? se miră Cattani. Îl aruncă în mare!

— Da, confirmă Venturi. E ultima carte care le rămîne. Să arunce pe fundul mării tot materialul compromițător. Speră să înnece și dovezile compromițătoare odată cu el.

Și roșcatul Leibnitz era lîngă Mercedes. Ținea în mînă valijoara cu hărțile secrete. Deschise una din portierele mașinii și aruncă în interior valijoara, exact cînd mașina începea să oscileze într-un echilibru fragil. Încă un efort și Mercedesul căzu într-o trombă de apă. Se scufundă la trei mii de metri pe fundul mării. La acea adîncime recuperarea devenea o problemă aproape de nerezolvat.

Yahtul încetini în acel moment dintr-o dată și apoi stinse motoarele. Yfter și Leibnitz se lăsară prinși fără să opună rezistență.

În timp ce observa scena aceea, Cattani simți ceva tare în buzunar. Scoase jumătatea de dolar a lui Bert. O strînse în pumn și pentru o clipă pe fața lui apăru o grimasă de amărăciune. Comisarul se scutură, încercă să alunge melancolia. Puse jumătatea de dolar între degetul mare și arătător, cum făcea americanul și o făcu să zboare prin aer.

— Ciao, Bert! murmură în sinea lui. Acum te poți odihni și tu în pace.

A doua zi, la sediul sicilian al băncii Antinari, se reuni consiliul de administrație. Bătrînul bancher stătea pe locul președintelui cu mîinile împreunate și cu un aer de siguranță ostentativă. Ca și cum ar fi făcut un enorm efort să nu-și încovoaie spatele sub greutatea necazurilor.

Fără să privească pe nimeni în față spuse:

— Trebuia să fie o zi de sărbătoare pentru banca noastră. În schimb, sînt aici să vă anunț un eșec. Operațiunea care trebuia să salveze filiala noastră din Hong Kong a eșuat!

Toți își țineau privirea plecată, cu excepția Giuliei, care stătea lîngă bunicul ei și se uita grav în jur ca și cum ar fi vrut să controleze orice mișcare cît de mică. Dădea impresia că ceva profund se schimbase în ea. Părea plină de o hotărîre orgolioasă.

— Domnilor, reluă bunicul. Hong Kong se închide pentru noi. Un organ al corpului nostru ne este smuls. Dar așa se schimbă soarta omenească: Azi totul merge bine și mîine vine dezastrul! Important e să nu ne dăm bătuți!

Se ridică în picioare și cu ochii lui deschiși la culoare îi trecu în revistă pe toți consilierii administrației.

— Un ciclu se închide, anunță în chip solemn. Eu las banca celui care va ști să o aducă la strălucirea de odinioară.

Scoase dintr-un dosar niște foi bătute la mașină și adăugă:

— De azi, președinția trece nepoatei mele Giulia care devine titulara a patruzeci la sută din părțile sociale.

Făcu o pauză, ca și cum voia să se covingă pe sine însuși de justețea opțiunii sale, apoi continuă:

— Lui Tano, care m-a servit întotdeauna cu mare devotament, îi ofer direcția generală și unsprezece la sută din acțiuni.

Aruncă foile scrise pe masă și încheie:

— Aici e confirmată noua situație. Sînt sigur că o veți aproba și veți semna!

Se prăbuși aproape în fotoliu. Dar chiár în momentul în care consilierii începeau să semneze documentul care consfințea noua organizare a băncii, se petrecu un episod imprevizibil și tulburător. Ușa se deschise și apăru Cattani.

Toți rămaseră descumpăniți de apariția aceea nedorită. Dar bătrînul bancher nu manifestă nici o mirare. Pe un ton de-a dreptul afabil îi spuse:

— Intrați, domnule comisar! Poftiți! Vă așteptam!

Cattani băgă mîna în buzunar și scoase niște foi de hîrtie pline de ștampile.

— Am aici ordinul de arestare pentru dumneavoastră, spuse pe ton dur. V-a mers rău: În loc de o mie de miliarde, e închisoarea!

— De data asta am pierdut, admise bancherul, dar dumneavoastră, dragá domnule Cattani, n-ați învins! Știți cine e învingătorul? Banii! Eu sînt prea bătrîn și banii mi-au întors spatele.

Arătă spre Giulia și Tano și adăugă:

— Caută tineri ca ei ca să se înmulțească...

Giulia avea o atitudine detașată. Se prefăcea că nu-l vede pe Cattani. Îi șopti ceva la ureche lui Tano care stătea lîngă ea și acesta îi atinse brațul ca și cum voia s-o liniștească.

Bancherul îl fixa pe comisar cu un surîs ironic.

— Ce vă rămîne? Cadavrul lui Terrasini și un bătrîn ca mine. Cam puțin, nu vi se pare?!

Din buzunarul interior al hainei scoase cutiuța de argint. O deschise încet, luă cu vîrful degetelui mare și arătătorul una din pastile și spuse pe ton veninos:

— Ați pierdut, domnule Cattani! Veți pierde întotdeauna pentru că sînteți de partea falimentară a baricadei...

Înghiți pastila și în cîteva secunde căzu fără viață pe masa imensă de la care cîndva controla imperiul său bancar. Urmă o mare agitație. Unii erau disperați, alții cereau un medic.

Cattani se trezi lîngă Giulia. Ea nu putu să nu-l privească. O făcu cu o lucire de sfidare în ochi.

— Te duci cu el? întrebă comisarul arătînd spre Tano.

— Da! Mă duc cu el!

— Dar este opusul a ceea ce visai, șopti melancolic Cattani.

Ea nu răspunse. Ridică semeț capul într-un gest de orgoliu.

Comisarul reluă:

— Tot ceea ce disprețuiai acum va fi pîinea ta cotidiană! Ai să devii și tu ca bunicul tău, cinică și feroce. Ai să comiți aceleași erori! Banii vor fi stăpînii tăi absoluți. Cu cît mai mulți cu atît subordonarea va fi mai mare.

— Eu nu! șuieră Giulia. Am învățat lecția!

— Toți spun așa: „Am învățat lecția!" rosti Cattani ca pentru sine.

Simțea că Giulia îi fusese răpită. Pentru totdeauna. Ar fi putut s-o păstreze? Ieri ar fi putut să răspundă, fără să ezite, că da. Astăzi, văzînd-o cu coatele înfipte în masă, cu strălucirea aceea sfidătoare în ochi, înțelegea că totul se terminase.

PARTEA A PATRA

TABLOUL

TABLOUL, OPERĂ A UNUI PICTOR DIN ȘCOALA LUI GIOTTO, ocupa jumătate de perete. Îl puseseră la capătul unui salon lung, creînd un joc savant de lumini pentru a-l pune în valoare.

Era exact cinci și un sfert, într-o joi după-amiază, cînd primii vizitatori de marcă începură să sosească. Pentru Tano Cariddi era marea ocazie. Se mutase din Sicilia la Milano și controla de-acum tot imperiul Băncii Antinari. Dar bogăția nu-i mai ajungea. Visa la prestigiul și la fascinația de mare finanțist.

Cu fondurile băncii, plătise restaurarea acelui tablou și acum era gata să culeagă roadele efortului său în beneficiul artei. Era programată o recepție menită să facă publicitate tabloului după complicata muncă de recuperare.

Țeapăn ca un manechin, Tano îi saluta pe invitați. Unii îl tratau cu respect, salutîndu-l cu o plecăciune. El rămînea impasibil, detașat.

— Excelentă treabă! îl felicită senatorul Salimbeni. V-ați cîștigat multe merite în lumea artei. Asta va servi și numelui dumneavoastră, dar și băncii.

Era exact ce voia Tano!

Dar sicilianul pierdu ultimele cuvinte ale senatorului pentru că ochii lui fură atrași de o fată de o frumusețe răpitoare. O brună cu chip de porțelan și atitudinea dezinvoltă a femeii de afaceri.

— O cunoașteți? întrebă Salimbeni, care observase interesul acestuia.

— Nu! Cine e această apariție? A venit să-mi concureze tabloul?

— Se numește Ester! E fiica președintelui de la Asigurările Internaționale, domnul Rasi. Altfel spus, are toate calitățile...

Frumoasa Ester se întreținea cu un bărbat de vîrstă medie, un tip grăsuț, dichisit, cu un inel masiv de aur și o batistă de mătase în buzunarul hainei.

— Dragă Tindari, cocheta fata, sînt supărată pe dumneata pentru că n-am reușit să cîștig niciodată la cazinoul dumitale.

În clipa aceea intră în salon, printr-o intrare secundară, un bărbat la vreo cincizeci de ani, incredibil de ponosit. Avea o haină fără formă, o barbă nerasă de patru zile și un surîs batjocoritor pe buze. Mergea încet, îndreptîndu-se spre locul în care Ester și Tindari stăteau de vorbă.

Tano, dintr-o altă direcție, se îndrepta și el spre cei doi. Se prezentă fetei, care debită o mulțime de scuze fandosite: Tatălui ei îi părea rău că nu venise, dar trebuia să-l înțeleagă pentru că el avea oroare de întruniri mondene.

Chiar în timp ce Ester și Tano schimbau replicile acelea, Tindari observă prezența bărbatului cu haina sărăcăcioasă. Inima îi zvîcni.

— Dar..., îngăimă, tu ești... Nu se poate!

Omul era acum la doi pași de el. Zîmbi, descoperindu-și gingiile, și dădu din cap:

— Da, eu sînt Accedduzzu...

Continuînd să surîdă, scoase din buzunar un pistol. Îl împușcă pe Tindari de foarte aproape. Trase din nou în timp ce acesta se chircea. Se îndîrjise împotriva corpului căzut la pămînt într-o baltă de sînge.

Salonul fu cuprins de panică. O femeie căzu leșinată, o alta urla isteric. Toți se repeziră afară, pradă unei spaime teribile.

Anunțată de îndată, Centrala de poliție lansă alarma tuturor mașinilor. O primi și mașina în care se găsea comisarul Cattani. De îndată ce auzi de Banca Antinari, îi spuse șoferuui să pună sirena și să accelereze la maximum.

După ce reîncepuse serviciul, Cattani rămăsese două luni în Sicilia. Pe urmă îl transferaseră la Milano.

El intră cel dintîi în salonul băncii.

— Atenție, domnule comisar, îl avertiză un agent, e înarmat!

Cattani înaintă cu precauție. Asasinul era de-acum la numai cinci metri de el. Ședea pe jos, cu fața aspră îndreptată spre tablou. Îl contempla cu gura căscată, ca fascinat.

Brusc se întoarse. Îndreptă pistolul spre comisar. Și Cattani îl strînse în mînă pe-al lui. Dar nici unul din cei doi nu apăsa pe trăgaci. Apoi, dintr-odată, omul își schimbă radical expresia. Un

surîs ciudat, blînd, îi destinse trăsăturile. Întinse mîna spre Cattani și îi dădu arma.

Perplex, comisarul o luă.

Din toate părțile, apărură polițiști cu automate și pistoale. Îl ridicară pe omul acela, cu aer absent, care continua să surîdă.

În salon domnea iarăși liniștea. Un medic se aplecase asupra corpului fără viață al lui Tindaro. Spuse:

— A tras cel puțin opt focuri!

Cattani nu acordă prea multă atenție celor spuse de medic. Interesul lui în acel moment era îndreptat în altă parte. Se apropia Tano, însoțit de splendida Ester...

Nu-l mai văzuse de luni de zile. De cînd sicilianul i-o luase pe Giulia.

Cattani îl privi și spuse:

— Pe unde treci tu, curge întotdeauna sînge!

— Același lucru l-aș putea spune despre tine, comisare!

— Cine era? întrebă arătînd cu capul spre cadavru.

— Un foarte bun client al băncii! Se numea Tindari.

— Și celălalt?

— Cine, asasinul? Nu l-am văzut niciodată.

— Era un tip extraordinar de ciudat! interveni Ester. Ați văzut? Zîmbea! Trăgea și zîmbea! Doamne, ce impresionant!

Mîinile îi tremurau în timp ce încerca să-și aprindă o țigară.

— L-am văzut apropiindu-se liniștit, adăugă fata. S-au salutat. E clar că se cunoșteau! El a spus: „Da, eu sînt Accedduzzu!“ Nu știu ce înseamnă...

— E un cuvînt sicilian, explică Tano. Înseamnă „păsărică".

Intră o doamnă cu un aer alarmat. Purta un taior în dungi și avea în jur de treizeci și cinci de ani. Fără să clipească, îl abordă pe Cattani:

— Domnule comisar, interogatoriile aș vrea să le fac eu!

Era substitutul de procuror Silvia Conti.

— Bineînțeles, spuse comisarul. Dar cum eu trebuie să conduc cercetările și trebuie să vă aduc probe, cîte ceva ar trebui să știu și eu. Nu credeți?!

Nu prea îi era simpatică... Bineînțeles că n-avea să-l oprească femeia asta cu mentalitatea excesiv de formalistă.

Într-adevăr, mai tîrziu porni iarăși în căutare de informații utile. Merse acasă la Tindari. Îi deschise o doamnă mică și grăsuță, cu o față măslinie și lipsită de expresivitate. Era soția celui ucis.

Îl introduse pe comisar într-un salon plin de mobile de un lux ostentativ. Nu părea deosebit de îndurerată. Își mușcă buzele și plecă privirea.

— Pentru el, zise, n-am fost niciodată o adevărată soție. Mă trata ca pe o servitoare.

Corrado făcu un semn afirmativ cu capul ca și cum voia să-i spună că o înțelege. Apoi o întrebă dacă avea idee cine ar fi putut să-l omoare pe soțul ei.

Femeia îl fixă cu ochii negri, strălucitori și-i răspunse cu mare siguranță:

— Unul gelos trebuie să fi fost... Vreun soț scos din minți. Pentru că lui îi plăceau nevestele altora.

Același refren. Cattani se prefăcu că e de acord cu explicația femeii. Încercă să-i învingă iar rezistența:

— L-a împușcat unul care are o poreclă ciudată... I se zice Accedduzzu.

Femeia deveni palidă ca o moartă. Își reținu respirația și coborî privirea. Înghiți în sec și bîlbîi în grabă:

— N-am auzit niciodată de el...

În arhivele chesturii, comisarul descoperi un dosar voluminos al cărui subiect era Tindari. Omul fusese implicat în două procese, acuzat fiind de fraudă. Un al treilea, pentru faliment fraudulos. Dar ieșise basma curată de fiecare dată. Era proprietarul unei firme, „Sarim", avea interese la hipodrom, era asociat la o întreprindere de construcții.

— Ba chiar proprietar de cazino! comentă Cattani închizînd dosarul.

În fișiere fu imposibil să găsească măcar un mic amănunt despre asasin. Misteriosul și aerianul personaj rămînea anonim. Pe deasupra, refuza și să vorbească. Cînd magistrata Silvia Conti se duse să-l interogheze în birourile chesturii, se trezi în fața unui om stins, ce-și contempla mîinile cu un aer absent și-și trăgea nasul. Dar n-a fost chip să-i smulgă un cuvînt.

În seara aceea, Silvia Conti se întoarse acasă prost dispusă. Soțul ei, Ernesto, era în birou, aplecat peste un pupitru pe care era deschis un volum gros, împodobit cu desene în tuș.

El observă imediat că soția sa nu era în apele ei.

— Ceva nu e în regulă?

— Cînd trebuie să mă ocup de crime mă apucă întotdeauna tristețea. Îmi vine să las totul baltă...

— Mai devreme sau mai tîrziu toți sîntem deziluzionați de ceea ce facem. Uită-te la mine: Am fost ales senator, speram că e cine știe ce. Și cînd colo, m-au băgat în Comisia de anchetare a crimei organizate. Ar trebui să mă ocup de mafia, camorra, traficul cel mai murdar. Cine mai pricepe ceva? Eu sînt un om de știință, nu polițist...

Ea puse o mînă pe umărul soțului său. Bărbatul se întoarse, o luă pe genunchi și șopti:

— Din fericire te am pe tine. Cînd sîntem împreună mă simt cu adevărat liniștit.

Femeia coborî pleoapele cu tristețe. Își mușcă buza de jos și spuse:

— Dar nu ești absolut fericit. Îți lipsește un copil... Ți-l doreai atît de mult... Îmi pare rău...

ELICOPTERUL

CATTANI SE ÎNTOARSE TÎRZIU ACASĂ ÎN NOAPTEA ACEEA. Locuia într-un apartament mobilat, cu o terasă pe care aranjase cușca unui cățel vagabond care într-o seară îl urmărise cu ochi rugători. Îl luase cu el și-i dăduse numele Ulise.

Ca întotdeauna, Ulise îl primi cu mii de drăgălășenii. După ce, în sfîrșit, reuși să-l trimită în cotețul lui, Corrado se întinse îmbrăcat pe pat. Luă o revistă de pe noptieră. Era veche de cîteva săptămîni și avea toate paginile mototolite pentru că el le răsfoia continuu.

Se opri și citi un titlu asupra căruia insistase de zeci de ori: *Tragica moartea a Giuliei Antinari în apele din Nassau.*

Dedesubt erau două fotografii ale Giuliei. Scria că „sfîrșitul frumoasei moștenitoare e încă un mister". „Corpul său a fost împins de mare la țărm".

Amintirea Giuliei era o rană deschisă pentru Corrado. Nici acum, cînd ea se dusese să moară la capătul lumii, el nu-și găsea pacea.

Puse iar revista pe noptieră și se agită în pat. Era neliniștit, trăgea rar din țigară. Se gîndi iar la crima de la bancă. Revedea toată scena prinderii asasinului, apoi medicul care se apleca peste cadavru și anunța...

Cattani sări și se așeză pe marginea patului, evident tulburat.

Ce anunța medicul?! Acum își amintea perfect că l-a auzit spunînd:

— Sînt cel puțin opt împușcături.

Opt gloanțe, tot încărcătorul! Asasinul, deci, știa că are pistolul descărcat de-acum. Dacă îl îndreptase spre el, o făcuse numai ca să-l sperie, ca să-l facă pe Cattani să tragă. Cu alte cuvinte, voia să provoace reacția lui Cattani ca să fie omorît.

Comisarul strivi țigara în scrumieră și ieși.

După cîteva minute, era iarăși la chestură. Ceru să-l vadă pe asasin. Îl găsi așezat pe pat, cu coatele pe genunchi și fața aspră sprijinită în mîini. Rămase nemișcat, fără să manifeste vreun interes pentru comisar. Zîmbetul său cam tîmp pierise și exprima numai sentimentul unei indiferențe neomenești.

— Tu voiai să mori, încercă să-l trezească din această stare Cattani. De ce voiai s-o sfîrșești cu viața?

Omul ridică încet capul, dar nu scoase o vorbă. Numai ochii lui foarte triști voiau parcă să spună ceva.

Cattani îi făcu semn din cap că da, ca și cum ar fi înțeles. Îl privea încurajator, părea că vrea să-i spună că putea să-l ajute, dacă ar vorbi.

Asasinul își trecu o mînă peste față și, în sfîrșit, pronunță cîteva cuvinte.

— Prea tîrziu... șopti. Eu și cu tine trebuia să ne întîlnim acum cîțiva ani, în Sicilia. Dar acum e prea tîrziu...

Comisarul îi întinse o țigară. El îl privi stupefiat, apoi o luă și cu o mînă tremurătoare și-o puse între buze.

— Spune-mi măcar cum te cheamă.

— Mă cheamă Frolo. Salvatore Frolo.

Cu ajutorul agentului Trevi, un tînăr isteț care lucra în poliție ca să-și plătească studiile la Politehnică, Cattani începu să răsfoiască colecțiile de ziare siciliene. Spera să găsească o urmă, ceva de care să se agațe ca să poată începe o cercetare asupra acelui Frolo. Voia să înțeleagă cine era, pentru ce motiv ascuns îl trimiseseră să tragă în Tindari.

Ziarele se adunau maldăr. Toată ziua Cattani și Trevi le-au parcurs fără prea mare noroc. Chiar cînd erau pe punctul de a renunța, comisarul tresări:

— Uite-l! L-am găsit!

Polițistul se aplecă spre el și amîndoi citiră un titlu așezat deasupra a două coloane de text: *Tînăr sicilian dispărut. Unde a sfîrșit Salvatore Frolo?* Era un cotidian din urmă cu cincisprezece ani și articolul era semnat de Davide Faeti.

N-a fost prea greu să afle că Davide Faeti părăsise între timp Sicilia și se mutase și el la Miláno. Cattani îl căută și află că acum era directorul unei reviste pornografice. Masa lui era plină de fotografii înfățișînd trupuri goale, amestecate furibund.

— Să nu mă moralizați! bombăni Faeti, cam jenat. Am sfîrșit rău, știu. Dar visurile de glorie nu devin întotdeauna realitate...

— Nu mă interesează ce faceți acum. V-am căutat pentru ceva ce-ați scris acum cincisprezece ani.

Cattani se aplecă spre el, ca și cum ar fi vrut să-l ajute să-și amintească:

— Mă interesează povestea lui Salvatore Frolo.

Faeti se întunecă instantaneu. Trebui să respire profund ca să-și recapete stăpînirea de sine.

— Frolo..., murmură. Dar a trecut atîta timp! Ce-ați vrea să vă spun?!

— De exemplu mi-ați putea spune cine v-a dat știrea dispariției lui?

Ziaristul se scărpină în cap.

— Cred că a fost un magistrat care lucra în Sicilia. Se numea Fiorani.

— Unde-l pot găsi?

Fața crispată a lui Faeti se destinse într-un surîs melancolic.

— La cimitir îl găsiți. Omorît de mafia. Treabă veche.

Omorîrea lui Tindari nu suscita numai neliniștea lui Cattani. Tot felul de griji îl agitau și pe Tano. Luă avionul spre Sicilia și coborî din nou în subteranul vilei în care trăia ascuns capul familiei mafiote. Îl găsi în compania unui tînăr cam de treizeci și cinci de ani, masiv, cu fața colțuroasă și amenințătoare. Părea un drac întunecat.

Se numea Nitto. Era fratele capului familiei. Aparent nu arăta interes pentru ceea ce se petre-

cea în jur, căci, atunci cînd intră Tano, el rămase liniștit sprijinit de zid.

Bătrînul explică motivul prezenței fratelui său:

— În curînd, zise, Nitto se va instala la Milano ca să aibă grijă mai bine de interesele familiei.

Tano schiță un zîmbet:

— Și ca să mă controleze?

— Da, și pentru asta. Dar mai ales ca să te ajute să găsești soluțiile potrivite. În tot acest timp ți-am trimis sfaturi, sugestii prin bietul Tindari. Ești foarte tînăr. Mai ai nevoie de controlul părintesc.

Bătrînul își strîmbă gura iritat.

— Dar tu ai zis întotdeauna nu. Voiam să investim bani prin intermediul băncii tale și tu replicai că e prea devreme, că să mai așteptăm.

Își scărpină bărbia și adăugă:

— E un păcat de moarte, Tano, să ții atîția bani să putrezească! Știi cît îți puteam încredința acum? Cinci mii de miliarde!

Pe chipul lui Tano trecu ceva ca un fulger de satisfacție.

— N-am dat niciodată înapoi, spuse scrîșnind din maxilare. Trebuia doar așteptat momentul potrivit. Acum a sosit.

Își sprijini mîinile pe masa bătrînului și continuă cu emfază:

— Planul meu presupune să terminăm odată cu morții. Gata cu sîngele! Să intrăm pe drumul legalității. Cu capitalurile voastre eu intru în inima marii finanțe. Pun mîna pe cel mai mare imperiu, Asigurările Internaționale! De acolo pe urmă se pot manevra sume gigantice de la un continent la altul.

Mafiotul își sprijini capul de spătarul fotoliului. Era gînditor, în timp ce fratele lui, Nitto, reacționă pentru prima dată printr-un rînjet disprețuitor adresat lui Tano.

Bătrînul își mîngîie obrazul încetișor. Întrebă:

— Și de ce anume ai nevoie ca să-ți realizezi planul ăsta?

— Întîi de toate trebuie să intru în posesia Băncii Antinari, explică Tano. Cota de unsprezece la sută nu-mi ajunge. Dar asta e problema mea...

— Și a noastră, îl întrerupse bătrînul. Ce-ai în cap?

— Foarte simplu! Mica Greta Antinari a rămas singură. Ea este acum unica moștenitoare a patruzeci la sută din acțiunile băncii. Eu am cerut tutela ei. Tribunalul pentru minori se va pronunța și în mod normal n-ar trebui să existe rețineri.

— Da... comentă sec bătrînul.

Își îndreptase ochii cercetători și vii asupra lui Tano.

— Și după aceea, ce-ai să faci? Micuța va sfîrși înecată ca sora ei?

Tano își opri cu greu un gest de mînie.

— N-am ucis-o pe Giulia! spuse pe ton sec. A fost un accident nenorocit!

Mafiotul agită încet o mînă ca să-l liniștească.

— Continuă! spuse.

— După aceea, reluă Tano, pentru primul pas, am nevoie de o persoană.

Făcu o mică pauză, apoi spuse:

— Yfter, turcul.

Urmă o lungă tăcere. Capul familiei reflecta. Evalua în mintea lui expertă toate aspectele chestiunii.

— Turcul? murmură. E bine... Îl vei avea!

Peste o săptămînă, turcul Yfter fuma nervos în timpul plimbării zilnice, în curtea unei închisori siciliene. Ceilalți deținuți jucau baschet, alergau și erau în mare vervă.

Yfter trase cu sete ultimul fum și aruncă chiștocul. Se mișca fără să se grăbească. Ochii lui închiși la culoare și foarte mobili iscodeau în dreapta și în stînga. Mergea lipit de zidul închisorii, cu mîinile în buzunarele pantalonilor.

În depărtare, se auzi un huruit. Turcul continua să înainteze spre un colț complet izolat al curții. Huruitul era mult mai apropiat acum. Deveni asurzitor. Dintr-o dată, în oglinda cerului încadrat de zidurile închisorii, apăru un elicopter alb cu însemnele Crucii Roșii. Zbura jos. Coborî și mai mult, pînă la vreo zece metri de pămînt, apoi se opri deasupra colțului de curte în care se găsea Yfter.

În timp ce rămase suspendat în aer, cineva aruncă o scară de frînghie. Turcul o apucă din zbor și elicopterul urcă brusc luîndu-l pe deținut. Pe fostul deținut.

După evadare, turcul fu luat în primire de trei bărbați care îl conduseră în refugiul secret al capului familiei. Yfter era scuturat de frisoane de frică, nu înțelegea bine ce se petrece și nimeni nu-i dădea explicații. Cînd ajunse în fața bătrînului boss mafiot, neliniștea lui deveni și mai acută.

— Ți-am redat libertatea, comentă sec șeful familiei.

— Vă sînt foarte recunoscător, spuse turcul. N-o să vă pară rău! Eu știu să răspund la gesturile de prietenie.

Într-un colț se agită fratele bătrînului, Nitto, neliniștitor ca o umbră.

— Eram sigur că pot conta pe înțelegerea ta, reluă șeful familiei. Avem nevoie imediat de o favoare!

— Despre ce-i vorba?

Bătrînul luă un aer gînditor.

— Mi s-a spus că tu ai doi la sută din acțiunile de la Asigurările Internaționale.

— Da, admise Yfter. Le am în Elveția.

— Bine, comentă bossul.

Cu cea mai mare naturalețe adăugă:

— Ni le treci nouă!

Arătă în direcția lui Nitto.

— El te va însoți în Elveția. Și tu ai să semnezi trecerea acțiunilor la Banca Antinari.

— Milostive Alah! strigă Yfter stupefiat. Sînteți nebuni. Pentru nimic în lume n-o să vă dau partea mea!

Se ridicase în picioare și-l înfrunta pe bătrînul care rămăsese așezat, calm, la cîțiva metri.

— Poate n-am fost prea clar, reveni bătrînul, strîngîndu-și mîinile umflate în jurul bastonului pe care-l ținea pe genunchi. Trebuie să ne dai acțiunile acelea!

— Să v-o scoateți din cap! ripostă turcul.

Ridicase tonul și ochii lui aruncau scîntei:

— N-o să vă bateți joc de mine, nenorociților!

Scos din minți, dădu să se arunce asupra bătrînului. Dar acesta ridică brusc bastonul și i-l băgă în stomac. Cu o săritură fulgerătoare, Nitto îi sări turcului în spate. Îl strînse de gît și-l lăsă apoi să cadă jos gîfîind, cu fața stacojie.

Yfter zăcea lîngă bastonul lucitor al bătrînului. De îndată ce fu în stare să vorbească, spuse:

— Bine! Acțiunile sînt ale voastre!

Se ridică cu greu. Atunci vocea capului familiei răsună din nou, cavernoasă, înspăimîntătoare:

— Bastonul!

Turcul se aplecă, culese bastonul și, culmea umilinței, i-l puse pe genunchi.

Gestul lui nu-l măguli pe bătrîn, era prea obișnuit cu dovezile de respect și cu lipsa de demnitate. S-ar fi putut crede că purtarea turcului îl întristă chiar, puțin...

PROIECTUL

— Îl cunoașteți bine pe Tano Cariddi, directorul Băncii Antinari? Cum vi se pare?

— Un criminal... Pentru mine *ei* sînt toți la fel...

Femeia între două vîrste care stătea în fața comisarului era judecător la Tribunalul pentru minori. Afirmația lui Cattani evident n-o convingea pentru că făcu o grimasă dezaprobatoare și dăugă:

— Dumneavoastră aveți ceva personal împotriva lui, nu-i așa?

Comisarul păru surprins de întrebare:

— Din cauza Giuliei, vreți să spuneți? Nu, nu-i port ranchiună. Aprecierea mea nu depinde de asta. Spun că este un criminal pentru că sînt sigur. A pus la cale omorîrea Giuliei.

Judecătoarea se încruntă:

— Venisem la dumneavoastră ca să obțin informații sigure, serioase, nu vorbe-n vînt. Moartea fetei a fost un accident nefericit, toată lumea o știe.

— Credeți? Eu sînt sigur că nu, spuse Cattani.

Amintirea Giuliei îi înceţoşă privirea.

— De unde pînă unde atîta interes din partea dumneavoastră pentru sicilian?! întrebă Cattani

— Pentru că Tano Carridi a cerut tutela Gretei Antinari şi eu trebuie să decid dacă are dreptul s-o facă.

— Greta e în America, zise el neliniştit.

— *Era* în America, îl corectă judecătoarea. Acum e în avion şi în seara asta soseşte la Milano.

Comisarul sări în picioare.

— Nu trebuie să-i aprobaţi tutela pentru nimic în lume! El o vrea pe Greta numai ca să facă cu ea ce-a făcut şi cu Giulia. Obiectivul lui este să intre complet în posesia băncii.

— Cum puteţi afirma aşa ceva?

Judecătoarea fu neplăcut impresionată de modul în care Cattani se exprima vizavi de un profesionist care, cel puţin după informaţiile sale, salvase într-o manieră fulminantă o bancă aflată, pînă nu demult, în pragul falimentului.

— Poate nu trebuia să vin la dumneavoastră, adăugă femeia, luînd un dosar pe care-l lăsase pe masă. Aprecierea dumneavoastră este prea influenţată de întîmplări vechi. Oricum, mulţumesc!

A doua zi, Cattani s-a dus la Casa Antinari. I-a deschis un portar de la care află că Greta sosise seara trecută.

— Trebuie s-o văd imediat, făcu comisarul, intrînd brusc în casă. Portarul se agita pe lîngă el, văicărindu-se:

— Nu se poate! N-are voie s-o vadă nimeni! Astea sînt ordinele!

— Ordinele cui? Cine comandă în casa asta?!

— Domnul Tano. Vă rog, o să am necazuri! gemu omul.

Corrado nu-i mai acordă nici o atenție. Se precipită spre o cameră alăturată, unde chiar în prag, se ciocni de o infirmieră.

— Unde mergeți! întrebă neliniștită.

— E aici? întrebă Corrado pe un ton sec, aspru.

Fără să aștepte răspuns, intră. Camera era plină de jucării. Mașinuțe, păpuși, marionete din pluș. Un paradis pentru copii! În mijloc, îngenuncheată pe jos, Greta. Strîngea un cățeluș de pluș, îl învîrtea în mîini cu un aer absent, cu ochii în gol, cu fața lipsită de expresie.

— Greta! o chemă cu duioșie. Sînt Corrado, ți-aduci aminte de mine?!

Fetița nu dădea semne că l-ar recunoaște. Părea un mic robot.

Comisarul o luă în brațe:

— Micuță dragă, ce ți-au făcut!

În momentul acela apăru în ușă Tano:

— Ce credeați c-o să descoperiți? O cameră de tortură?

Cattani rămase nemișcat în mijlocul camerei, cu fetița în brațe și îi adresă acestuia o privire ostilă, fără să-i răspundă. Fetița manifestă un licăr de luciditate.

— Corrado..., bîigui. Corrado...

El o strînse mai tare, îi mîngîie părul. Fetița scînci.

— Stai cuminte, cuminte! șopti el. Sînt aici, nu te las!

O puse jos și, în timp ce ieșea, se opri în fața lui Tano.

— Încearcă să te atingi de un singur fir de păr de-al ei, și ai să primești un glonte drept în frunte!

Tano încasă replica fără să clipească. După ieșirea lui Cattani, dădu instrucțiuni foarte severe. Nimeni nu mai trebuia să intre în casă. Absolut nimeni! Fără permisiunea lui nu se mai deschidea ușa!

Luă din sertar niște acte și le controlă pe rînd. Erau semnate de Yfter. Turcul mersese în Elveția cu Nitto și-i predase acestuia documentele care le dădeau drept mafioților la doi la sută din Asigurările Internaționale.

Tano le mai răsfoi o dată cu un aer satisfăcut. Le închise într-un seif din zid și plecă. Dădu ordin șoferului să-l conducă la Brianza, la vila domnului Rasi, tatăl frumoasei Ester.

Brianza este grădina Lombardiei. Vila lui Rasi se găsea în vîrful unei coline, înecată în verdeață.

Tano o văzu pe Ester, în timp ce fata se întorcea de la călărie. Cu o ținută elegantă, cu părul lung despletit în vînt: o zeiță!

Tano îi ieși în întîmpinare, o ajută să coboare ținînd-o strîns lîngă el cîteva clipe.

— Ce plăcere să vă revăd! spuse el.

În pragul casei apăru domnul Rasi în persoană. Un om distins cu alură zveltă. Se retrase împreună cu Tano.

— V-am căutat, anunță acesta din urmă, pentru că sînteți președintele Asigurărilor Internaționale. Iar eu intenționez să cuceresc imperiul dumneavoastră financiar.

Rasi îl privi stupefiat. Apoi, ca și cum nu înțelesese bine, întrebă:

— Să cuceriți?

— Întocmai, posed deja doi la sută! Acum voi lansa o ofertă tuturor micilor acționari ce intenționează să vîndă. Sînt dispus să plătesc și dublul valorii nominale.

Pe perete, în spatele lui Rasi, era desenat un copac imens, stilizat. Pe trunchi se citea inscripția: *Asigurările Internaționale*. O mulțime de ramuri pe care erau notate toate societățile răspîndite în întreaga lume, ce aparțineau giganticului grup financiar, se desprindeau din copac.

Rasi mîngîie cu privirea desenul acela și întrebă:

— Cărora din societățile acestea le corespunde doi la sută al dumneavoastră.

Tano se apropie de perete. Căută cu privirea în mijlocul copacului miraculos și apoi, arătînd cu degetul, spuse:

— Aceste trei societăți sînt ale mele.

Rasi îl privi cu aroganță:

— Pachetul libanez...

Se relaxă pe fotoliu și, puțin cam plictisit, spuse:

— Trei societăți paravan pentru trafic ilegal. N-or să vă servească la nimic acțiunile acelea!

— V-am spus: Sînt gata să adun părți sociale. Plătesc orice sumă.

Rasi începea să se întrebe de ce acceptase să-l primească pe omul acela care părea un exaltat.

— Nu puteți avea atîția bani! spuse calm.

— Ba da! Și o să vă demonstrez!

— Atunci nu înțeleg ce vreți de la mine.

— Dumneavoastră sînteți președintele. Cunoașteți toate calitățile și defectele grupului financiar, spuse Tano, fixîndu-l cu o privire pene-trantă. Mă puteți ajuta, sfătui, puteți pregăti cu

mine strategia ca să ajung la controlul complet al Internaționalelor.

Era prea de tot! Rasi se ridică ca să-i dea de înțeles că discuția aceea, fără sens, trebuia să ia sfîrșit.

— Nu contați pe mine! i-o tăie scurt.

Tano nu era tipul care să accepte pasiv un refuz. De îndată ce ieși din casa aceea, începu să unelteaască contra lui Rasi care-și permisese să-l batjocorească. Voia să-l vadă tîrîndu-se la picioarele lui.

A doua zi plecă la Roma. Îl căută pe senatorul Salimbeni, membru al unui partid important. În biroul omului politic, în spatele unor draperii groase pe care le ținea mereu trase, pe masă erau așezate cîteva zeci de dosare, puse într-o ordine perfectă. Erau recomandări, documente despre vînzări și cumpărări de societăți, fișe despre oamenii politici mai de încredere ce trebuiau plasați în posturi importante. Semne ale puterii!

— Am venit să vă ofer o mare ocazie, spuse Tano. Și să vă cer ajutorul pentru un proiect.

— Cu multă plăcere!

— Dumneavoastră ați auzit de Mediarez. E o editură care posedă două cotidiene și un post de televiziune privat. Voi cumpăra o cotă-parte și o voi pune în serviciul partidului dumneavoastră. Ziarele și televiziunea servesc la controlarea opiniei publice. Le veți putea folosi cum veți crede de cuviință.

Salimbeni asculta impasibil, cu coatele pe brațul fotoliului, cu mîinile împreunate.

— Un dar cam costisitor! se limită să comenteze. Și ce vreți în schimb?

— Am un proiect! spuse Tano. Vreau să iau controlul asupra Asigurărilor Internaționale!

Multe auzise Salimbeni în viața lui, dar asta le întrecea pe toate!

— Am fost avertizat că sînteți un megaloman, spuse, dar nu credeam că pînă la acest punct...

Tano îl fixă cu o asemenea intensitate și hotărîre, încît senatorul rămase impresionat. Asta îl determină pe omul politic să-și schimbe atitudinea neîncrezătoare.

— Spuneți-mi, reluă gînditor, cum ați intenționa să procedați?

Fără să se tulbure, Tano spuse că voia să lanseze o ofertă publică pentru cumpărarea de acțiuni ale Internaționalelor.

Felul hotărît cu care vorbea despre aceste lucruri alunga și ultimele umbre de scepticism din mintea lui Salimbeni. Senatorul începea să considere planul realizabil. Dur, aspru, dar realizabil. Trecu la evaluarea obstacolelor.

— Rasi cum o să reacționeze? întrebă. Fără concursul lui nimeni nu va putea controla cu adevărat Internaționalele.

— Știu prea bine, spuse Tano. Aici trebuie să intervină partidul dumneavoastră. Voi l-ați desemnat pentru funcția aceea și tot voi trebuie să-l scoateți acum!

Senatorul, perplex, strînse buzele:

— Lucrurile nu sînt chiar așa de simple... E adevărat că partidul meu a indicat numele lui. Dar se bucură de protecția unui personaj important,

Antonio Espinosa. El a făcut presiuni asupra partidului, în favoarea lui Rasi.

— N-am mai auzit niciodată numele ăsta.

— Vedeți, Espinosa a fost timp de mulți ani la conducerea unor mari grupuri transnaționale. Apoi s-a retras în Elveția. Trăiește prin zona Locarno. Din umbră, continuă să controleze și să condiționeze viața politică italiană.

Tano părea foarte interesat:

— De ce nu mi-ați aranja o întîlnire cu el?!

În timp ce sicilianul făcea proiecte de mare finanțist, cineva încerca să-i submineze toate planurile.

Un omuleț cu aer inofensiv, cu mustăcioara bine desenată, se prezentă la biroul lui Cattani. Spuse că-l cheamă Eghiras și se prezentă drept avocat.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă comisarul.

Cu voce joasă, ca și cum se rușina, avocatul Eghiras îl informă că cineva voia neapărat să-l întîlnească, într-un loc sigur.

— Pot ști despre ce este vorba?

Eghiras agită o mînă în aer și, cu un zîmbet vesel, menționă:

— Cineva care iubește elicopterele...

Cattani holbă ochi:

— Elicoptere care zboară peste închisori?

— Exact!

Ce voia de la el Yfter? De ce oare cerea o întîlnire, riscînd să fie prins din nou? Cattani avea s-o afle curînd.

Îl însoți pe avocatul Eghiras, care-l conduse într-un bar de periferie, împinse o ușă pe care scria *Sală de biliard* și-l lăsă să treacă pe Cattani. El, în schimb, rămase afară și închise imediat ușa cu cheia.

Din spatele unei perdele, comisarul îl văzu apărînd pe turc.

La început puțin ezitant, apoi liniștit, Yfter îi veni în întîmpinare.

— Sînteți curajos! spuse. Putea fi o capcană!

Se sprijini de o masă de biliard, cu mîinile în buzunare.

— Fiți liniștit! Chiar dacă în trecut v-aș fi găurit cu plăcere burta, azi sîntem, în mod paradoxal, de aceeași parte a baricadei. Vreau să spun că avem același dușman comun: mafia.

— Nu prea știi ce-i recunoștința! ricană Corrado. Te-a ajutat să fugi.

Yfter se învîrti în jurul mesei de biliard, rămase tăcut cîtva timp concentrat asupra cine știe cărui secret întunecat zăvorît în mintea lui, apoi spuse:

— Lucrurile s-au complicat. Acum sînt împotriva mafiei. Vă pot ajuta s-o distrugeți.

— Cum?!

Cattani era, firește, interesat, dar părea cam neîncrezător în lăudăroșeniile acestui om. Să distrugă mafia! Era nevoie de mult mai mult decît de un turc. Ar fi trebuit să fie la fel de mulți ca la cucerirea Bizanțului...

Ca să-l convingă, Yfter voia să-i aducă o dovadă.

— Știu multe lucruri, adăugă el. De pildă, știu cum investește mafia banii scoși din traficul de arme și droguri. Intră în afaceri curate aici, în Nord.

Luă din buzunarul interior al hainei o fotografie format legitimație.

— Îl vezi pe omul ăsta? N-are o liră, dar tocmai e pe punctul de a cumpăra o fabrică numită Megator. Cumpără cu banii mafiei. Peste zece zile va vărsa primele opt sute de milioane.

— De unde?

— Foarte simplu! E stabilit că va cîștiga la cazino, cel al lui Tindari.

Cattani își schimbă părerea. Considerația lui față de turc spori brusc... Poate mai puțini decît la Bizanț...

— Am informații despre asasinul lui Tindari, supralicită Yfter. Știu că a fost mult timp în balamuc la Santa Maria dell'Orto, la două sute de kilometri de aici.

Brusc, Cattani fu foarte interesat și ceru să continue.

— Nu! zîmbi malițios Yfter. Acum, gata! Întîi vreau să fiu sigur că mă veți ajuta. Restul, data viitoare. Ne vedem la Hotelul Mozart. Intrebați de domnul Karame.

Întîi și întîi, Cattani voia să controleze dacă turcul nu lansase cumva aiureli. Se duse la Ospiciul din Santa Maria dell'Orto. Prezentă documentele unei infirmiere și fu însoțit în interior. De-a lungul unui coridor interminabil erau aliniate ușile metalice ale celulelor. Cattani se opri în fața celulei cu numărul doisprezece.

Făcu semn infirmierului să deschidă.

Un om foarte slab, cu aer spectral, se prelinse într-un colț și se cuibări acolo, cu brațele în jurul genunchilor, ca și cum ar fi voit să evite să nu se

desfacă în bucăți. Cattani nu-l băgă în seamă. Ceea ce căuta el era pe peretele celulei: o pictură în care se observa o mașină în flăcări și o fetiță cu părul negru, învăluită de foc, cu mîinile implorînd neajutorată. În partea de jos, în dreapta, era semnătura autorului. Cattani se apropie și citi: „Accedduzzu".

Era clar! Asasinul lui Tindari petrecuse mult timp în celula aceea. Ca să afle mai mult, a doua zi comisarul dori să-l revadă pe Yfter. Potrivit instrucțiunilor, se duse la Hotel Mozart și întrebă de domnul Karame.

Bătu la camera turcului, dar nu primi nici un răspuns. Încercă clanța și constată că ușa era deschisă. Intră prudent, cu pistolul în mîini. Camera era goală. Căută și în baie. Cada era acoperită cu o perdea de plastic. Cattani dădu ușor la o parte perdeaua și văzu o scenă șocantă. Yfter zăcea înecat în cada plină.

Avea mîinile și picioarele legate, fața deformată de groază.

Surprizele neplăcute nu se terminaseră însă. Cînd Cattani se întoarse în birou, află că Frolo, asasinul lui Tindari, nu mai era în celula lui. Îngrijorată de starea lui, Silvia Conti îl transferase la un spital-sanatoriu.

— La un spital?! se miră Cattani. Doamne sfinte!

Ieși în fugă urlîndu-le lui Giugni și Quadri să-l însoțească. Giugni era un colos cu barbă neagră. Quadri era tot un tip masiv, cu umerii cît un dulap. Împreună cu Trevi formau cunoscuta echipă a comisarului Cattani.

Corrado ajunse la spitalul-sanatoriu. Se năpusti în camera lui Frolo și se repezi la ușă fără să răspundă la salutul agentului de gardă.

Frolo stătea pe pat. Nu se miră că-l vede pe Cattani. Pe fața lui apăruse iar un zîmbet de beatitudine.

Comisarul era neliniștit. Scotocea cu privirea fiecare ungher al camerei. Cunoștea prea bine dușmanul obscur și perfid împotriva căruia lupta. Era clar că trebuia să se aștepte la ceva urît cît de curînd. Pînă în clipa aceea îi ținuse piept. Găsise întotdeauna metoda potrivită... Spera că și acum o va face...

Temerile care-l încercau erau justificate. Lîngă un dulap văzu două butelii de oxigen. Îi fu de ajuns o privire rapidă ca să-și dea seama că, în partea inferioară, erau conectate printr-un fir la un detonator foarte mic.

Îl luă pe sus pe Frolo și-l tîrî afară.

— Fugiți, fugiți toți! îi strigă agentului de gardă și celor doi medici care veneau. Se îndepărtaseră cam vreo zece metri pe coridor, cînd camera lui Frolo sări în aer.

Frolo era lac de sudoare. Se agăță de brațul lui Corrado ca un copil înspăimîntat și spuse:

— Pentru a doua oară îmi salvezi viața!

— Cine voia să te omoare? întrebă Cattani.

— Cred că sînt prieteni de-ai lui Tindari.

— De ce l-ai omorît?

Frolo se scărpină în cap și se strîmbă.

— E o poveste lungă. A început acum mulți ani în Sicilia, cu furtul unei motociclete. În timp ce înjuram că mi-o furaseră, m-a auzit don Vito Sorano. Mi-a spus: „Nu te necăji, o s-o găsim!“

După jumătate de oră, motocicleta era lîngă casa mea.

Corrado zîmbi trist.

— Cred că știu urmarea: Într-o zi, don Vito ți-a cerut o favoare...

— Da, a venit Tindari să-mi spună că don Vito se aștepta la un gest de prietenie. Mi-a dat un pistol și mi-a cerut să omor pe cineva. N-am fost în stare! Și Tindari m-a pedepsit. Mi-a lăsat să ardă soția și fata într-o mașină...

Își trecu o mînă peste față și continuă:

— Am povestit tot la tribunal. Dar nu cum am fost pedepsit. Au spus că sînt nebun. M-au închis într-un ospiciu. Ani și ani, dar eu n-am uitat. Acum mi-am împlinit în sfîrșit vendeta, nu mai vreau nimic de la viață...

BIJUTIERUL

ÎMBRĂCAT ÎN ȚINUTĂ DE SEARĂ, CATTANI ÎȘI FĂCU INTRAREA în clădirea cazinoului, care strălucea de lumini. Unul dintre agenții lui, Trevi, intelectualul grupului, expert în electronică, se învîrtea prin salonul jocurilor, dichisit și el la patru ace. Văzîndu-l pe Cattani, îi ieși în întîmpinare și făcu semn spre o ușă închisă:

— A intrat acolo...

— Ești sigur că-i el?

— Absolut sigur! E omul din fotografia pe care v-a dat-o Yfter.

Polițistul se îndepărtă și Cattani ajunse la ușa închisă, supravegheată de un tip în smoking, care îl blocă cu o politețe fermă.

— Îmi pare rău, domnule! Aici sînt admiși numai membrii!

— Și cum pot deveni și eu?

— Vorbiți cu directorul nostru, domnul Santelia. Dar în seara asta nu-i aici.

Nici unul din cei doi nu-și dăduse seama că, la doi metri distanță, o fată splendidă le urmărea conversația. Era Ester, îmbrăcată într-o rochie lungă care îi lăsa descoperit spatele.

Îl cunoștea pe Cattani din ziua în care fusese omorît Tindari. Rămăsese foarte impresionată de gestul lui de curaj, cînd intrase singur în salon să-l aresteze pe criminalul încă înarmat. Acum, văzîndu-l în dificultate pe omul acela pentru care nutrea admirație, hotărî să-i vină în ajutor.

— Iată-te în sfîrșit! exclamă, sărutîndu-l pe Cattani pe gură. Te caut de o jumătate de oră!

Corrado nu înțelese imediat intențiile fetei. Ba chiar părea contrariat. Se temea ca Ester să nu-l demaște, dezvăluind adevărata sa identitate.

Omul în smoking își schimbă imediat atitudinea:

— Domnișoară Rasi, vă rog să mă scuzați, n-am știut că domnul...

— Da, îl întrerupse Ester, e cu mine! Vino!

Îl luă de braț pe Cattani și-l introduse în salonul privat.

Erau doar vreo zece persoane în jurul meselor. Spirale eterice de fum urcau spre tavan.

— Ești în misiune secretă, nu-i așa? șopti Ester, care părea foarte excitată de atmosfera aceea de conspirație.

— Exact! spuse Cattani.

Mîngîie mîna fetei spunînd cu sinceră recunoștință:

— Mulțumesc! Ai fost grozavă! Dacă te interesează, avem niște posturi libere la poliție... Ha, ha!

Își concentră atenția asupra persoanelor care erau în sală. Scruta cu atentie o față după alta. Și, la un moment dat, îl văzu!

Era el, omul din fotografia lui Yfter! Da, nu era nici o îndoială. Ochii, mai ales ochii aceia ca de sticlă, care priveau în gol, te făceau să-l recunoști printre mii de persoane.

Cattani rămase impasibil. Se învîrti în jurul mesei de bacara ca să-l studieze mai bine.

— Tu joci bacara? o întrebă Cattani pe fată.

— Sigur că da! sări ea, bucuroasă să-i mai dea o mînă de ajutor.

— Atunci, vino!

O conduse la masă.

Omul din fotografie adunase un munte de fise și continua să cîștige. Cattani și Ester se așezară. Comisarul împinse trei fise spre centrul mesei și așteptă cărțile. Le întoarse: avea opt. Ținea ochii fixați pe mîinile crupierului care împărțea cărțile pentru omul din fotografie.

— Stai așa, îl somă Cattani, apucînd brațul crupierului. Reușise să prindă clipa în care omul făcea să alunece o carte în mîneca hainei.

— Trișezi!

Arătă cărțile pe care crupierul se grăbea să le dea individului. Făceau nouă.

— Dumneata vrei să-l favorizezi cu orice preț pe acest domn. L-ai ajutat deja să cîștige sute de milioane!

Scoase legitimația de comisar:

— Prevăd că vei avea necazuri mari...

Crupierul se făcu palid:

— Nu e vina mea! se justifică. Mi-a dat ordin Santelia, directorul.

— Unde-l pot găsi pe acest Santelia?

— Nu știu. Poate bijutierul... Da, în clădirea cazinoului este un bijutier. Îi ajută pe clienții în dificultate... Mă înțelegeți.

Înțelegea perfect. O luă deoparte pe Ester.

— Vrei să mă ajuți încă o dată?

— Bineînțeles!

Prinsese gustul de-acum. Avea senzația că trăiește o aventură pasionantă. O adevărată aventură.

— Cît valorează colierul tău? întrebă Cattani.

— Mai mult de o sută de milioane. De ce mă întrebi?

Fără să-i dea explicații, Cattani o luă de mînă și o conduse afară, în direcția magazinului bijutierului. Acesta era un bărbat puțin adus de spate, cu ochelarii pe vîrful nasului, cu favoriți stufoși și albi.

Cattani o ajută pe Ester să-și scoată colierul și-l depuse pe masa de cristal.

— Avem nevoie de bani gheață! zise. Am rămas lefteri!

— Ha, ha, rîse încetișor bijutierul. Am spus întotdeauna că nenorocitele acelea de mese verzi sînt pur și simplu niște veritabile lipitori, care sug sîngele jucătorului, așa să știți! Li-pi-to-ri!

Cîntări în palmă colierul, examinîndu-l la lumina unui lampadar.

— Excelent lucrat, nimic de zis!

Miji din ochi pe deasupra ochelarilor, studiind reacția lui Cattani.

— Sper să nu pretindeți o sumă exagerată, domnule! Mai mult de cincizeci de milioane nu vă pot oferi.

— Perfect, de acord! afirmă Cattani.

În acel moment intră în magazin Trevi, care trebuia să fie mereu în preajma lui Cattani și să nu-l piardă din ochi.

— Bine, bine, făcu bijutierul care ezita însă să scoată banii. Tot mai prudent și ușor alarmat, adăugă:

— Ei, sigur, să văd cum să fac ca să vă ajut.

Se retrase după perdea, în fundul magazinului. După cîteva secunde s-a auzit cum ridică receptorul. Tînărul Trevi, poreclit „inginerul", scoase din buzunar un mic aparat electronic dreptunghiular, asemănător unui mic calculator și-l îndreptă spre perdeaua în spatele căreia bijutierul forma un număr de telefon.

Oarecum îngrijorată, Ester îi aruncă o privire întrebătoare lui Cattani, vrînd să știe ce se întîmplă:

— Cu jucăria asta captează apelurile telefonice, înregistrează numărul pe care-l face bijutierul. Știi pe cine sună? Pe directorul cazinoului, Santelia. De la numărul de telefon e o joacă, după aceea, să aflăm adresa unde se ascunde Santelia.

Mașinuța electronică a lui Trevi funcționă perfect. În interval de o jumătate de oră, Cattani și agenții lui îi localizaseră deja apartamentul. Urmă descinderea. Directorul cazinoului era un bărbat slab, cu nas acvilin și două mustăți stufoase sub care trona un surîs malițios.

— Domnule comisar, spuse ironic, dar nu-i deloc nevoie de toată desfășurarea asta de forțe. Credeți-mă!

L-au dus la chestură și, între timp, o anunțară și pe judecătoarea Silvia Conti, la recomandarea expresă a lui Cattani, convins că ea s-ar fi supărat dacă proceda altfel.

Silvia Conti veni într-un suflet. Interogatoriul se desfășură într-o cămăruță în care erau doar ei trei.

— Prin urmare, spuse ea adresîndu-se directorului cazinoului, se pare că ați dat ordin unui crupier să măsluiască jocul ca să dea posibilitatea unui tip cam ciudat să cîștige o grămadă de bani.

Santelia o făcu pe ofensatul:

— Eu? Dacă vreunul din crupieri e hoț, asta nu-i vina mea! Să fim serioși, doamnă! Ce amestec să am eu în toată povestea asta?!

— Vă spun eu ce amestec, replică magistrata. Domnul care cîștiga a predat la casă niște sute de milioane în schimbul fiselor. Bancnotele erau înregistrate; erau bani obținuți dintr-un șantaj, într-un sechestru de persoană.

Silvia Conti îl privi drept în ochi pe Santelia.

— La masa de joc, tipul ăla cîștiga continuu. Dacă totul ar fi mers normal, ar fi plecat liniștit acasă nu numai cu banii pe care-i jucase, dar și cu un profit deloc neglijabil. Cu o singură diferență. Banii ar fi fost alții, curați. Cazinoul dumneavoastră, stimate domnule Santelia, e folosit pentru reciclarea banilor murdari, proveniți din tot felul de afaceri necurate.

— Nu sînt la curent, nu știu nimic, jur, se repezi Santelia, din ce în ce mai nervos, agitîndu-se pe scaun de parcă ar fi avut crampe.

Cattani stătea într-un colț, tăcut. Femeia nu era deloc o novice, își cunoștea meseria. O auzi continuînd atacul, cu voce dură, aspră, prea aspră pentru o femeie:

— Aș putea să vă ajut. Dar, dacă veți continua să simulați candoarea, vă acuz imediat de asociere la activități de tip mafiot!

Directorul cazinoului era speriat, crispat, zîmbetul îi dispăruse. Fața parcă i se ascuțise și mai mult; cu vădită ciudă o întrebă ce vrea să știe.

— Unde ajung banii murdari pe care îi spălați?

Santelia tăcu îndelung, apoi, mișcîndu-și nervos picioarele sub masă, se decise să răspundă:

— La Banca Antinari...

Cercul părea că se închide. Din nou Banca Antinari!

Cattani și Silvia Conti ieșiră de la interogatoriu, noaptea tîrziu, înfrigurați și obosiți. Doi polițiști în civil îi urmară ca niște umbre.

— Vreau să vă întreb ceva, zise comisarul, deranjat că trebuie să apeleze la femeia asta atît de rigidă. Sînteți prietenă cu judecătoarea de la Tribunalul pentru minori care trebuie să hotărască punerea sub tutelă a Gretei Antinari. N-ați putea pune o vorbă ca fetița să nu-i fie încredințată lui Tano Cariddi?!

— Aș face-o cu plăcere, dar mi-e teamă că-i prea tîrziu, răspunse Silvia Conti. Colega mea înclină să dea aviz favorabil... Nici n-ar fi avut

motiv să se opună. Tano Cariddi pare a fi o persoană respectabilă.

Se opriră sub un felinar. Neînțelegerile dintre ei doi fuseseră depășite. Un fluid de simpatie se înfiripa, cald și intim ca lumina felinarului...

— Dar n-am putea oare?... obiectă Cattani.

— Ce anume?

— N-am putea efectua un control la Banca Antinari, în baza declarațiilor făcute de Santelia? Ne-ar trebui un sprijin de la Roma, continuă comisarul, apoi pocni din degete, semn că găsise soluția.

— Cred că știu unde să merg! spuse el radios. În ziua în care a fost omorît Tindari, l-am cunoscut pe senatorul Salimbeni.

A doua zi, Silvia Conti primi vizita lui Ester. Fata își voia colierul înapoi. Cattani îi explicase că era sub sechestru în momentula acela și că numai judecătoarea putea decide să-i fie restituit. Dar aceasta nu știa nimic, părea căzută din nori.

— Vai de mine! se alarmă Ester. Și unde-l pot găsi pe comisar?

— În momentul ăsta se îndreaptă spre gară, pleacă la Roma.

Fata ieși ca o furtună și se aruncă în primul taxi.

Cattani urcase deja în tren și se așezase într-un compartiment, citind ziarul. Cînd o văzu apărînd pe Ester, elegantă, suavă, incredibil de frumoasă și agitată, i-au trebuit cîteva secunde bune ca să înțeleagă ce se întîmplă. Pe urmă i-a surîs ridicîndu-se:

— Asta înseamnă că mă filezi... Unde mergi?

— Hai, ghicește! șopti ea, așezîndu-se foarte mulțumită.

— Nu-mi pot permite să ghicesc! Femeile sînt enigmatice și imprevizibile... și, dacă nu sînt, trebuie, oricum, încurajate. Eu merg la Roma...

— Și eu! Stranie coincidență, nu?

Era ziua călătoriilor! Tano plecase cu mașina în Elveția ca să se întîlnească cu Antonio Espinosa, un tip înalt, foarte distins, care trăda o forță superioară, uriașă.

— Prietenul nostru comun Salimbeni, spuse Espinosa, mi-a explicat care e situația. Vreți să-l lichidați pe Rasi. Nu-i chair așa ușor...

Se îndreptă spre un dulăpior de unde scoase o casetă audio.

— Aici e ceva ce-ar putea servi. Este înregistrarea unei convorbiri telefonice interceptate de serviciile secrete. Cineva îl chema pe Rasi ca să-l avertizeze să nu se urce într-un anumit avion. Avionul a explodat în zbor și ghiciți cine era în el?! Inginerul Valenti! Omul căruia Rasi i-a luat locul la conducerea Asigurărilor Internaționale.

Tano fixă caseta cu aviditate, spunînd doar:

— E fantastic!

— Da, numai că înregistrarea asta are un preț, spuse Espinosa. Prietenii dumneavoastră sicilieni au în proprietate o insulă pustie, care se cheamă Tirene. Eu vă ofer caseta și dumneavoastră îmi dați insula...

În aceeași după-amiază, de îndată ce reveni la Milano, Tano primi un telefon de la senatorul Salimbeni, care-i dădea vești proaste. Îl informa

despre vizita lui Cattani. Comisarul îi citise declarațiile directorului cazinoului și îi cerea să dispună un control în birourile Băncii Antinari. A doua zi dimineață trebuia dat răspunsul.

— Sper că n-o să vă conformați! spuse Tano.

— Nu! Dar incidentul acesta neprevăzut v-ar cam putea costa, zise ironic senatorul. E clar?

Cattani trebuia să rămînă peste noapte la Roma, pentru ca a doua zi să meargă la Salimbeni. Ester nu se dezlipea de el. Îi spuse că s-ar simți ofensată dacă va merge să doarmă la hotel. Insistă să meargă într-o casă pe care familia Rasi o avea în capitală. Un apartament încîntător, cu vedere spre Piața Navona.

Ester era tipul de fată răsfățată. Nu-i lipsise nimic niciodată în viață. Tot ce dorise îi căzuse în palmă automat. Acum se îndrăgostise de Corrado. Și pentru prima oară încerca senzația dureroasă că nu va reuși să obțină ceea ce voia. El îi scăpa, era departe, cu gîndul și toată ființa lui orientate spre trecut.

În acea noapte în timp ce făceau dragoste, ea avu senzația clară și atît de dureroasă că se îndrăgostise de o umbră care-i scăpa printre degete...

Dimineața, Cattani reveni în biroul lui Salimbeni.

— Nu se poate iniția un control la Banca Antinari, îi spuse senatorul. A fost făcută o inspecție anul trecut și totul a fost în regulă. Pot să vă arăt raportul final.

Îi întinse un dosar voluminos, în timp ce pe fața lui Cattani se putea citi deziluzia.

Comisarul reveni la Milano foarte abătut. Ester continua să nu se dezlipească de el. Cînd s-au despărțit, el nu-i dădu nici o speranță că se vor mai întîlni.

Ochii fetei se umeziră. Îl sărută pe gură. Încerca să-i zîmbească, dar avea un aer nefericit. Pe urmă, luîndu-l brusc de mîna stîngă îi scoase ceasul.

— Du-te! spuse. Pe ăsta îl iau eu! Măcar atît să am de la tine! Chiar dacă n-o să te mai văd niciodată, va fi în preajma mea. Îmi va purta noroc... în dragoste...

Cattani o privi îndepărtîndu-se, mai frumoasă ca orice femeie din viața lui, și se întrebă, ușor melancolic, dacă toate astea nu veneau prea tîrziu pentru el...

Își frecă încheietura mîinii stîngi ca să elimine senzația de iritare pe care i-o dădea lipsa ceasului masiv și își răspunse că poate nu...

TUTELA

Camera era cufundată în penumbră. Tano Carridi deschise o cutie din care scoase o păpușă mare, blondă, cu ochi albaștri.

— Uite, spuse, uită-te ce cadou frumos ți-am adus! Îți place? Nu-i așa că e frumoasă? Ca o zînă..., ca o prințesă...

Micuța Greta rămase cuibărită într-un colț, nemișcată, fără să spună nici un cuvînt. Sicilianul încercase fel de fel de tertipuri ca să-i cîștige simpatia. A doua zi era programată audiența la Tribunalul pentru minori în legătură cu încredințarea copilului. Tano ar fi dorit grozav ca fetița să-l iubească. Un gest ostil, un cuvînt nepotrivit din partea ei puteau compromite totul.

Dar Greta, nimic... Palidă, privea în gol, cu brațele strînse ca și cum ar fi vrut să se apere de omul acesta străin, care o răsfăța cu un ton forțat, aproape sinistru.

Chiar în clipa în care Tano îi întindea păpușa, se auzi de pe scări un strigăt. Doi oameni de-ai

sicilianului îl țineau cu forța pe Cattani, repetîndu-i că au ordin să nu lase pe nimeni să treacă.

— Trebuie s-o văd pe fetiță! strigă comisarul cu o disperare de neînțeles pentru cei doi.

Unul din paznici întinse un picior și-i puse piedică. În timp ce Corrado cădea, bărbosul îi trase un pumn în stomac.

— Cară-te dacă nu vrei să rămîi cu toate oasele rupte! rînji cealaltă gorilă.

Cattani spumega ca un taur înfuriat. Se aruncă sălbatic împotriva celor doi, cînd în capul scărilor apăru Tano.

— Ajunge! strigă el.

Paznicii se retraseră imediat. Tano coborî cîteva trepte, rigid și arogant, plictisit de amestecul acestor pioni sau, mai degrabă, nebuni în planurile sale vizînd o dimensiune continentală, dacă nu chiar planetară.

— În definitiv, cine te crezi? spuse disprețuitor. Te crezi un înger al răzbunării, dar nu ești decît un biet polițist. Și, pe deasupra, și lipsit de maniere.

— Tano Cariddi! Vestitul și enigmaticul Tano Cariddi...

Vocea comisarului răsună amenințătoare:

— Ia-o pe Greta, ia banca, dar amintește-ți că n-o să ai pace! Te voi urmări peste tot. Și în iad... sau mai ales în iad, căci acolo ți-e locul!

Se învîrti pe călcîie, furibund și, după cîțiva pași, se întoarse și repetă:

— Nici măcar în iad!

A doua zi, la ședința Tribunalului pentru minori, judecătoarea ceru să fie introdusă Greta și-i spuse să se așeza lîngă ea.

Îi zîmbi duios fetiței.

— Ascultă draga mea! Îl cunoști pe domnul acesta? o întrebă, arătînd spre Tano.

O liniște adîncă coborî brusc peste sală. Fetița se posomorîse și mai mult. Ridică pentru o fracțiune de secundă ochii și-l văzu pe omul acela drept, ca o statuie.

— Da, murmură fetița, e... Tano...

— Și-acum spune-mi, reluă cu un ton încurajator judecătoarea, îți place, îl iubești?

Trecură secunde întregi. Micuța nu spunea nimic. Din cînd în cînd ridica ochii spre primul rînd unde stătea Corrado.

Îngrijorat de efectul negativ pe care tăcerea putea să-l aibă asupra judecătoarei, avocatul lui Tano se ridică și-și exprimă nedumerirea în legătură cu insistența întrebării, cu atît mai mult cu cît Tano Cariddi avusese grijă de fetiță în ultimul timp și, de fapt, era singura persoană care ceruse tutela.

Judecătoarea clătină din cap spunînd:

— Nu e singurul...

Mai era cineva care pretindea tutela asupra fetiței?! O asemenea lovitură de teatru era complet neașteptată. Sala fu străbătută de un murmur confuz. Cine oare îndrăznise să-l sfideze pe Tano Cariddi?

Din ultimele rînduri se ridică un om în vîrstă, ușor gîrbovit. Cattani se întoarse și recunoscu chipul jovial al lui Bernardo, călugărul care picta statuete la mănăstire. Nu mai era în sutană.

— Și eu am cerut-o pe micuță, spuse. Mă numesc De Cristoforis. Am părăsit viața monahală și am creat la Milano un centru pentru minorii abandonați.

Îi zîmbi fetiței, vrînd parcă să se scuze pentru cuvîntul „abandonați".

— O cunosc bine pe Greta, am îngrijit-o luni de zile la mănăstire.

Vocea aceea trezi amintiri plăcute în mintea fetiței. Îl recunoscu pe fostul călugăr. Se ridică și se aruncă în brațele lui gemînd:

— Ia-mă cu tine! Ia-mă cu tine! E așa de bine să pictezi!...

În fața acelei scene atît de elocvente, judecătoarea nu mai avu dubii. Decise ca fetița să meargă cu domnul De Cristoforis și cele patruzeci la sută din acțiunile băncii să fie controlate de Tano Cariddi.

Cattani respiră ușurat. Măcar mica Greta nu sfîrșea în mîinile sicilianului. Dar cum aflase oare fostul călugăr? În fundul sălii apăru Silvia Conti, care înaintă spre Bernardo și-i spuse triumfătoare, văzîndu-l cu fetița de mînă:

— Am reușit!

Corrdo nu înțelegea.

— Dînsa mi-a cerut să prezint imediat cererea de tutelă, i-a explicat fostul călugăr.

Cattani începea s-o privească cu alți ochi pe femeia aceasta pe care pînă atunci o considerase prea formalistă și arogantă.

Silvia intuia gîndurile lui Cattani:

— Și eu am avut la început o părere foarte proastă despre dumneavoastră. Nu trebuie să vă culpabilizați...

— Ce ceremonios vă vorbiți! se miră călugărul. De ce nu vă tutuiți? În rugile voastre îl tutuiți pe Dumnezeu, nu-i așa?

— Chiar, e mai bine să ne tutuim! conchise Silvia.

Tano plecă furios. Plecă și fostul călugăr cu Greta, în timp ce în aulă intrau alți oameni, pentru un alt proces.

Silvia și Corrado se îndreptară și ei încet spre ieșire, cînd judecătoarea îl întrebă pe Corrado de ce e mereu atît de posomorît și retractil.

— Știi, spuse Cattani în timp ce-și aprindea țigara, încerc să mențin o oarecare distanță față de ceilalți. Nu din orgoliu, ci pentru că n-o să scap pînă la urmă. Într-o zi or să mă găsească mort. Aș vrea, continuă trăgînd din țigară cu privirea pierdută în zare, aș vrea ca în ziua aceea să nu existe nimeni care să mă iubească, nimeni care să fie legat afectiv de mine. Așa n-o să sufere nimeni...

— Multă lume te iubește! replică ea, deschizînd brațele ca și cum ar fi vrut să-l protejeze.

— Cum de te interesezi de mine? întrebă Cattani.

Silvia ridică din umeri.

— Nu știu, poate unde te văd așa de singur și de trist.

Părul negru îi încadra fața cu trăsături exotice. Ochii aveau o privire caldă, care îl impresionă pe Cattani.

Ajunseseră la mașini și ea părea melancolică. Se salutară și, cînd își dădură mîinile, Silvia o reținu pe a lui Corrado o clipă, privindu-l fix în ochi.

Între timp, Tano se întorsese la bancă într-o dispoziție mizerabilă. Cu toate acestea începu să-și țească iar intrigile.

Îi trimise lui Rasi caseta cu înregistrarea obținută în Elveția de la Espinosa. Președintele Asigurărilor Internaționale ascultase cu inima cît un purice vocea înregistrată pe bandă. Spunea:

— Rasi, îți vorbește un prieten. Dacă vrei să devii președinte, în seara asta nu te sui în avion cu inginerul Valenti...

Telefonul acela care-i salvase viața devenea acum un act de acuzare împotriva sa. Știa că avionul va exploda, dar nu făcuse nimic să împiedice nenorocirea. Prin urmare, îi convenise ca un accident să-l elimine pe Valenti.

Acum însă și Tano știa acest lucru, iar Rasi trebuia să trateze cu el. Președintele Internaționalelor se simți ca prins într-o capcană cînd sicilianul îl chemă la telefon și-i spuse că i-ar fi făcut plăcere să fie invitat la prînz a doua zi. Natural, Rasi răspunse că plăcerea este de partea lui.

Tano fu punctual. Foarte reverențios, îi sărută mîna lui Ester. Fu politicos și cu tatăl ei. Ceea ce nu însemna că Rasi era mai puțin îngrijorat. Privirea lui trăda o mare încordare.

Se așezară toți trei la masă.

Rasi era văduv și o avea doar pe Ester. Ea se uita extrem de alarmată cînd la tatăl ei, cînd la Tano. Simțea că între cei doi se petrecuse ceva extrem de grav, dar nu reușea să-și imagineze ce. Ca și cum ar fi vrut să invoce ajutor, atinse ceasul lui Cattani, pe care și-l pusese la mînă.

Sicilianul rupse tăcerea invitîndu-l pe Rasi să vorbească de afaceri.

— Uitați ce vă propun. Să semnăm o înțelegere între noi doi. Să ne unim forțele și vom deveni unul dintre cele mai mari grupuri financiare din lume...

— Imposibil! spuse Rasi privind în gol.

Doar ideea unui acord cu sicilianul îl înfiora. Toți se vor gîndi la ceva necurat.

— Sîntem prea diferiți noi doi ca, aliindu-ne, să nu trezim bănuieli.

Înghiți cu greu și încetă să mai mănînce.

Tano nu se pierdu cu firea. Ridică semeț capul, luînd o atitudine inspirată:

— Am luat în considerație și acest aspect! Știu de ce e nevoie pentru a evita comentarii neplăcute. Vom face o mișcare surprinzătoare care va face totul plauzibil, justificabil. O voi lua de soție pe fiica dumneavoastră.

Propunerea era atît de absurdă, încît Rasi tresări brusc răsturnînd un pahar de vin. Stupoarea lui Ester se manifestă în mod diferit. Fata rămase cu îmbucătura în gît, gata să se sufoce.

— Va fi o căsătorie de formă, se explică sicilianul. E doar o chestiune de afaceri. Eu și cu fata dumneavoastră n-o să dormim împreună, iar după cîteva luni toate vor reintra în normal, printr-un divorț mult mai discret decît căsătoria.

— Dumneata ești nebun! explodă înfuriat Rasi. Te rog să pleci!

— Nu vă puteți permite să renunțați! replică Tano, calm. Aveți probleme mari, încurcături de tot felul. Nu-i așa, domnule Rasi?

Rasi lăsă capul în jos, într-o atitudine de om învins, în timp ce fata lui îl privea îngrijorată.

— Tată, dacă-ți pot fi de ajutor, mă mărit, zise și ridică din umeri. În fond, de ce nu?

Rasi o privi cu o intensitate nebănuită. Un sentiment de mînie amestecată cu duioșie îi tulbura mintea. Începu să respire greoi. Privirile îi alunecară de-a lungul trupului femeii superbe care se afla în fața lui... Și-o imagină goală... cu ochii închiși, gemînd ușor, cu fața acoperită de stropi mici de sudoare... gemînd ușor lîngă bărbatul acesta obscen de rece și de sigur pe el.

— Hai... taci! Fii cuminte!

CĂSĂTORIA

AVOCATUL EGHIRAS DISPĂRUSE DUPĂ OMORÎREA LUI YFTER. Într-o dimineață, se prezentă în biroul lui Cattani. Comisarul nu venise încă. Predă polițiștilor o agendă, rugînd să-i fie predată lui Cattani, căruia îi putea fi utilă. Era agenda lui Yfter.

A doua zi dimineață, o dimineață însorită de toamnă, Eghiras, se grăbea spre birou, purtînd un dosar sub braț.

Se întoarse și privi cu precauție în jur. Ceea ce văzu îl făcu să devină palid: O mașină marca Range Rover, metalizată, îl urmărea încet, amenințător. Se simți pierdut. Cu sufletul la gură, observă o cabină telefonică la capătul trotuarului. Grăbi pasul, intră în cabină și formă numărul chesturii de poliție. N-avu timp să aștepte răspunsul, căci mașina acceleră brusc făcînd un viraj la fel de brusc, urcă pe trotuar și lovi cabina, strivindu-l pe Eghiras.

Primii trecători care îi săriră în ajutor l-au găsit întins la pămînt, cu brațele deschise în cruce, cu

pălăria, rămasă intactă ca prin minune, pusă pe pieptul zdrobit.

Cattani spera ca sacrificiul avocatului să nu fi fost zadarnic. Răsfoi agenda lui Yfter pagină cu pagină. Erau doar cîteva însemnări, în cea mai mare parte ininteligibile. Într-un colț însă o adnotare îi atrase atenția. Turcul desenase un fel de triunghi și în colțuri scrisese trei nume: Frolo, Tindari, De Pisis. Ce aveau oare în comun cei trei?! Și cine era De Pisis?

Comisarul îi ceru lămuriri lui Frolo. Dar el nu era în stare să facă nici un fel de asociere între cele trei nume. Și jura că n-auzise niciodată pînă atunci numele De Pisis.

Întorcîndu-se la birou, Cattani găsi cu surpriză pe masa sa un buchet mare de flori.

Întrebîndu-i pe polițiști, aceștia îi răspunseră că fusese adus de o domnișoară.

— Zicea că se numește Ester... E și un bilet, adăugă un polițist corpolent, cu o mină care trăda mîndria de a fi bărbat și polițist, de a fi coleg cu acest tip irezistibil.

Cattani tresări. Intră în birou și citi repede biletul pe care citi ceva ce-l lăsă stupefiat. Ester scrisese: „Ciao, comisare! Mă mărit!"

Fără să spună o vorbă nimănui, ieși din nou, urcă în mașină și plecă în trombă spre vila Rasi.

Ester îl primi aparent veselă, mărturisindu-i bucuria că-l vede. Avea pe buze un zîmbet melancolic. Îl sărută pe Cattani, îl mîngîie neliniștită.

El o privi sever:

— De ce nu mi-ai spus alaltăieri că te căsătorești? De dragoste la prima vedere am auzit, dar nu și de căsătorie aranjată de la o zi la alta.

— Pentru că nu știam.

Își scutură părul lung ca și cum ar fi vrut să alunge tristețea.

— Nici măcar nu știam cine trebuia să fie mirele... Vezi cît de capricioase sîntem noi, femeile?

— Așa-i stă bine unei căsătorii din dragoste! comentă ironic comisarul.

Ea schimbă vorba. Îi oferi lui Corrado un pahar de whisky. El bău în tăcere și o urmări cu privirea în timp ce punea sticla la loc, întrebîndu-se de ce fata aceea cu chip angelic își găsise loc tocmai în inima lui.

— E serioasă treaba asta, cu căsătoria? reluă Cattani, sperînd să fie o glumă.

— Foarte serioasă! spuse Ester.

— Hai, spune tot: Cine e?

— E un tip pe care-l cunoști...

— Cum îl cheamă? întrebă neliniștit Cattani.

— Tano Cariddi!

Fălcile bărbatului se contractară brusc, dînd senzația că dantura se va preface în praf, că ochii lui vor incendia umbra pe care acest nume o trezi în mintea lui. Fața lui Cattani rămase împietrită. Avu senzația că se petrece ceva monstruos, care scăpa puterii lui de înțelegere.

— Îți bați joc de mine?! spuse încruntat.

Ester negă clătinînd din cap, încet, cu gravitate.

Atunci el își ieși din fire:

— N-ai să faci așa ceva! Nu-ți permit!

O apucă de încheieturile mîinilor și o strînse.

— Nu poți să-mi faci asta! strigă amenințător, într-o izbucnire în care se amestecau orgoliul rănit cu ura nemăsurată împotriva sicilianului, care, după Giulia, încerca să-i răpească încă o dată iubita.

— Lasă-mă! gemu Ester. Mă doare. Și, în definitiv, ce-ți pasă?! M-ai respins fără ezitare! spuse, strîmbîndu-se de durere. Te excită să știi că voi fi a altuia?! De ce m-ai respins? De ce?

Reuși să se smulgă din strînsoarea lui. Dar el o apucă de umeri și o zgîlțîi strigîndu-i:

— Nu te las să faci așa o nebunie! Nu pot să te las!

Ea tremura ca o frunză în mîinile lui, plîngînd și strigînd tulburată:

— Pleacă, pleacă de-aici!

Cînd furia i se mai stinse, Cattani slăbi strînsoarea. Ester, înspăimîntată, se refugie într-un colț, tremurînd și masîndu-și încheieturile.

Corrado se calmă într-un tîrziu. Se simțea golit interior, lipsit de energie. Aruncă o privire îndurerată spre fată și se îndreptă spre ieșire.

— Nu pleca!... șopti disperată Ester.

Continuă cu un ton implorator:

— Dacă m-ai vrea, aș da dracului totul, nu mi-ar mai păsa de nimic! Te rog, spune-mi că mă iubești! Spune-mi!... Măcar o dată.

Dar Corrado nu spuse nimic. Ieși în tăcere și trase ușa după el. Se simțea mîhnit, uluit de cele întîmplate. Toate sentimentele i se amalgamaseră, i se topiseră într-unul greoi și toxic, ca lava unui vulcan de noroi.

Și Silvia încerca în momentul acela un sentiment de eșec personal. Căsnicia ei nu mergea deloc. La drept vorbind, era o adevărată catastrofă. Soțul ei era un om bun ca pîinea caldă, întotdeauna foarte amabil. Dar numai amabilitatea și respectul reciproc mai rămăseseră între ei. Restul se terminase. Restul, adică totul...

Alegerea lui ca senator complicase și mai mult lucrurile. Deseori pleca la Roma unde rămînea săptămîni întregi, ocupat cu treburile parlamentare. Doar sîmbăta și duminica se întorcea acasă.

Ea îl privea în timp ce-și făcea nodul la cravată, mirîndu-se că odată, bărbatul acela îmbătrînit înainte de vreme, cu părul rar și încărunțit, o făcuse să-și piardă capul.

— Cum merge ancheta ta? se interesă el.

Era întotdeauna atent, prevenitor.

— Merge greu, suspină Silvia. Azi am reușit să-i mai smulg un amănunț interesant directorului cazinoului. Mi-a dat numele unui asesor de la primărie, un anume Canopio, spuse ea în timp ce aranja o cămașă în valiza soțului ei. Se pare că acel Canopio cam închidea ochii în privința încasărilor cazinoului. În medie, cifra de afaceri era de vreo două miliarde pe zi. Cazinoul declara doar unul. În felul acesta, plătea mai puțin impozit. Canopio știa, dar nu mișca un deget pentru că, probabil, avea partea lui din toate astea.

— Ei, politicienii ăștia! spuse soțul cu un gest dezaprobator. Mereu la vînătoare de bani. Cred că e timpul să plec, spuse, îmbrăcîndu-și impermeabilul.

Silvia se forță să zîmbească. Privea în jos.

El o luă de mijloc și o sărută, șoptindu-i:

— Ciao! Îmi pare rău că te las singură... Poate era mai bine dacă aș fi continuat să fiu doar profesor universitar...

După plecarea lui, Silvia își scoase pantofii și se întinse pe divan. Era îngrozitor de nefericită.

Poate că așa se și explică „succesele" mele profesionale își zise, zîmbind trist. Poate că toată setea asta a mea de dreptate se datorează absenței unui bărbat în viața mea..., poate chiar anorgasmiei cum ar spune drăguții ăia de medici americani. Poate că singura „dreptate" o reprezintă cuplul... Iubirea?

Peste cîteva zile o altă femeie deveni o soție nefericită. Ester, îmbrăcată în alb ca o regină, se căsători cu sicilianul Tano Cariddi, în prezența unui mic grup de invitați.

Cînd preotul scandă cu ton solemn: „Ester Rasi, vrei să-l iei de soț pe prezentul Tano Cariddi?" fata spuse „da" cu un fir de voce și întoarse privirea în altă parte.

Lui Tano nu-i scăpă neliniștea ei, dar nu-i păsa deloc. Și, cu toate astea, pregătise o lovitură de teatru grozavă, ca s-o uluiască pe fată!

Tatăl ei îi arătase sicilianului o vilă minunată, plină de ferestre și arcade, care se înălța pe o colină în spatele proprietății Rasi. Lui Ester îi plăcea la nebunie casa aceea. Tatăl ei încercase s-o cumpere, dar fusese în zadar. Aparținea unei bătrîne contese engleze care n-avea nici o intenție să renunțe la ea.

La terminarea ceremoniei, mirii se suiră într-un Mercedes negru. Tano făcu semn șoferului să o ia

pe drumul spre colină. Panta dulce urca printre șiruri de copaci ce ofereau o perspectivă minunată. Drumul ducea într-o grădină mare, de tip englezesc, în fața vilei contesei.

— Ce înseamnă asta?! întrebă Ester, bulversată.

— Am ajuns! anunță Tano. Locul ăsta e cadoul meu de nuntă.

Fata își acoperi fața cu mîinile. Era fericită și disperată. Coborî din mașină, își scoase vălul alb și o porni pe aleile grădinii. Ca într-un vis, i se părea că vede chipul lui Cattani care o avertiza: „Nu trebuie s-o faci, nu trebuie să te căsătorești cu omul acesta!"

Își mai acoperi o dată fața cu mîinile și fantasma dispăru...

Exact în clipa aceea comisarul era angrenat într-o acțiune care comporta riscuri serioase: Frolo trebuia transferat sub escortă la închisoarea din Alessandria. În curtea chesturii era mare animație: portiere de mașini trîntite, motoare ambalate, scrîșnete de cauciucuri, strigăte.

Un mic cortegiu de mașini porni cu sirenele în funcțiune. Sunetul lor parcă sfîșia aerul. Ieșiră din oraș și o luară pe autostradă.

Deodată apăru un semn de deviație. Drumul se îngusta, mașinile se aliniară pe o singură bandă, cu farurile aprinse. Nimeni nu-și dădu seama că, după trecerea coloanei, doi oameni cu salopete de muncitori au deplasat semnele și au blocat carosabilul.

Ploua mărunt. Mașinile porniseră în viteză. Cattani care era în prima mașină, avea un aer îngrijorat. Ținea legătura radio cu celelalte mașini.

— Opriți-vă! strigă brusc în microfon. Înapoi! Înapoi cu toții!

Imediat după o curbă, văzuse un camion așezat de-a curmezișul drumului. Numai un noroc extraordinar și priceperea șoferilor i-au ajutat să evite ciocnirea. Dar intraseră într-o capcană a morții. Din camion a început să se tragă în ei. Cîțiva polițiști au fost loviți în plin, în timp ce Cattani se aruncă afară din mașină, rostogolindu-se într-un șanț.

Alți polițiști i-au urmat exemplul. Unul din ei îl tîrîse și pe prizonier. Acum formau un mic grup asediat. Deși înarmați, nu prea păreau în stare să organizeze o contraofensivă eficientă,căci erau prea descoperiți, în timp ce agresorii rămîneau umbre invizibile. Gloanțele continuau să cadă ca grindina și Frolo fu lovit de două ori. Tresăltă și căzu într-o baltă de sînge.

Cattani strigă unuia din polițiști să fugă spre povîrniș ca să-i prindă pe atacatori de sus. În timp ce dădea ordine, comisarul fu atins de-un glonte care îi trecu prin haină și-i lăsă o dîră însîngerată pe mînă.

Brusc, împușcăturile încetară, semn că agresorii se retrăseseră. Veneau întăriri! Ambulanțele au încărcat răniții. L-au luat pe Frolo care părea a nu mai fi în viață.

Silvia Conti veni și ea într-un suflet. Îl văzu pe Cattani cu mîneca plină de sînge și fu pe punctul de a striga. Se abținu cu greu. Îngrijorarea i se putea citi doar în priviri.

— Ești rănit... spuse cu o voce care nu-i trăda neliniștea.

— O zgîrietură, nimic serios, preciză, ușor iritat, Cattani.

Silvia îi șterse fața cu batista, îl puse să-și scoată haina și chemă un medic ca să examineze rana.

— Nimic grav, confirmă și medicul, curățind rana și punîndu-i un pansament. Ați avut noroc și de data asta...

— Nu te îngriji de mine, îi spuse femeii. Aș vrea să știu ce s-a întîmplat cu Frolo. Am nevoie de el...

Se duse la spital însoțit de Silvia. Frolo nu murise, dar era complet paralizat pentru că gloanțele îi atinseseră, în două locuri, coloana vertebrală.

Cattani și Silvia îl priveau cum stătea nemișcat pe patul de spital, cu ochii încețoșați, privindu-i rugător.

— Trebuie să reziști! îl încurajă comisarul. Îți promit că te duc să vizitezi mormîntul fetiței tale.

Frolo nu mișca nici un mușchi. Dar din ochi i se prelinse încet o lacrimă.

Ceea ce Cattani nu înțelegea era de ce mafia făcuse toată desfășurarea aceea de forțe încercînd să-l omoare pe Frolo. Oare ca să răzbune moartea lui Tindari? Sau îl voiau mort din alte motive? Poate știa vreun secret important?

Oricum, capul familiei nu era deloc mulțumit de cum merseseră lucrurile, reproșîndu-i fratelui său, Nitto:

— N-ai pic de minte! Trebuia să-l omori pe Frolo și să-l termini și pe comisarul ăla. Cînd colo, trăiesc amîndoi. Atîta hărmălaie pentru nimic!... Mi se face scîrbă!

Nu-i convenea nici să cedeze insula Tirene lui Espinosa. Nitto i-o promisese lui Tano, gîndindu-se că oricum era pustie și nu servea la nimic, fiind doar un ținut al caprelor.

— Nici nu-mi trece prin minte! i-o tăie scurt bătrînul. Espinosa trebuie să spună la ce-i servește insula. Dacă nu, rămîne pustie, așa cum e acum, la cheremul caprelor.

Bătrînul se simțea mîndru că un atlas mai amănunțit ar avea însemnat, undeva, în pata albastră a mării, un punct în dreptul căruia ar sta scris: Tirena. Insula lui!

HOTELUL

Pe masă stăteau îngrămădite teancuri de diapozitive. Davide Faeti lua cîte unul, îl privea cu lupa și alegea imaginile cu trupuri goale pe care trebuia să le publice în numărul următor al revistei sale pornografice.

În dimineața aceea, însă, nu era chiar în cea mai bună formă pentru acest gen de activitate. Era prost dispus. Luă ziarele pe care le așezase pe un colț al mesei, apoi citi din nou cronica despre capcana ce-i fusese întinsă lui Cattani și oamenilor lui. Cîndva, pe cînd trăia în Sicilia, Faeti crezuse în meseria de ziarist, făcuse munca aceea cu conștiincioziațe, sperînd din tot sufletul să fie util celorlalți. Dar fusese omorît judecătorul Fiorani, pé care el îl considera un adevărat frate, și totul se dusese de rîpă...

Faeti aruncă iarăși ziarele pe masa din fața lui. Se sprijini încruntat de spătarul scaunului. Pînă unde poate merge abrutizarea unui om? se

întreba. Aruncă o privire dezgustată spre imaginile cu trupuri amestecate în poziții obscene.

N-avea chef de nimic! Își luă impermeabilul și ieși, trîntind ușa. Se îndreptă spre chestură. Voia să vorbească cu Cattani, care-i răscolise amintirile, făcîndu-l să realizeze ce fel de viață ducea.

Cînd ajunse aproape de chestură, văzu apărînd de după colț un individ care nota ceva pe o foaie de hîrtie. Faeti observă că tipul fixa atent ferestrele biroului lui Cattani. Își dădu seama că făcea o schiță a poziției în care se afla biroul comisarului. Asta desena! Omul împături cu grijă hîrtia, o băgă în buzunar și, după ce privi rapid în jur, plecă cu pas grăbit, strîngîndu-și capul între umeri.

Faeti se luă după el, păstrînd o oarecare distanță. Îl văzu intrînd într-o cofetărie. Prin vitrină îl observă în timp ce-și scotea pardesiul. Avea pe dedesubt un halat de cofetar. Insolitul cofetar luă foaia cu desenul, o puse pe o tavă și deasupra așeză un tort.

Faeti își întoarse îngrozit capul căutînd o cabină telefonică. O văzu, slavă Domnului, la vreo douăzeci de metri mai departe. Încercă să rămînă calm, dar mîinile îi asudaseră și, în timp ce forma numărul, își dădu seama că îi tremurau. Sună la Brigada mobilă, relată pe scurt cele văzute. Era foarte „excitat", cum ar spune un cititor al revistei sale, respira greu, dar, cu tot acest inconfort, se simțea întinerit: Reîncepea să trăiască!

Părăsind cabina, Faeti prinse momentul în care un băiat ieșea din cofetărie cu tava pe care se afla tortul. Îl văzu traversînd strada. Îl urmări în timp ce o lua la stînga, de-a lungul unei străduțe și intra într-un hotel.

O mașină a poliției trecu în momentul acela prin fața cofetăriei. Mergea foarte încet, pe urmă se opri, timp în care cei doi polițiști care o ocupau se uitau prin vitrină să vadă ce se întîmplă înăuntru.

Cofetarul îi observă și alergă imediat în fundul prăvăliei, la telefon. Formă numărul hotelului și ceru camera 312.

— Nenorocitule, te-au descoperit gaborii?! auzi acesta în aparat.

Nitto era furios și, dacă nenorocitul cofetar ar fi fost lîngă el, l-ar fi strîns de gît.

Fratele mafiotului era însoțit de cei trei îngeri păzitori de care nu se despărțea niciodată. Șeful grupului se numea Salieri. Un om mătăhălos, cu maxilare proeminente și o față ce trăda o violență sălbatică.

— Haideți, șuieră Nitto, trebuie s-o ștergem!

Blestemîndu-l pe cofetar, începură să-și facă valizele. Deodată, ca acționați de un resort, săriră și se lipiră de perete. Auziseră un zgomot la ușă. Nitto le făcu un semn și se apropie cu mîna încleștată pe pistol. Deschise brusc ușa și-l văzu pe Faeti care încerca să bage cheia în broască.

— Oh, făcu ziaristul luînd un aer surprins și încurcat, cred c-am greșit. Mă scuzați, domnule, nu e camera 318? Vai, nu, e 312! Vă rog să mă scuzați!

Profitase de timpul cît vorbise și aruncase o privire în interiorul camerei observînd pe o măsuță tava cu tortul.

Intră în camera 318 și-l sună pe Cattani.

— Venim imediat, dar tu fugi, șterge-o imediat de-acolo! Ai înțeles?! îi răcni acesta.

După cîteva minute, cei din camera 312 începură să iasă. Faeti urmărea toate mișcările, ascuns pe coridor. Îi auzi chemînd ascensorul și plecînd. Mai așteptă puțin și ieși și el.

Intră prudent în camera 312. Nu rămase mult timp singur, căci una din gorilele lui Nitto se întoarse și, înțelegînd din zbor ce se întîmplă, scosese pistolul pregătindu-se să se repeadă la Faeti, care cotrobăia preocupat, cu voluptate chiar.

Totul dură o secundă. De pe scări răsună o somație:

— Aruncă pistolul! Nici o mișcare!

Era Cattani. Omul lui Nitto rămase o clipă nemișcat, aplecat, apoi se întoarse brusc, cu furie, dar comisarul fu mai rapid și trase. Îl împușcă în brațul în care ținea arma.

Aproape instantaneu omul se trezi înconjurat de o mulțime de polițiști. Îl chema Francesco De Rita, zis Lumaca (Melcul). Niciînd nu i se potrivise mai bine porecla aceea batjocoritoare, decît în acea împrejurare.

Îl ridicară și pe cofetarul slab și uscățiv care-i privea cu ochi mari, negri de ură. Se grăbi să-i declare Silviei Conti că-l cheamă Silvio Marozzo, dar că prietenii îi ziceau Zicchiteda. Evident, declară că nu știe nimic.

Lumaca nu fu nici el mai vorbăreț. Declară rînjind că-i place Milano și se afla acolo într-o excursie de plăcere. Nu fu chip să-i mai smulgă alte informații.

Exista însă un deținut care avea un chef nebun de vorbă. Era directorul cazinoului, Santelia, care-i solicitase pe Silvia Conti și pe Cattani.

Se aflau într-o săliță de la închisoare, iar el, privindu-i cu ochi rugători, îi implora să-l protejeze. Era alb ca varul, înspăimîntat de moarte. Găsise o pisică spînzurată în celulă. Asta era un semn clar că cineva îl amenința cu moartea. Era sigur de asta.

— Dar cine ar putea fi? întrebă Silvia Conti.

— Cei doi pe care i-ați arestat, Lumaca și Zicchiteda.

— Și ce-ar putea avea cu dumneata?

— Multe! Ei știu că voi vorbi, pentru că nu fac parte din nici o gașcă. Mă doare în fund de ei! Vreau să trăiesc liniștit, atît, e clar?

Cattani aprobă în tăcere.

Silvia observă surprinsă că acesta nu scosese o vorbă și în sinea ei își zise amuzată că poate, în sfîrșit, reușise să-l domesticească pe sălbaticul ăsta, care nu se supunea nici unei reguli. Mascul!

— Ascultă! îi zise ea lui Santelia. Îți promit că vei avea o celulă numai a ta. Dar, cum să zic, ar trebui să mă „stimulezi" ca să fiu generoasă, formulă ea, amuzată să folosească limbajul aluziv al lumii pe care credea că începe să o cunoască.

Asta și aștepta Santelia: Să vorbească! Era dispus să spună tot ce știa. Aștepta întrebările ei. Cu nerăbdare. Cu ură...

— Întîi de toate, cazinoul. E în mînile mafiei, nu-i așa?

— Absolut!

Santelia își umezi buzele. I se făcuse rău de frică. Era cu nevii la pămînt.

— „Capul familiei" i se spune celui care comandă totul. Habar n-am cine este, dar îi știu pe cîțiva din oamenii lui. Lumaca și Zicchiteda fac parte din clan. Dar cel mai periculos dintre toți se numește Salieri. E o matahală feroce, o fiară nenorocită, un împuțit cu o tonă de mușchi pe el!

— Specialist în requiemuri, zîmbi judecătoarea.

Silvia Conti deschise un dosar și luă o foaie de hîrtie pe care era portretul-robot al unui tip uriaș, cu trăsături impresionante. I-l întinse lui Santelia, care avu o tresărire ușoară, recunoscîndu-l pe Salieri.

— Ăsta e! spuse gîtuit, întorcîndu-și apoi privirea în altă parte. Nu îndrăznea nici măcar să se uite la portretul-robot al tipului acelui a îngrozitor.

Cattani și Silvia Conti schimbară o privire complice. Potretul robot fusese făcut după atacul de pe autostradă. Era prima confirmare a participării lui Salieri și a oamenilor lui Nitto la atentat.

Cattani nu învățase încă să stea cuminte la locul lui. Interveni cerîndu-i să-i povestească despre Frolo, întrebînd dacă avea vreo legătura cu cazinoul. Era rîndul Silviei să dea aprobator din cap în tăcere.

— Nu, jură Santelia, despre acest Frolo nu știu nimic!

— Data trecută, reluă Silvia, mi-ați vorbit de asesorul Canopio.

— Da, așa-i! Canopio a tras sforile ca să-i fie încredințat cazinoul lui Tindari. A atras de partea lui jumătate din conducerea primăriei locale.

Santelia clătină din cap și oftă, lăsînd să se înțeleagă că ar fi putut să spună multe despre povestea aceea.

— A fost chiar omorît cineva atunci: un asesor care voia să împiedice afacerea. A fost găsit mort într-o fîntînă. Canopio e un tip periculos. Se spune că e protejat de un ștab de la Roma.

În momentul acela era mai mult decît necesar să se afle ce avea de declarat asesorul Canopio.

Era un om plinuț, nu prea înalt, obișnuit să folosească excesiv apa de toaletă. Nu știa ce voia de la el magistrata Conti. Cînd își dădu seama care e subiectul discuției, deveni brusc prudent.

— Uitați-vă aici, rosti Silvia cu o voce calmă, dar cu nuanțe amenințătoare, în timp ce desfășura sub nasul asesorului procesele-verbale cu acuzațiile lui Santelia.

La început asesorul încercă să minimalizeze totul, zicînd că e vorba de invenții, fantezii, o bagatelă, nimic important.

— Nu prea cred, spuse judecătoarea.

Luă din sertar alte documente. Erau registrele de la cazino, cu încasările de două miliarde pe zi, în contradicție clară cu sumele declarate la primărie, unde cîștigurile erau înregistrate ca fiind de un miliard numai.

— Dumneavoastră știați toate astea, dar nu mișcați un deget să împiedicați frauda, pentru că luați mită. Da, da, nu încercați să negați! Am descoperit și niște însemnări ale dumneavoastră din care rezultă clar că nu sînteți singurul care încasează bani. Le mai dați și altora.

Canopio deveni foarte palid. N-ar fi crezut niciodată că va ajunge în imposibilitate de a se apăra, de a reacționa. Fața femeii exprima dispreț, un dispreț care parcă-l paralizase.

Asesorul n-a mai părăsit chestura.

— Sînteți arestat! rosti sec Silvia Conti, punînd astfel capăt carierei politice a asesorului Canopio și, în același timp, făcînd un prim pas spre elucidarea unui caz extrem de încîlcit. Ramificațiile sale duceau în cele mai diferite cercuri, se întindeau precum brațele unei caracatițe monstruoase.

În timp ce polițiștii îl luau pe Canopio cu cătușe la mîini, Silvia Conti își permise un moment de relaxare, gîndindu-se că poate, de data asta, nu se va mai împotmoli totul, cum se întîmplase de atîtea ori.

În curtea chesturii o așteptau ziariștii, avizi de noutăți. Ea nu se sustrase asaltului lor, le spuse că fuseseră arestate două persoane implicate în atentatul de pe autostradă și că acum anchetatorii urmăreau să-l prindă pe șeful întregului grup.

Scoase din poșetă portretul-robot al lui Salieri și-l întoarse spre camerele de televiziune, ca să se vadă mai bine, spunînd:

— Ăsta-i personajul! Dacă cineva l-a văzut ar fi bine să ne anunțe. Ar contribui la igienizarea națiunii.

Peste puțin timp, apăru și Cattani. O văzu pe Silvia care sfida mafia în fața camerelor de luat vederi. Își aruncă țigara și alergă pe scări. O luă de braț și o trase după el:

— Ești nebună? Taci odată, nu înțelegi că trebuie să taci? Dacă te aud, criminalii ăia sînt în stare să te strivească fără milă.

Avea dreptate! În noua lor ascunzătoare, Nitto și Salieri urmăreau conferința de presă improvizată, transmisă de televiziune.

— Tîrfa dracului! O vreau, vreau să pun mîna pe ticăloasa asta! striga furios Nitto. Vreau s-o am pe neregulata asta care n-a aflat încă ce înseamnă un adevărat bărbat!... Altfel n-ar îndrăzni să facă prostii, să deranjeze oameni onorabili. O voi învăța eu bunele maniere pe stricata asta nesatisfăcută!

PEDEAPSA

Aplecați peste hîrtiile împrăștiate pe masă, Rasi și Tano hotărau care erau mișcările cele mai importante ce se impuneau în următoarea fază.

— Trebuie să-ți concentrezi atenția aici, spuse președintele Asigurărilor Internaționale, punînd degetul pe o foaie plină de cifre.

Tano rămase perplex, căci îl sfătuia să se arunce asupra a două societăți colosale, Barton și Selis, lucru care ar fi costat imens.

Rasi părea nemulțumit:

— Mi-ai cerut sfatul, nu? Prin urmare, ascultă-mă! Cumpără aceste două societăți, pentru că ele controlează împreună paisprezece la sută din Internaționale. Și în momentul ăsta nu prea au lichidități. Le cumperi cu cinci mii de miliarde, dar de fapt, valorează treizeci de mii de miliarde.

Tano rînji satisfăcut și se interesă dacă mai era ceva de rezolvat.

— Cînd e fixat viitorul consiliu de administrație? întrebă el.

— Peste o săptămînă, imediat după Crăciun.

— Atunci mă veți alege vicepreședinte supleant, spuse Tano tăios, pe un ton ce nu admitea replică.

— Dar ești de-a dreptul nebun! se revoltă Rasi înfuriat, căci nu vedea cum ar fi putut să-i convingă pe ceilalți.

— Dumneavoastră cunoașteți bine punctele slabe ale fiecăruia. O să găsiți, sînt sigur, argumente convingătoare. Și, pe urmă, sînt soțul fiicei dumneavoastră, sper că n-ați uitat!

Rasi se întoarse spre Tano cu o expresie tulburată, stupefiat de ceea ce auzea:

— Ești un monstru! Vicepreședintele supleant îi urmează președintelui dacă acesta moare. Ce-ai de gînd?! Ce mai pui la cale?

Nu primi nici un răspuns. Tano își strînse hîrtiile și se îndreptă spre ușă:

— Crăciun fericit, domnule președinte!

A doua zi, dimineața, Rasi se trezi într-o dispoziție mizerabilă. Cutreiera prin casa aceea mare, prea mare, privea pe geam cîmpia învăluită într-o ceață ușoară și, dintr-odată se simți mai singur ca oricînd în viața lui. Se hotărî să-și viziteze fata.

Ester s-a bucurat mult că-l vede, copleșindu-l cu mii de drăgălășenii. Se învîrtea în jurul lui mîngîindu-l, aranjîndu-i nodul de la cravată, sau batista din buzunarul de sus al hainei.

— De cînd ai plecat de-acasă nimeni nu mai are grijă de mine! glumi el și apoi privi în jur circumspect. Voia să știe dacă era singură acasă.

— Da, tată, răspunse Ester. Tano s-a dus în Elveția. Mi-a zis că merge prin zona Locarno, într-un loc numit... Gugliate, mi se pare.

— Guliate? La Vila Pausania?

Lui Ester i se păru că o umbră trece pe chipul tatălui ei. Nu-i scăpase tresărirea lui la auzul acelui nume.

— Cine locuiește la Vila Pausania?

— Un om important. Îl cheamă Espinosa.

— Și tu-l cunoști? întrebă fata.

— Eu, da. Nu-mi imaginam însă că-l cunoaște Tano.

Rasi strînse pumnii. Își mai revenise puțin. Ca și cum, brusc, intuia de unde proveneau necazurile lui.

— Ei, puse el capăt discuției, nu merit și eu o cafea în casa asta?

La acea oră a dimineții, Silvia își bea și ea cafeaua. Singură fără să-i fie deloc dor de soțul ei.

Puse ceașca în mașina de spălat vase și aruncă o ultimă privire în oglindă, înainte de a ieși.

Doamne sfinte, își zise în sinea sa, n-am deloc mutră de vînător de mafioți, cu toți pistruii ăștia de pe nas...

Era încă frumoasă. O frumusețe exotică și autoritară. Ar fi putut încă suci multe minți, dacă și-ar fi propus asta...

Pe ea o preocupa însă lupta pe care o ducea zi de zi cu *ei*. Va veni o vreme cînd va termina treaba începută și atunci va fi iarăși invidiată, dorită, poate chiar iubită... Era foarte vagă și imprecisă acea zi, dar numai gîndul că ea poate

va veni o făcu să se simtă mai puternică, mai în formă.

În fond tot despre bărbați este vorba, își zise zîmbind, numai că pe unii trebuie să-i învingă, iar pe alții să-i las să mă învingă...

În timp ce cobora în garaj, își căuta în poșetă cheile mașinii. Exact în clipa cînd deschidea portiera, cineva o apucă de gît cu o mînă și cu cealaltă îi astupă gura. Omul era îmbrăcat într-o salopetă de muncitor. La fel era îmbrăcat și un al doilea bărbat, care o apucă pe Silvia de mijloc și o tîrî într-un microbuz.

Femeia tremura. Se ghemui, îngrozită, într-un colț.

— Nu-mi faceți nimic..., vă rog!

Mașina porni. Străbătu timp de zece minute străzile aglomerate, apoi ajunse pe o străduță pustie, lîngă un Mercedes de culoare crem.

Din mașină coborî Nitto, îmbrăcat în haine închise la culoare, ferchezuit și avînd în mînă un lanț greu de aur.

Ușa din spate a microbuzului se deschise, făcîndu-i loc să urce, apoi mașina porni din nou. Silvia, ghemuită pe podeaua mașinii, își ridică privirea înspăimîntată spre tipul cu față amenințătoare care înainta spre ea, implorîndu-l să nu-i facă nimic.

Nitto o apucă de încheietura dreaptă trăgînd-o spre el.

— Mă căutai, nu-i așa? Uite c-am venit, doamnă tîrfă!

Înfășură lanțul de aur în jurul încheieturii Silviei, apoi îl fixă de o bară prinsă pe tavanul

mașinii. Silvia era acum în picoare, cu o mînă în aer.

Nitto îi sfîșie bluza.

Silvia era împietrită. Îl imploră să-i dea drumul.

Mafiotul îi cuprinse talia și o sărută cu o violență în care se amestecau ura, ranchiuna și o imensă dorință. În timp ce femeia încerca zadarnic să se elibereze, el o strîngea și mai tare, strivind-o de corpul lui.

Silvia striga disperată.

Dar lamentările ei avură un efect contrar: Îl excitară și mai mult pe mafiotul care era ferm hotărît să o umilească, să o facă să sufere. I-a rupt fusta și a violat-o! Parcă înnebunise. Cu ochii injectați, i-a tras o palmă răsunătoare. Un fir de sînge îi apăru Silviei în colțul gurii, în timp ce o izbea atît de violent, încît o lovi cu capul de peretele mașinii, mușcînd-o de gît și urlînd:

— Uite-o pe judecătoarea cea faimoasă care vrea să-i aresteze pe toți! Hai, arestează-mă, arestează-mă, tîrfă nenorocită ce ești! Anunță-mă cînd vrei să mă mai arestezi! O să beau înainte niște vin roșu!

La chestură, Cattani o aștepta pe Silvia și nu înțelegea de ce întîrzie. Îngrijorat, se sui în mașină și se îndreptă spre locuința ei. Urcă scările în fugă, pînă la etajul trei. Sună de două ori fără rezultat.

Simțea că se întîmplase ceva grav. Coborî scările cîte două. Ajuns jos, traversă dintr-un salt coridorul și în clipa aceea o văzu: zăcea pe jos lîngă garaj, cu spatele sprijinit de zid, cu hainele ferfeniță și fața plină de sînge.

— Silvia! gemu bărbatul.

O îmbrățișă și îi mîngîie ușor fața. Ea deschise ochii și prin vălul de lacrimi îl văzu pe comisar. Coșmarul se terminase.

— Corrado!

Își adună forțele și se agăță cu amîndouă mîinile de gîtul lui, implorîndu-l să n-o părăsească.

— Să nu mai pleci! Corrado! Corrado! Strînge-mă! Tu ești singurul om bun... Singurul. A fost atît de rău... Lanțul de aur... mă doare mîna... Corrado, dacă ai fi fost lîngă mine... Atît de rău...

El o luă în brațe cu grijă, o duse în casă și chemă un medic.

— Nu-i spune nimic soțului meu, te rog, îi șopti ea.

Cattani o privi. Avea ochii închiși și respira greu. Îi spuse la ureche:

— Fii liniștită. Nu va ști nimeni nimic. Rămîn eu aici să te îngrijesc.

Pregăti o cafea, dar ea refuză s-o bea. El o forță să se ridice și-i apropie ceașca de buze îndemnînd-o să nu se lase doborîtă:

— Ești cu mine. Liniștește-te..., o să se aranjeze. N-am să te mai las singură, niciodată. Bea! O să-ți facă bine. Bine. Nu mai plînge, fetițo!

A treia zi, Cattani aduse un brăduț de Crăciun. Postase un polițist în fața ușii Silviei. Cînd acesta îl văzu venind, se ridică în picioare, salutîndu-l cu respect.

Starea Silviei nu se îmbunătățea. Dimpotrivă. Din cînd în cînd ea aiura, lac de sudoare și se agita în pat pradă sfîșiată de o durere de neînțeles.

— Și-acum gata! spuse Cattani. Se așează pe marginea patului și o îndemnă să-și revină.

— Silvia, trezește-te! Afară te așteaptă viața, munca ta, oamenii cu care ai lucrat. Nu poți rămîne în starea asta!

Ea clătina din cap cu încăpățînare:

— Lasă-mă în pace! E așa de rău...

— Nici nu mă gîndesc! N-am să te las să te complaci în disperarea asta!

O apucă cu o mînă de ceafă, ridicînd-o și forțînd-o să stea dreaptă. Cu cealaltă mînă îi netezea părul.

— Nu, se opunea ea. Lasă-mă în pace! Toți sînt răi.

Căzu iar pe pernă, îi întoarse spatele și își trase cuvertura peste cap. Plîngea.

— Ascultă-mă, reluă Cattani, nevrînd să se dea bătut. Acum facem un duș și pe urmă ieșim. Ai să vezi că o să-ți fie mai bine.

De sub cuvertură ajunse la el doar ecoul unui plîns înfundat, ca de copil.

Cattani înțelese că în felul acela nu va reuși mare lucru. Dădu brusc cuvertura deoparte și o apucă de talie, o duse cu forța în baie, în timp ce ea se zbătea tremurînd și acoperindu-și fața cu mîinile.

Dădu drumul la duș, o dezbrăcă și o împinse sub jetul de apă caldă. Începu s-o săpunească, în timp ce ea se limita să-și clatine capul într-o parte și-n alta.

Mîinile lui alunecau de-a lungul trupului ei de felină fragilă. Îi săpuni fața; coborî pe gîtul lung, ca al unei femei de-a lui Modigliani; îi cuprinse în căușul palmelor umerii mici. Cu palmele pline de spumă, se opri o clipă în momentul în care ajunse la sîni. Tot trupul ei delicat și zdrobit părea că se

revoltă în curbele mîndre, aproape obraznice, ale acestor sîni elastici și tineri. Încercă să-și miște mîinile cît mai repede și eficient, dar ele nu-l mai ascultau..., întîrziau, leneș aproape, în mișcări lente ca doi patinatori îndrăgostiți.

Își scuturâ capul și deschise la maximum robinetul dușului. Jetul de apă îi udă la fel de mult pe amîndoi.

Se lăsă îmbrăcată cu haltul și îl luă de gît pe comisar cînd acesta o duse din nou în pat. Criza trecuse. Încercă să-și șteargă părul cu un colț al halatului.

— Îmbracă-te și să ieșim, spuse el.

Afară era ceață. O ploaie avortată.

Cattani o luă pe Silvia de braț, iar ea se lăsă purtată pe străzile împodobite de sărbătoare. Vitrinele magazinelor străluceau de steluțe colorate și luminoase, în timp ce în aer plutea atmosfera inconfundabilă a sărbătorilor de iarnă.

— Îți mulțumesc, Corrado!

În sfîrșit, zîmbea. Cattani citi pe chipul ei o neasemuită gingășie.

— Ascultă, de ce nu mergem să-l vizităm pe prietenul nostru, călugărul? propuse Silvia.

L-au găsit ocupîndu-se împreună cu vreo douăzeci de copii, emoționați și agitați, de pregătirile pentru Crăciun. Numai Greta părea mai retrasă, mai rezervată. Oricum era mai destinsă și, văzîndu-i pe Silvia și Corrado, alergă să-i îmbrățișeze, spunîndu-le pe nume.

— A progresat mult, sînt foarte mulțumit cum se prezintă, le mărturisi fostul călugăr.

Puse o mînă pe capul fetiței și-i ceru să le spună ce învățase pentru Crăciun.

Ea își duse mîinile la spate, apoi, după o mică pauză recită o poezie despre Isus Cristos.

În timp ce o aplaudau, fostul călugăr se auzi strigat. Un băiat măsliniu, cu un ciuf pe frunte, îl anunță că sosise un camion, care voia să intre.

— Un camion? se miră Corrado și le ceru să stea pe loc pînă vede el despre ce e vorba.

La poartă era, într-adevăr, un camion cu motorul în funcțiune. Șoferul coborîse și tropăia de frig.

— Trebuie să descarc marfa.

Cattani n-avea încredere să-l lase înăuntru și de aceea se urcă în camion ca să-i controleze conținutul. Era plin de jucării.

— Cine te-a trimis? Moș Crăciun?!

Veselia copiilor s-a transformat într-o explozie de bucurie. Fostul călugăr i-a lăsat să-și aleagă jucăriile după pofta inimii, dar nu părea prea entuziasmat de ceea ce se petrecea. Știa cine le trimisese camionul:

— Tano! El este noul Moș Crăciun al Italiei...

Cattani se posomorî.

— Alaltăieri, reluă fostul călugăr, voia să-mi dea chiar bani. I-am spus că n-am nevoie de banii lui... Cadourile astea și le-a trimis, de fapt, lui. Le-a trimis copilului, probabil nefericit, care a fost. Omul ăsta păcătuiește prin orgoliu. Vrea să controleze totul, pînă și bucuria copiilor.

CARNETUL DE CECURI

Nu toată lumea se bucura de Crăciun. Printre cei ce nu trăiau atmosfera de sărbătoare era și Davide Faeti. Hoinărea pe străzi cu mîinile în buzunare, cu gulerul ridicat.

Nu reușea să-și scoată din minte atentatul împotriva lui Cattani, pe care-l văzuse și revăzuse la televizor. Corpurile acelea pline de sînge îl obsedau. Îi aminteau ceva întîmplat cu cinci-sprezece ani în urmă, cînd plînsese lîngă cadavrul judecătorului Fiorani.

Făcu la stînga și intră într-o clădire mohorîtă. Ușa la care sună era cea a văduvei lui Tindari.

— Doamnă, sînt un prieten, sicilian ca și dumneavoastră.

Femeia îl privi bănuitoare, înainte de a se decide să-l lase să intre.

— Cine sînteți?

— Eu? Un fost ziarist de fapt divers, fost ziarist porno, fost... Ascultați-mă bine, spuse,

trecîndu-și o mînă prin păr. Există momente în care trebuie să-ți consulți conștiința...

Femeia făcu un pas înapoi. Instinctiv, nu-i prea plăcea întorsătura pe care o lua discuția.

— S-au petrecut lucruri înspăimîntătoare, atacă iar Faeti. Dar dumneavoastră mă puteți ajuta să pun capăt acestui masacru.

— Eu? Sînt doar o biată văduvă. Fără un ban. Au sechestrat tot ceea ce aparținea soțului meu.

— Știu. Uitați, deși mi-e cam rușine de asta, am cîștigat totuși bine cu revistele deocheate.

Scoase din buzunar carnetul de cecuri.

— Vreau să fiu generos cu dumneavoastră. Vi-l las aici pe masă. Puneți cifra pe care-o credeți de cuviință, pe urmă chemați-mă și îl voi semna.

Femeia stătea mută în timp ce el punea pe masă carnetul. Absorbită de gînduri, privea aiurea.

— Doamnă, reluă Faeti, vorbiți! Orice cuvînt, o frîntură de adevăr poate fi de mare folos.

Stătea în fața ei cu mîinile întinse, de parcă ar fi cerșit ceva.

— Gîndiți-vă bine! Dacă vreți să-mi vorbiți, chemați-mă!

Nici pentru Rasi, Crăciunul acela nu era fericit. Se simțea acum ca o marionetă în mîinile sicilianului. Își jucase ultima carte pentru a se elibera de Tano cu o zi în urmă, cînd se dusese în Elveția, la Espinosa, să-i ofere cincisprezece la sută din Asigurările Internaționale. În schimb, cerea să i se retragă imediat orice fel de sprijin lui Tano.

Espinosa îi rîsese în nas:

„Ce să fac cu cincisprezece la sută? Prin intermediul lui Tano voi controla întregul grup al

Internaționalelor. Tano e doar un instrument în mîinile mele."

Și-atunci el, Rasi, ce mai era? La ce mai era bun? Aveau să-l elimine în cîteva zile. Îl vor lichida fără pic de milă. Își turnă un deget de coniac și-l dădu pe gît dintr-o înghițitură.

— Doamne, cît de puțin trebuie ca să distrugi un om! murmură, în timp ce ieșea să admire cîmpia, care-i plăcea atît de mult. Nu mai ploua, dar bătea un vînt rece, care-l făcu să își încheie pardesiul pînă la gît. O porni apoi pe cărarea care cobora spre un lac minuscul.

Îl găsi mai tîrziu unul din servitori. Era întins sub salcie, cu o mînă căzută în apa lacului. Își trăsese un glonte în tîmplă.

La sosirea comisarului, Ester se afla lîngă tatăl ei, cu mîinile încleștate de mîna lui inertă.

— Ai avut dreptate! Tano e un criminal! Tata s-a sinucis pentru că el l-a împins la asta, rosti fata cu greu, într-un murmur sufocat.

Cattani întinse mîna s-o ajute să se ridice, dar ea îl respinse și se ridică singură.

— Am să-l răzbun! Da, vreau să fac și eu ca siciliencele. O să-l omor pe porcul ăsta! O să-l omor!

Își trecu dosul mîinii peste ochi și-i spuse lui Cattani:

— Voia să devină stăpînul Asigurărilor Internaționale.

— Ce? Cattani era sincer uimit.

La asta aspira prin urmare sicilianu?! Era, într-adevăr, fantastic!

— Ascultă, trebuie să lași tot și să pleci. N-ai să omori pe nimeni, pentru că o să te omoare el pe tine, încercă să o lămurească comisarul pe Ester.

— Lasă-mă, te rog, în pace! N-am nevoie de sfaturile tale!

Corrado o luă de braț, dar ea se desprinse, încercînd să-l zgîrie și strigîndu-i înrăită:

— Pleacă de-aici, cară-te!

Era o suferință în ochii ei pe care Cattani o înțelegea foarte bine. Asta o înfuria și mai mult pe Ester.

O apucă de după umeri, încercînd s-o calmeze și s-o facă să raționeze, căci nimic nu era mai periculos decît să-și piardă capul în astfel de momente.

— Nu mi-am pierdut capul, țipă Ester. O să mă descurc singură. N-am nevoie de mila ta!

Atunci Corrado îi trase o palmă. Brusc, ea tăcu. Părea mai degrabă surpinsă decît speriată. Își mîngîie obrazul înroșit și plecă capul.

Simțea o arsură aproape plăcută pe obraz ca atunci cînd mănînci o clătită fierbinte. Palma simplificase totul... Prin gestul acesta, se părea că bărbatul puternic din fața ei își asumă responsabilitatea de a o ocroti, de a o feri de rău, așa cum făcuse și omul a cărui mînă, mișcată înainte și înapoi de valuri, părea că face, puțin cam emfatic, cam melodramatic, un semn de adio într-o gară de provincie.

— Cred că ai dreptate. N-am să reușesc să-l omor pe Tano. Dar... pot să-l distrug, să-l aduc la sapă de lemn, mijì ea ochii, vrînd parcă să se concentreze asupra unui gînd îndepărtat.

Sinuciderea lui Rasi îi trezi senatorului Salimbeni niște bănuieli pe care dorea să și le clarifice. De aceea îl vizită pe Espinosa în Elveția, spre a se consulta cu el.

— În primul rînd, trebuie evitat ca vicepreședintele Asigurărilor Internaționale să devină președinte. Nu-mi place acel Melandri.

— Nu e de absolută încredere, fu de acord Espinosa.

— Îl voi propune pentru președinție la Carbotex și, în felul acesta, scăpăm de el.

— Excelent! spuse Espinosa cu tonul unui maestru de ceremonii.

— În schimb, acest Tano Cariddi mă lasă cam perplex, continuă senatorul Salimbeni, adăugînd că îi displăceau metodele brutale pe care le folosea.

— Cariddi ne servește numai pentru a cuceri Asigurările internaționale. Apoi îl eliminăm — îl liniști Espinosa. Fără Cariddi mafia ar fi fost scoasă din joc. Ți-ai putea imagina un bătrîn boss mafiot jucînd la bursă?! De-a dreptul ridicol!

— Așa e, admise Salimbeni, puțin cam supărat pe sine însuși că nu-i venise lui ideea unui plan atît de îndrăzneț.

Vru apoi să afle cum mergea vechiul proiect al unei operațiuni la nivel european.

— Minunat, merge foarte bine, ca întotdeauna, îi răspunse Espinosa.

— Mă bucur! Poate aveți nevoie de un consultant...

— Sigur că da. Voi da dispoziții să fie depusă o sumă adecvată în contul dumneavoastră din Elveția. Cinci miliarde vă convin?

Cinci miliarde...

Văduva lui Tindari era dispuă să-și riște pielea pentru o sumă mult mai mică. Rămasă fără o liră, reflectase mult asupra propunerii lui Faeti: să vorbească și va primi bani pentru asta, cu riscul de a fi pedepsită de mafia. Carnetul acela de cecuri o tenta foarte tare. Ridică încet receptorul și formă numărul ziaristului.

— Dacă ați putea veni imediat, aș fi de acord cu lucrul acela despre care am vorbit noi doi.

Fără a pierde timpul, Faeti își luă la iuțeală pardesiul și o zbughi din casă. Nu-și dădu seama că cineva îl urmărea.

Poliția pusese sub control telefonul văduvei Tindari. De îndată ce s-a interceptat convorbirea, a fost anunțat Cattani. Comisarului nu-i era prea clar ce se întîmpla. Hotărî să se deplaseze la fața locului, ca să înțeleagă mai bine despre ce era vorba.

Faeti semnase cecul. Femeia îi puse un plic în buzunarul hainei, exact în momentul în care cineva sună la ușă.

— Mă scuzați, făcu văduva. Se duse să deschidă și văzu în fața ușii un om mătăhălos cu o față înfiorătoare: Sieri.

Înainte ca femeia să poată sufla ceva, acesta trase două focuri asupra ei, apoi se îndreptă spre Faeti.

— Trage, nenorocitule, trage! strigă ziaristul și-și desfăcu într-un gest patetic haina: un ultim gest de sfidare.

Matahala apăsă de trei ori pe trăgaci. Deși grav rănit, Faeti nu muri imediat. Cînd ajunse Cattani, mai trăia încă.

— N-am fugit, n-am fost laș! bîigui ziaristul cu un ultim efort și prin gestul acela i se părea că ispășise o viață care nu fusese deloc așa cum și-ar fi dorit-o. Reuși chiar să schițeze un zîmbet.

Cattani îi ținea capul ridicat și încerca să-l îmbărbătezе.

— Lasă, prea tîrziu. Uită-te în buzunarul meu, e ceva pentru tine.

Cattani luă plicul pe care văduva Tindari i-l dăduse lui Faeti. Un moment mai tîrziu, acesta își dădea sufletul în brațele sale.

În plic găsi fotografia cam îngălbenită a unei fetițe cu părul lung și ondulat. Nimic altceva. Numai fotografia aceea. Cattani o întoarse. Pe dosul ei fusese scris ceva, dar nu se mai vedea bine. Fusese totul șters cu o gumă.

Laboratorul criminalistic trebuia să reconstituie ceea ce fusese scris. Asta e treaba lor, gîndi comisarul.

INTIMIDAREA

— Bine, domnilor. Bugetul este aprobat, cred că putem ridica ședința.

În sala de consiliu a primăriei, Giulio Parisi, primarul, se ridicase în picioare și respira ușurat. Se temuse că ședința va fi mai lungă și mai agitată. Aruncă o privire la ceas: Avea musafiri importanți la cină.

Toată lumea se ridicase în picioare și un zumzet difuz umplu sala. Nimeni nu și-ar fi putut imagina că ceva va interveni în banalitatea acelei zile.

— Nimeni nu mișcă!

Din ușa aulei, Cattani năvăli, de parcă era catapultat de grămada de polițiști înarmați pînă în dinți care îl însoțeau și care blocaseră într-o clipă toate ieșirile.

Primarul tocmai voia să iasă. Se întoarse cu ochii holbați.

— Pentru Dumnezeu! Ați înnebunit?

— Ușurel, dragă domnule primar, nu vă înfierbîntați așa. Sînteți doar puțin arestat. Am aici

mandatul de arestare pe numele dumneavoastră, spuse calm comisarul, fluturînd un mănunchi de hîrtii.

Mulți se îngălbeniră. Primarul rămăsese cu gura căscată, ca hipnotizat. Cineva din opoziție comentă cu voce joasă:

— În sfîrșit! Hoțul ăsta o merita cu vîrf și-ndesat!

Dar surprizele nu se terminaseră. Cattani înaintă pînă la fotoliul primarului. Parcă ar fi fost conducătorul unei răscoale. Răsfoi din nou hîrtiile și citi:

— Marco Bini, asesor la turism, Giovanni Agliati, asesor la învățămînt, Giulio Novanta, asesor la buget... Sînt aici?

Cei trei se prezentară, neliniștiți.

— Sînteți arestați și voi! strigă Cattani și adăugă imediat: N-am terminat. Ordinul de arestare se referă și la doi consilieri ai primăriei, Ettore Giorelli și Flavia Mura. Să mergem!

Mandatul de arestare fusese dat de Silvia Conti. De îndată ce revenise la lucru, reluase și cazul început, afacerea cazinoului. Documentele sechestrate de la asesorul Canopio erau o dovadă clară. La primărie, cîțiva se îmbogățiseră de pe urma cazinoului. Curgeau banii în valuri!

Arestările acelea nu provocară numai un scandal, ci făcură chiar o breșă îngrijorătoare în organizația criminală care se folosea de cazinou. Tano Cariddi comentă asta la telefon cu Nitto și deciseră că trebuia intervenit într-un fel pentru a frîna elanul polițiștilor.

— Asta-i treaba mea, îl liniști Nitto.

Cattani știa că se vor răzbuna. Aștepta o reacție. O avertizase pe Silvia să fie pregătită de orice.

Ea îl puse la curent cu ultimele noutăți. Îi sosise un mesaj de la Lumaca, din închisoare. Maflotul voia s-o vadă și ea era hotărîtă să se ducă, sperînd ca din mărturiile lui să mai prindă un fir pe care să-l folosească în anchetă.

Comisarul rămase pe gînduri. Nu voia s-o lase să se ducă singură.

Lumaca avea o față osoasă și un ochi sașiu. Un bandaj îi înfășura brațul rănit de Cattani. Și-l legase de gît cu un fular. Intră în camera unde-l așteptau Silvia Conti și Cattani, se uită în jur și spuse tare și clar că nu voia pe nimeni în plus.

Deși Silvia făcuse semn gardienilor să iasă și să închidă ușa, Lumaca nu era mulțumit. Ceru nervos să iasă și Cattani.

— Ascultă, frumosule, i-o tăie scurt comisarul, dacă ai ceva de spus, deschide gura și spune! Eu nu mă mișc de-aici.

Tipul mormăi iritat, dar nu mai avu alte obiecții. Se așeză în fața unei mese și o privi fix pe Silvia. Între ei era mai puțin de un metru.

— M-au distrus în bătaie la chestură — spuse. Dar eu iert. Dumnezeu vine întotdeauna în ajutorul celor nevinovați.

— M-ați chemat ca să vă plîngeți? întrebă Silvia zîmbind.

— Nu. Voiam să vă vorbesc puțin despre prietenul care v-a făcut treaba aceea. Vă amintiți?

Silvia fu străbătută de un fior și o clipă se temu să nu facă o criză de nervi.

— Da, îmi amintesc — spuse cu tonul cel mai calm de care era în stare.

— Prietenul acela vă trimite un cadou... Brusc scoase din bandajul brațului rănit capacul unei cutii de tablă, cu colțuri ascuțite de jur-împrejur, și, cu un gest fulgerător, îl aruncă spre gîtul ei.

Cattani pîndise fiecare mișcare a mafiotului. De îndată ce intuise pericolul, intervenise cu promptitudine. Avu timp să se arunce spre Silvia și s-o miște din loc exact atît cît era necesar ca să evite pericolul.

Discul de tablă nu-i atinsese gîtul. Făcu doar o tăietură în bluză și o zgîrietură ușoară pe umărul femeii.

Cattani înșfăcă încheietura mafiotului și, cu cealaltă mînă, îl luă de păr zmucindu-l fără milă, în timp ce chema gardienii.

Examină apoi rana Silviei. Era superficială. Instinctiv, îi luă fața în mîini, cu un gest care-l surprinse chiar și pe el însuși. Ea îl urmă sprijinindu-se de brațul lui. O simțea crispată, pînă în străfundurile ființei ei.

— De ce nu-ți iei un răgaz să te odihnești? Ancheta asta mă termină pe mine, care sînt călit deja, dar pe voi..., pe tine?!

— Poate ai dreptate — spuse ea — mă gîndeam să-l rog pe procurorul șef Falisci să preia cercetările.

— Ai putea să te duci cîtva timp la soțul tău, la Roma.

— Oh, oftă, soțul meu...

Coborî privirea, plină de melancolie. Nu mai era nimic între ei. Nici măcar nu-și mai telefonau. Totul se terminase. Și se terminase prost.

Dacă pentru Silvia căsnicia se dovedise un eșec, nici cea a lui Ester nu era mai fericită.

— A fost doar o chestiune de afaceri între mine și tatăl tău, îi spuse într-o zi Tano. Acum e mort. Dacă vrei, putem înainta formele pentru divorț.

— Nu! De ce vrei să mă părăsești? Nu-ți mai plac?! făcu Ester cu falsă cochetărie.

Își impusese să joace rolul îndrăgostitei, căci voia cu orice preț să-și țină promisiunea făcută lui Cattani, de a se răzbuna, de a-l distruge pe Tano.

Acesta din urmă fu surprins s-o audă vorbind astfel. Trăise cu convingerea că fata era doar o parte dintr-o afacere și, prin urmare, n-o privise niciodată așa cum privești o femeie, femeia ta. Îi mîngîie cu un deget bărbia și o privi intens, ca și cum o vedea pentru prima dată.

Un val ușor de căldură îl cuprinse încet, dar implacabil. Uimit și amuzat, apoi ușor incomodat, șopti:

— Ba îmi placi, micuța mea! Îmi placi mult. Atît de mult...

Ea întinse mîna ezitînd și îi mîngîie părul. Tano o trase spre el și o sărută, întîi timid, apoi cu pasiune.

Se uniră într-o îmbrățișare la care doar Tano participă cu întreaga lui ființă.

La sfîrșit, fata, cu moartea în suflet, întoarse capul pe pernă și plînse pe înfundate.

Cînd el se ridică, Ester se prefăcu că-l mai dorește aproape de ea, dar Tano răspunse că era nevoit să plece la o întîlnire de la care nu putea lipsi.

Espinosa îl aștepta în Elveția.

— Nu-i nimic de făcut în privința insulei! Prietenii mei nu vor s-o cedeze, îl informă Tano.

Espinosa era în picioare, urmărindu-l cu atenție. Inspira fascinația unei cobre regale, ridicată pentru atac. Avea o privire aristocrată care-l irita pe Tano.

Răspunse calm și grav cu siguranța pe care ți-o dă cunoașterea firii umane:

— Nu vă cunosc prietenii. Tratez doar cu dumneavoastră. Și-acum, ascultați-mă! După moartea lui Rasi, multe se pot schimba la Asigurările Internaționale.

— E o amenințare? Nu pot fi impresionat așa de ușor! Știu de ce vreți insula: Să faceți din ea un depozit de deșeuri radioactive. Cam urît și riscant, nu credeți?

Fiu de cățea! Cum de mi-ai aflat planurile? se întrebă în sinea sa Espinosa, aruncîndu-i priviri cercetătoare și admirative totodată. Apoi spuse:

— E adevărat. În țările europene problema deșeurilor radioactive e foarte gravă. Eu am soluția și e o afacere, un *business* colosal!

— O să le comunic prietenilor mei. Vor fi cu siguranță curioși să afle care e beneficiul lor în toată afacerea asta.

— Normal. Înțeleg interesele celorlalți. N-am fost niciodată nerecunoscător cu oamenii cu care am colaborat. Fiecăruia ce i se cuvine!

Ridică privirea, vrînd parcă să-și adune gîndurile, să se concentreze. Propuse patru sute de miliarde pe an, drept recompensă pentru cei ce l-ar ajuta în afacerea aceea. Îl întrebă pe Tano dacă i se părea o sumă acceptabilă.

— Onestă! Mi se pare onestă, răspunse acesta din urmă, care avea o viziune cu totul specială despre onestitate.

REVELAȚII

Cînd Cattani intră în cămăruța închisorii, rezervată pentru interogatorii, omul era deja acolo, așezat în spatele mesei, înconjurat de gardieni. Fața lui exprima tensiune și îngrijorare. Văzîndu-l pe comisar, sări în picioare.

— Domnule asesor Bini, care e problema?

— V-am chemat pentru că am încredere în dumneavoastră.

Cattani îi făcu semn să treacă la subiect.

— Eu nu sînt ca ceilalți. Ei au luat bani pentru că sînt corupți. Eu i-am luat de frică.

Era agitat, își frămînta continuu mîinile și începu să-i explice lui Cattani că oamenii aceia nu glumeau, îl amenințaseră cu represalii asupra familiei, a soției și copiilor. Pe urmă mai fusese și toată istoria aceea cu asesorul înecat în fîntînă. El luase banii forțat de împrejurări, cu inima cît un purice: era vorba de două sute de milioane. Dar nu se atinsese de ei, putea jura asta. Erau puși la loc sigur, într-un seif.

— Duceți-vă la soția mea — continuă Bini. Cereți-i cheia și veți vedea că nu spun minciuni. Pe urmă mai e și bonul de depunere, făcut în aceeași zi în care a fost cîștigată licitația pentru construcția cazinoului.

— Interesant. Și cine vă dădea banii?

— Canopio. El distribuia întotdeauna sumele astea.

— E amestecat peste tot acest Canopio! exclamă Cattani.

— Da, dar e un pește mic. Cei care-l manevrează sînt la Roma.

— Cine sînt?

Asesorul Bini îl privi ezitînd, apoi într-un oftat dezgustat rosti numele lui Salimbeni.

Se lăsă o liniște grea. Cattani părea tulburat, nevos. Ceru asigurări, argumente, voia să fie sigur.

— Sînt mai mult decît sigur, credeți-mă, știu ce spun — făcu Bini.

Mare tîmpit mai sînt! se gîndea Cattani. Pentru un control asupra Băncii Antinari tocmai lui Salimbeni găsisem cu cale să mă adresez! Acum înțeleg de ce răspunsul fusese negativ!

— Vedeți, Salimbeni este ales în circumscripția noastră. Tindari îi dădea un procent din încasări, pentru că datorită lui fusese posibilă deschiderea cazinoului. Datorită lui se aprobase o lege ad-hoc; era o șmecherie foarte profitabilă. Ce vreți? Campaniile electorale costă! Banii n-ajung niciodată.

Discuția cu Bini îl neliniști mult pe Cattani. De obicei nu era prea gingaș în relațiile cu oamenii săi, care îi rămîneau, cu toate astea, devotați, dar în ziua aceea, chiar nimeni nu s-a mai putut

înțelege cu el. Cine îl cunoștea bine, își dădea seama că era obsedat de ceva cu adevărat grav. Starea lui de irascibilitate se înrăutățea în mod vizibil cînd reflecta asupra unei mișcări delicate pe care urma să o facă în anchetele sale.

Nici cu Silvia nu se mai purta ca înainte. Devenise morocănos, distant. Ea îi simțea lipsa, mai ales seara, cînd se întorcea acasă.

Se apropie de fereastră și văzu mașina poliției oprită pe cealaltă parte a străzii: o păzeau...

Se uita foarte rar la televizor,. dar în seara aceea îl aprinse totuși ca să nu se mai gîndească la altceva. Degeaba! Nu reușea să-și la gîndul de la Corrado. Coborî și îi spuse polițistului din escortă să o ducă la el acasă.

Îl găsi făcîndu-și valiza.

— Ce faci, pleci?

— Poate. Nu știu nici eu, spuse el morocănos.

— Corrado, ce se întîmplă? Sînt îngrijorată pentru tine! De la o vreme te-ai schimbat. Nu înțeleg ce ai!

El lăsă valiza și spuse evident iritat:

— Poate am motivele mele.

Ea îi puse mîna pe braț, spunîndu-i că vrea să-l ajute. Dar bărbatul îi respinse oferta, repetînd că n-are nevoie de ajutorul nimănui.

Urmă o liniște chinuitoare. Cattani era frămîntat de gînduri ce-i bîntuiau mintea cu obstinație. Pe urmă, brusc, fu de acord:

— Bine, ajută-mă! Se poate ști dacă un biet om poate cere un pahar de băutură unei femei?

Silvia se simțea de parcă o lumină i se aprinsese pe neașteptate în suflet. Căută iute o sticlă

de băutură în casa aceea pe care o vedea pentru prima oară. Găsi sticla de whisky, turnă în pahar și-l întinse lui Cattani. Mîinile îi tremurau.

În timp ce el sorbea preocupat, Silvia îi luă o mînă, și-o apăsă pe obraz și o sărută, spunîndu-i șoptit:

— Te iubesc, știi!

— Ah, nu, asta nu! Nu sînt de tine, Silvia. Azi sînt aici, mîine... cine mai știe?! Nu vreau să mă leg în nici un fel, adăugă el mîngîind mecanic părul femeii.

— Nu mă alunga! îl rugă ea, apropiindu-se și mai mult de el.

Erau foarte aproape unul de celălalt. El îi simți parfumul dulce. Buzele lor se uniră într-un sărut prelungit.

— Nebună ce ești! Numai doi bolnavi de inconștiență mai pot spera să aibă un viitor împreună!

Dimineața, cînd ea se trezi, Corrado plecase deja.

Se afla în trenul de Roma, destins, liniștit. Nesiguranța care-l făcuse nervos în ultimele zile se risipise. De-cum se hotărîse asupra următoarelor mișcări. Luase marea hotărîre asupra căreia meditase îndelung și se putea citi pe fața lui cît de ușurat se simțea de-acum.

Nu era un lucru de nimic pasul pe care se pregătea să-l facă. Ceruse Comisiei parlamentare de anchetă asupra crimei organizate să-l audieze. Promisese declarații explozive.

În fața comisiei, Cattani își începu astfel declarația:

— Domnilor, sînt un simplu comisar și doar forțele mele nu ajung în această luptă. Dar dumneavoastră puteți face mult. Vreau să denunț public un personaj din cercuri înalte, pe senatorul Salimbeni.

Vorbele lui răsunau impunător în liniștea absolută ce domnea în aulă, în timp ce Corrado scruta fețele membrilor comisiei.

Neliniștiți, surprinși, aceștia schimbară priviri întrebătoare.

— Salimbeni este în legătură cu asesorul Canopio. Prin el a corupt jumătate din conducerea primăriei locale.

— Dar asta e chiar..., exclamă un parlamentar, uluit de ce auzea.

— Dacă-l convocați pe Salimbeni în această aulă, vă voi aduce un martor. Un martor care-l poate demasca.

— Domnule comisar, sînteți sigur de ceea ce spuneți? îl întrerupse președintele comisiei.

— Mai mult decît sigur, domnule președinte.

Și, scoțînd din buzunarul hainei o cheie mică, le-o arătă strîngînd-o între degete.

— Aceasta e dovada! E cheia de la un seif.

Ziariștii se precipitară la biroul lui Salimbeni. Senatorul îi primi cu un surîs jovial.

— Dragi prieteni, sînt doar născociri. Conștiința mea e liniștită. Însă...

Expresia îi deveni dură. Ridicase un deget, amenințător:

— Însă aș vrea să știu dacă există cineva în spatele comisarului. Cineva care-l manevrează ca să ne pună într-o lumină proastă, pe mine și par-

tidul meu. Sau dacă trebuie să atribuim această ieșire a lui Cattani doar stresului, uzurii psihice... Se pare că nu-l prea mai țin nervii, bietul de el. Dacă e așa, n-aș vrea să-l acuz, îl voi ierta. Dar precis Ministerul de Interne nu va trece așa ușor cu vederea toate astea, dacă a devenit atît de iresponsabil!

Acuzațiile lui Cattani avură un efect deosebit și, așa cum era de așteptat, deveniră subiectul principal de care se ocupau ziarele. Dar prietenii lui Salimbeni nu stăteau cu brațele încrucișate. Organizau deja o replică la fel de senzațională. Tano acționase cu abilitate, reușind să descopere că martorul misterios al lui Cattani era asesorul Bini.

În noaptea aceea, Bini era singur în celulă, așezat pe pat, fără să poată închide un ochi. Auzi un zgomot la ușă. Sări în picioare, în timp ce inima îi bătea nebunește. În întuneric nu reușea să observe cine intrase în celulă.

— Ssst! Să nu scoți un cuvînt! făcu intrusul arătîndu-i un cuțit.

Îi întinse niște foi și un pix, aprinse o lanternă slabă și îi spuse încet, rînjind:

— Scrie ce-ți spun eu! Altfel n-ai să-i mai vezi vii pe-ai tăi...

— Da, da! răspunse senatorul tremurînd.

Celălalt începu să dicteze: „Am fost forțat de comisarul Cattani să povestesc o mulțime de lucruri false. În mod special m-a forțat să afirm lucruri neadevărate despre senatorul Salimbeni. Mi-a smuls împotriva voinței mele cheia de la seiful în care îmi țin economiile."

— Și acum semnează, spuse omul.

Apoi luă foaia, o împături fără grabă și plecă, avînd grijă să închidă cu grijă ușa celulei.

Cînd această scrisoare ajunse la Comisia de anchetă asupra crimei organizate, se dezlănțui un adevărat scandal. Chiar parlamentarii care fuseseră de partea lui Cattani acum se revoltau împotriva lui. Îl considerau nebun.

Afacerea luase o întorsătură urîtă. Silvia plecă în grabă la Roma vrînd să-i fie alături în unul din momentele cele mai grele ale existenței sale. Soțul ei făcea parte din acea comisie. Fu fericit s-o revadă. O îmbrățișă și o sărută cu afecțiune sinceră. Dar Silvia îl puse la curent cu noua situație, explicîndu-i că nu venise pentru el.

El nu-și ascunse amărăciunea, dar se arătă înțelegător și se limită să spună că-i pare rău. Se uită îndelung după taxiul în care plecară cei doi.

Efectul se produse peste cîteva zile. Mînisterul de Interne consideră comportarea lui Cattani o manifestare de neiertat. De aceea decise suspendarea comisarului din funcție, în așteptarea unor clarificări ulterioare.

— Suspendat?!

Știrea părea atît de incredibilă, încît oamenii din echipa lui Cattani fură amuzați la aflarea ei. Dar cînd s-au convins că era chiar adevărată, s-au simțit demoralizați, trădați în așa măsură, încît trebui să-i încurajeze tocmai Cattani. Îi tratase întot-

deauna cu duritate, e adevărat. Dar acum, cînd trebuia să părăsească postul, era singurul surîzător și comunicativ. Avu cîte un semn de prietenie pentru fiecare și, la urmă, spuse:

— N-aș vrea să aud că de-acum înainte o să trageți chiulul.

LORELLA

De mult aşteptase momentul acela. Fără a-şi trăda dezgustul, Ester suportase zile întregi dezmierdările lui Tano, numai pentru că astfel putea sta lîngă el, putea să-l spioneze, să prindă vreun indiciu important pentru ceea ce urmărea ea.

În dimineaţa aceea, avea să fie răsplătită pentru răbdarea pe care o avusese. Observase de mai multe ori că Tano ascundea într-un sertar o agendă mică cu coperţi negre, în care precis avea notate numere de telefon secrete şi alte informaţii preţioase. De cîte ori scotea agenda, se ducea în altă cameră şi telefona.

Sertarul cu mica agendă era întotdeauna închis cu cheia. Şi Tano purta cu el portcheiul de argint. Dar, în acea dimineaţă, îl uitase. Ester era încă în halat şi părea foarte neliniştită.

Deschise sertarul, luă agenda şi începu să copieze numere, coduri indescifrabile, semne ciudate. Notă cu meticulozitate totul, exact cum era scris acolo.

Mai tîrziu, se prezentă la chestură și întrebă de comisarul Cattani. Cînd un polițist îi spuse că nu mai lucra acolo, simți că leșină. Totul fusese inutil, se dusese pe apa sîmbetei. Era mai mult decît dezamăgită. Plecă disperată, fără să spună nimic.

În schimb, Cattani, de cînd nu mai lucra, era mult mai relaxat. Petrecu jumătate de zi la casa de copii condusă de vechiul lui prieten, jucîndu-se cu copiii și mai ales cu Greta.

După-amiaza tîrziu, tocmai cînd se plimba cu Bernardo prin curte pregătindu-se de plecare, aceśta îl întrebă ce are de gînd să facă în viitorul apropiat.

— Hm, nu m-am gîndit deloc, știi? răspunse Cattani.

Se salutară și-și urară reciproc noroc.

Cattani tocmai se îndrepta spre poartă, cînd aceasta fu spartă de o mașină a poliției, care intră în trombă în curte, în timp ce Cattani îl văzu pe Giugni, unul din oamenii lui, ieșit pe jumătate afară din mașină, cu automatul în mînă, strigînd ca nebunul:

— La pămînt! Culcat! Culcat!

Cattani de-abia avu timp să se arunce la pămînt, evitînd în ultimul moment rafala de împușcături, trasă de un individ cocoțat pe acoperiș.

— Pe-aici, urlă Giugni și barba lui neagră părea electrizată.

Cattani se rostogoli și se adăposti lîngă mașină, în timp ce omul de pe acoperiș continua să tragă foc după foc. Încercînd să-și vadă mai bine ținta, acesta se expuse imprudent. Trevi, care-l pîndea de mult, îl ținti în plin, făcîndu-l să zboare prin

aer și să cadă în gol, împreună cu pușca lui cu tot. Dar nu era singur...

Giugni o știa și, cercetînd febril împrejurimile, mai văzu un atentator. Era ghemuit în spatele crenelurilor unui mic turn. Giugni ocoli ca să-i cadă în spate. Exact cînd se pregătea să tragă, omul îl simți și-și răsuci brusc automatul, dar era prea tîrziu: Arma polițistului răpăi sec și-l seceră fără milă. Omul rămase cu degetul încleștat pe trăgaci și, în ultimele spasme, trase o rafală în aer.

Casa Silviei era păzită de o adevărată gardă, așa că, în seara aceea, Cattani se refugie la ea. Astfel află o noutate foarte importantă, care-l făcu să spere într-o întorsătură favorabilă a cercetărilor.

La drept vorbind, ceea ce se petrecea era un joc destul de incorect. Dar, din punct de vedere formal, nu era nimic de obiectat. Oamenii lui Cattani, nemaiputînd să-i raporteze direct lui, îi predau Silviei orice document nou descoperit. Și astfel, comisarul era permanent la curent cu totul.

Noutatea se referea la fotografia pe care Faeti o obținuse de la văduva Tindari. Laboratorul criminalistic putuse reconstitui cuvintele șterse de pe spatele fotografiei; era numele studioului unde fusese făcută fotografia fetiței — „Studio Limiti", din Salemi, un sat din Sicilia. Sub lentilele microscopului apăruse un nume, după toate probabilitățile cel al fetiței: Lorella De Pisis.

— De Pisis...Uite că iar apare numele acela notat în agenda lui Yfter, remarcă Silvia.

Ea și Corrado se priviră fix în ochi și înțeleseră că se gîndeau la același lucru.

— E o nebunie, dar trebuie s-o facem! hotărî Corrado.

Nebunia era aceea de a merge în Sicilia, pe urmele fetiței.

Fotograful din Salemi confirmă că el făcuse fotografia aceea, dar nu reușea să-și amintească de micuță. Nici numele De Pisis nu-i spunea nimîc. Apoi, brusc, pocni din degete și spuse:

— Da! Era o fată de la colegiu. Uitați-vă aici, în fotografie, are în piept cocarda colegiului.

La colegiu nu mai erau copii. Doar un bătrîn gardian care își amintea foarte bine de Lorella De Pisis, dar nu știa nimic despre familia ei. Le permise Silviei și lui Corrado să consulte registrele. Așa au descoperit că fetița intrase în colegiu cu cincisprezece ani în urmă. Fusese adusă într-o zi de mai.

— Extraordinar! făcu Corrado înfierbîntîndu-se odată cu această descoperire.

— Ce e? vru să știe Silvia.

— O coincidență stranie! Fetița sosește la colegiu în ziua morții soției și fiului lui Frolo!

Silvia intuia unde voia să ajungă Corrado, dar nu îndrăznea să-și spună părerea. I se părea atît de absurdă, de rocambolescă.

— Nu mă mai miră nimic..., spuse Corrado cu un aer extrem de concentrat, în timp ce îi făcea semn Silviei că trebuie să plece.

S-au dus la un cimitir mic, unde i-a întîmpinat un om înalt și slab, cu dinți ca de cal. Le arătă un mormînt minuscul și le spuse că era al fetiței lui Frolo.

Silvia îi flutură omului sub nas legitimația de judecătoare.

— Poți deschide mormîntul ăsta? Pentru un control.

Omul mormăi ceva. Ținea o mînă pe o lopată, cu alta își scoase pălăria și se scărpină la ceafă. Avea un aer total absent și nu era clar deloc dacă pricepea ce i se cere.

Cattani încercă și el, arătînd spre mormînt și repetînd cererea.

În sfîrșit omul începu să sape! După cîteva lopeți, apăru un sicriu mic. Groparul se opri din săpat, privindu-l indiferent. Cattani îi făcu semn către sicriu. Atunci el se aplecă, lovi în cîteva locuri capacul sicriului cu lama lopeții. Lemnul se desfăcu și văzură că înăuntru nu era nimic.

— Gol! constată Silvia.

— Da. Fata lui Frolo trăiește, spuse la rîndu-i Corrado și o luă pe Silvia de braț, fericit la gîndul bucuriei pe care i-o va face acestuia.

— Tindarî n-a omorît-o. A luat-o cu el... la Milano, concluzionă Silvia încîntată și ea că, pentru prima oară, în urma investigațiilor, se descoperise nu obișnuitul cadavru, ci un om viu.

ȘOFERUL

BĂTRÎNUL CAP MAFIOT ERA FRĂMÎNTAT DE GÎNDURI. IDEEA de a transforma insula Tirene într-un coș de gunoi îl supăra peste măsură. Tano încercase să-l convingă că, fără insulă, diavolul de Espinosa avea să facă să eșueze înțelegerea asupra Asigurărilor Internaționale.

Dar răspunsese supărat: „Astea sînt afacerile tale! Tu ești marele finanțist!"

Tano îl disprețuia pe bătrîn.

— Nu înțelege că vremurile s-au schimbat, îi spuse lui Nitto. Poate ar trebui să preiei tu inițiativa. Cunoști noua realitate mai bine ca el. De ce nu mă ajuți să mă întîlnesc cu ceilalți capi? Vreau să vorbesc direct cu șefii mafiei, cu *Cupola*.

— Îhî, tot mai sus! *Okay*, s-a făcut! rînji Nitto, rîzînd în felul lui ciudat, ca o pasăre de noapte într-o clopotniță veche...

Tano era îngrijorat și de comportamentul lui Ester. Nu-și explica cum, din zi în zi, devenea tot

mai afectuoasă cu el, plină de atenție în ceea ce-l privea. Fiind expert în perfidie, Tano era sigur că ea punea ceva la cale. Dar nu înțelegea exact ce plan putea avea în minte.

Astfel, cînd ieși într-o seară, puse să fie urmărită de Marzio, șoferul lui personal. Ester se ducea să se întîlnească cu Cattani într-un bar, la Porta Ticinase. Cu ajutorul lui Trevi, reușise să intre în legătură cu comisarul.

Șoferul o urmări cu privirea în timp ce intra în bar. Prin ușa de sticlă, o văzu cum îmbrățișează un bărbat și apoi dispare cu el în interiorul localului.

Ester scoase niște foi și i le întinse lui Cattani:

— Aici sînt numere și coduri ciudate. Am copiat totul din agenda lui.

Comisarul aruncă o privire. Erau codificate. Spera ca Trevi să reușească să le descifreze pe computer.

— Ai făcut o treabă excelentă! o lăudă el pe fată. Acum însă trebuie să fugi. Nu te mai poți întoarce la el. Dacă are cea mai mică bănuială, ești terminată.

— Am promis! Trebuie să-l distrug! Și-o să merg pînă la capăt. N-o să se atingă de-un fir de păr de-al meu, fii sigur! Știi care e acum punctul meu forte? S-a îndrăgostit de mine! ripostă fata cu un fel de mîndrie.

Încăpățînată mică! gîndi Cattani.

— Bine, vrei s-o faci pe eroina, dar e mai bine să-ți iei niște precauții.

Scoase un pistol din impermeabil și i-l puse fetei în poșetă.

— Acum ar fi mai bine să plec, oftă Ester, întinzîndu-se să-l sărute pe Cattani. Gîndește-te la mine din cînd în cînd!

Afară, șoferul o opri imediat pe Ester rugînd-o să-l urmeze.

— Marzio! Ce faci aici? Am mașina mea.

— Știu bine că aveți mașina, dar urcați în a mea, vă rog.

Stătea drept, cu țigara atîrnîndu-i între buze. Avea aerul unuia care n-are chef de glumă.

— Bine. Uite, urc!

O conduse într-un apartament sărăcăcios, cu pereții jupuiți.

— Nu-mi venea să cred, domnul bănuia ceva, dar mie nu-mi venea să cred! spuse calm.

— Dacă taci, îți dau bani!

— Cine-a vorbit! Sîntem aici ca să ne înțelegem.

Ester răsuflă ușurată și-i oferi cincizeci de milioane ca să nu vorbească.

Marzio continua să aibă o expresie enigmatică pe față.

— Poate..., răspunse.

— Sau vrei poate o sută de milioane? spuse Ester scoțînd carnetul de cecuri.

De-abia aștepta să lichideze afacerea aceea blestemată.

— Poate..., repetă șoferul.

Întinse o mînă și îi descheie bluza.

— Plus o doză din ceea ce i-ai dat tipului de la bar.

Ea se dădu brusc înapoi.

— Cee? Ai înnebunit?!

— Vino aici, nu fugi!

Șoferul o apucă de braț și cu celălalt o cuprinse încercînd s-o sărute. Avea barba țepoasă și mirosea a usturoi.

Ester îl zgîrie pe gît și reuși să se desprindă. Scoase pistolul din poșetă și îl îndreptă spre el.

— Înapoi, porcule! Dacă nu te potolești îți zbor creierii.

— *Okay, okay!* Am înțeles, dar dă deoparte jucăria aia, o făcea el pe înțelegătorul, în timp ce-și masa gîtul. Apoi se repezi la Ester și-o apucă de încheietura mîinii.

— Tîrfă nenorocită, de ce lui da, și mie nu?!

Ester îl lovi din toate puterile în fluierul piciorului. El se chirci de durere și trase spre el brațul cu care fata ținea pistolul. În timpul acestor mișcări necontrolate, pistolul se descărcă și șoferul căzu secerat la pămînt cu o gaură în piept. Îngrozită, Ester lăsă instinctiv să-i cadă pistolul din mînă.

Ieși să caute un telefon și sună acasă la Trevi. Cattani era acolo. S-au dus s-o ia. Ea plîngea întruna. Comisarul o băgă cu capul sub duș ca s-o liniștească.

Își reveni puțin, dar, din cînd în cînd, își acoperea fața cu mîinile și se văicărea:

— N-am făcut-o înadins! N-am făcut-o înadins!

În timp ce Cattani era ocupat s-o consoleze și să hotărască ce trebuia făcut în continuare, Trevi, neobosit, lucra la computer. Deodată sări exclamînd:

— Am reușit! L-am dat gata! Doamne, am reușit!

Ester și Corrado veniră imediat lîngă el. Trevi descifrase însemnările lui Tano, cele codificate. Pe monitor se puteau citi numele unor orașe: „Hamburg... Malinveaux... Armstelgarden... Rougemont... Flickert... Banville... Napoli." Greu de înțeles imediat ce însemna lista aceea.

— Mai e ceva! spuse mîndru Trevi.

Apăsă pe o tastă și apăru o listă nouă. Erau acolo numele lui Canopio, Santelia, Salimbeni.

Dar mai ales un anumit nume o frapă pe Ester, cel al lui Antonio Espinosa.

— Unde l-am auzit oare? Ah, da, acum îmi amintesc. L-am auzit de la tatăl meu: Spunea că Espinosa e un personaj important.

Era un formidabil pas înainte ceea ce făcuseră ei. Și totuși, Cattani nu reușea să se concentreze asupra acelor liste.

— Deocamdată avem alte necazuri, spuse.

Ester înțeles că se referea la moartea șoferului și se întristă iar.

— Ce faci? Mă denunți?

— Nu... Trebuie să dispari! Mă descurc eu. Cînd vor controla numărul pistolului, vor descoperi că e al meu. Vor spune că am înnebunit...

Și așa s-a întîmplat, cum prevăzuse el: Procurorul șef Falisci care preluase ancheta după agresiunea lui Lumaca asupra Silviei se ocupă și de uciderea șoferului și, din cauza pistolului, semnă un mandat de arestare pe numele lui Cattani.

Comisarul n-avea de ales. Pentru a-și duce la bun sfîrșit ancheta, avea nevoie de timp. Rămase ascuns în casa lui Trevi. Acolo, într-o seară, convocă o adevărată reuniune a echipei sale. Sosiră

masivul Giugni și, ceva mai tîrziu, Quadri, mereu încruntat. Stăteau în jurul unei mese și îl priveau fix pe Corrado, care le spuse:

— Băieți, trebuie să ne împărțim sarcinile! În primul rînd, mare atenție la birourile Procuraturii. Acolo e precis cineva care spionează, pentru că mafioții au știut imediat că Frolo a fost internat și apoi transferat.

Puse o mînă pe masă, ca și cum ar fi vrut să spună că subiectul acela era închis.

— Și-acum să vorbim despre urgențe. Sînt trei lucruri: În primul rînd, trebuie să intrăm în casa lui Tindari. Știu că sînt sigilii la ușă și la ferestre, dar o să le dăm deoparte. Numai acolo putem descoperi vreo urmă a Lorellei De Pisis. De asta ne vom ocupa eu și Trevi.

— De acord! făcu Trevi, agitîndu-se pe scaun, onorat să facă parte din aceeași echipă cu Cattani.

— Punctul doi: Cineva trebuie să pună mîna pe hîrtiile sechestrate la cazino și pe documentele bancare privitoare la Tindari. Toate astea sînt la Procuratură. Cine se simte în stare?

Se priviră în tăcere, pînă cînd gigantul Giugno spuse că se oferea el pentru acea misiune.

— Al treilea lucru: Quadri, fiindcă ai rămas ultimul, fără treabă, ai să-l urmărești pe senatorul Salimbeni. Va veni la Milano mîine. Trebuie să-l urmărești, să vezi unde se duce, să fotografiezi persoanele cu care se întîlnește.

Această întîlnire conspirativă îi făcu pe toți participanții să se simtă atît de tineri, încît parcă s-ar fi îndrăgostit cu toții de cea mai frumoasă colegă din clasă.

DOVEZILE

Rafturile pline de cărți ocupau doi pereți întregi ai camerei de la parter. Alte volume stăteau îngrămădite în niște cutii mari depozitate într-un colț. Iar el, Ernesto, soțul Silviei, se învîrtea încă dezorientat în mediul acela nou.

Părăsise casa soției sale cu inima grea, preferînd să plece și să se aranjeze în odaia aceasta imensă, ce dădea într-o curte liniștită.

Trecuse cu puțin peste ora zece seara, cînd auzi o bătaie în ușă. Se duse să deschidă și un domn slab, cu gulerul pardesiului ridicat, i se prezentă cu un aer foarte speriat.

— Domnule senator, vă rog, lăsați-mă să intru. Trebuie să vă vorbesc! spuse în grabă.

Înainte ca Ernesto să poată spune ceva, omul intrase deja în casă.

— Sînt asesorul Bini. M-au eliberat provizoriu în dimineața asta, dar n-am mult timp. Trebuie să fac ceva, altfel sînt terminat! Oamenii aceia nu iartă.

Puse o valiză pe jos și scoase din ea un teanc de foi.

— Iată aici, vă înmînez dovezile corupției: Facturi, cecuri, concesiuni de licitații! spuse întinzîndu-i materialul lui Ernesto. Luați-le, dumneavoastră faceți parte din Comisia de anchetă asupra crimei organizate și va trebui să prezentați acolo acest material, ca să demonstrați că eu n-am retractat nimic din ceea ce-i spusesem lui Cattani. M-au forțat să scriu scrisoarea aceea!

Senatorul luă maldărul de hîrtii foarte tulburat.

— E înspăimîntător! spuse.

— Veți găsi aici și probele împotriva senatorului Salimbeni.

Deodată, frica îl cuprinse din nou, făcîndu-l să tresară. Se îndreptă spre ușă și se pierdu în noapte.

Ernesto rămase acolo, cu hîrtiile în mînă, cam nelămurit.

Pe urmă se așeză și începu să citească documentele, unul cîte unul. Cîtă putreziciune era acolo! Era copleșit de ceea ce citea. N-ar fi crezut niciodată că putea exista așa ceva.

Fu uluit de dovezile referitoare la Salimbeni.

— Uite, uite ce învîrte senatorul nostru! murmură el în liniștea nopții.

Întîmplător, Salimbeni se găsea la Milano zilele acelea și, chiar în dimineața următoare vizitei nocturne a asesorului Bini la Ernesto, trebuia să inaugureze o casă de odihnă pentru bătrîni. Ernesto se duse la ceremonie și, la sfîrșit, decise să-l abordeze direct pe senator.

Îl luă deoparte și spuse:

— Am avut niște dubii cînd Cattani v-a acuzat în fața Comisiei. Acum însă sînt sigur că avea dreptate comisarul. Sînteți un om corupt, domnule senator! adăugă cu un aer grav.

Salimbeni îl privi scandalizat:

— Cum vă permiteți?

Fără să se lase intimidat, Ernesto replică:

— Da, un om corupt. Și vreau să vă dau un sfat: Abandonați politica, părăsiți postul de senator, altfel voi fi constrîns să vă denunț.

— Să mă denunțați? Ce vă mai trece prin minte?!

Salimbeni întîlni privirea dură, inflexibilă a lui Ernesto, care reluă imediat:

— Vă dau timp să reflectați pînă mîine la opt. Dacă pînă la acea oră nu comunicați că intenționați să demisionați, voi acționa în consecință. Și veți avea necazuri mari, pentru că sînt în posesia unor documente compromițătoare pentru dumneavoastră. Le voi preda Comisiei...

Ascuns la vreo sută de metri distanță, agentul Quadri îi observa pe cei doi oameni politici, prin teleobiectiv și îi fotografia. Îl ținu sub observație pe senator toată ziua. Seara reveni acasă la Trevi unde aveau din nou întîlnire toți oamenii lui Cattani.

Giugni aruncă pe masă două dosare care reprezentau prada lui. Le subtilizase de la Procuratură. Cattani cu Trevi avuseseră și ei o zi bună. Intraseră în casa lui Tindarì pe o fereastră și, după o percheziție meticuloasă, descoperiseră într-o cutie de lucru, așezată pe mașina de cusut, un carnet de cecuri. Din el lipsea numai un cec, dar

lucrul cel mai interesant erau niște inițiale scrise cu pixul pe spatele carnetului. Erau trei litere: L.D.P.

— Acesta este carnetul cu care cineva era plătit ca să o întrețină pe Lorella De Pisis. Dar cine?

Comisarul trase spre el dosarele luate de Giugni de la Procuratură.

— Din documentele bancare sechestrate, ar trebui să rezulte la cine ajungeau banii aceia.

Și într-adevăr, rezulta clar. Pe listele de la bancă au descoperit numărul singurului cec care lipsea din carnetul găsit în casa Tindari. Fusese rupt cu vreo două luni în urmă: o sumă de trei milioane fusese vărsată în beneficiul unui institut școlar „Overseas School", dintr-un orășel german.

— Uitați-vă aici, e o listă lungă de vărsăminte de trei milioane. Unul pe lună. Am găsit școala fetei!

În acel moment sună cineva la ușă. Se auzi vocea Silviei care cerea voie să intre. Îl căutase pe Corrado dintr-un capăt în altul al orașului și pînă la urmă, fostul călugăr Bernardo o îndrumase aici.

— Nu-i elegant să dispari așa. Puteai măcar să-mi telefonezi!

Dar supărarea ei dură doar cîteva clipe. Se transformă curînd într-o expresie conciliantă, apoi în îngrijorare.

— Corrado, ce-i toată povestea asta? Trăiești ascuns ca un criminal. E și un mandat de arestare pe numele tău! Știai? Au găsit pistolul tău lîngă un tip ucis.

— De unde știi lucrurile astea? Ziarele n-au scris nimic în acest sens! întrebă Cattani surprins.

— Mi le-a spus procurorul Falisci. Poate că spera să te conving să te prezinți la el.

— Nici nu mă gîndesc! Trebuie să rezolv mai întîi niște lucruri. Pe urmă se va clarifica tot. Am nevoie de timp, Silvia, de încă puțin timp și întreg tabloul va fi complet, pînă la cele mai mici amănunte, spuse Cattani apropiindu-se gînditor de fereastră.

Se lăsase o liniște neașteptată. Ea îl privi, palidă:

— Dar pistolul, Corrado, de ce era acolo?

El nu răspunse. În fața acelei tăceri, Silviei aproape că-i era frică să-i pună întrebarea care o chinuia.

— N-ai fost tu, nu-i așa? îl întrebă neliniștită.

— Nu, n-am fost eu! Dar nu-mi cere să-ți spun cine a fost! Ai să afli mai tîrziu cum s-au petrecut lucrurile.

Vorbise pe tonul cuiva care nu mai are nimic de adăugat și Silvia înțelese că-i cerea de fapt să plece.

— Nu mă poți alunga așa! Pînă acum cîteva zile acceptai ideea că noi doi vom fi împreună de-acum înainte. Acum o faci însă pe misteriosul și cauți să scapi de mine.

El continua să se uite pe fereastră cu un aer absent.

— Situația e foarte complicată, se limită el să spună.

Silvia îi puse o mînă pe umăr și-i spuse blînd, la ureche:

— Știu că ai o grămadă de necazuri. Eu ar trebui să te ajut și în schimb îți creez alte probleme. Dar încearcă să înțelegi: Am nevoie și eu

de o certitudine. Cînd se va termina toată povestea asta ai să vrei să trăiești cu mine?

Comisarul Cattani ridică din umeri. Părea neliniștit, încurcat.

— Cum poți să hotărăști un lucru așa de important în cîteva clipe?!

Se întoarse să ia ceașca de cafea pe care i-o întindea Quadri, aruncîndu-i acestuia o privire recunoscătoare, apoi încercă să formuleze o frază care s-o mulțumească pe Silvia, dar să nu-l angajeze prea mult pe el.

— Dacă va exista un viitor... da, atunci mi-ar plăcea...

Ea întinse mîna și îl mîngîie pe față.

— Bineînțeles, dacă va exista un viitor...

Cattani, încruntat, se îndreptă spre masă ca să se uite de aproape la niște fotografii pe care Quadri le agățase la uscat de un fir. Erau imaginile luate cu o zi înainte senatorului Salimbeni și celor cu care se întîlnea.

— Ia uită-te! Ăsta nu e soțul tău?! o întrebă el pe Silvia.

Nu încăpea îndoială. Omul fotografiat în timp ce mergea alături de Salimbeni era chiar Ernesto.

— Și ce face el cu senatorul? se întrebă Silvia neliniștită.

Dintr-o dată avu o presimțire groaznică și spuse în timp ce se îndrepta spre ușă:

— Trebuie să mă duc imediat la el!

Cattani o apucă de braț:

— Așteaptă, nu te las să pleci singură!

Ernesto zăcea peste masa de lucru, cu brațele atîrnînd, iar în ceafă o oribilă gaură negricioasă. Îl împușcaseră de foarte aproape.

În mașina de scris, se aflase foaia cu antetul Comisiei parlamentare. Avusese timp să scrie doar titlul subiectului: „Cerere de anchetă asupra senatorului Salimbeni".

Un bărbat cu pălărie neagră smulsese foaia din mașina de scris, adunase toate documentele pe care Bini le predase lui Ernesto și ieșise, închizînd ușa după el.

Uciderea soțului ei avu un efect groaznic asupra Silviei. Remușcările, sentimentul de vinovăție că-l lăsase singur se întrepătrundeau într-un amalgam de senzații care o chinuiau și nu-i dădeau răgaz să se consoleze cu ideea morții lui. Peste cîteva zile durerea lăsă loc însă dorinței de a continua ceea ce el lăsase neterminat. I se părea că era de datoria ei să procedeze astfel, în memoria soțului dispărut.

Șeful procuraturii, Falisci, își făcea ordine pe birou cînd ușa se deschise și intră Silvia, cu un aer foarte hotărît:

— Vreau ancheta înapoi. Nu-mi mai e frică de nimic.

Din spatele ochelarilor, ochii lui Falisci o priveau neîncrezători. Magistratul împinse încet un maldăr de dosare și spuse:

— Ancheta dumneavoastră?! Sigur! Mi se pare just s-o preluați din nou, spuse el apropiindu-se de Silvia, apoi bătînd-o de cîteva ori ușor pe umăr adăugă:

— Îți urez noroc, fiica mea!

PĂPUȘA

Mai era doar puțin pînă la miezul nopții, cînd Tano Cariddi trecu pragul unui vechi palat sicilian. În prag găsi un om care-i surîse, fără să scoată un cuvînt. Cu o mînă osoasă arătă direcția și Tano îl urmă pînă într-un salon cu coloane pe margini.

Ajuns în centrul salonului, straniul personaj îi făcu un semn și Tano se opri. În fața lui, în fundul salonului era o perdea subțire ce cobora din tavan. În spatele acesteia, Tano observă niște umbre, i se părea că observă siluetele unor bărbați ce stăteau așezați unul lîngă altul.

— Tano Cariddi... Vorbește! se auzi o voce din spatele perdelei.

Se găsea în fața Cupolei, adică a statului major al mafiei. Cei mai importanți șefi se adunaseră acolo special pentru el, răspunzînd cererii formulate de Nitto. Cînd Nitto explicase că Tano și fratele său aveau divergențe de păreri asupra unor subiecte de interes comun, șefii găsiseră potrivită

ideea de a asculta propunerile acestui tînăr care demonstra că are ceva creier în cap.

— Vorbește! reluă vocea din spatele perdelei.

— Am venit să vă vorbesc de afaceri, atacă imediat Tano subiectul. De afaceri colosale, noi, în domenii necunoscute pînă acum. E vorba de un tren oprit pe o linie moartă în Germania. E plin de reziduuri toxice și radioactive. Eu vă cer să puneți insula Tirene la dispoziție pentru depozitarea încărcăturii din acest tren. Dacă voi acceptați, în fiecare zi va pleca din cîte un oraș european un tren plin de deșeuri radioactive. Se va pune în funcțiune o afacere de mii de miliarde, pentru că sînt tot mai numeroase întreprinderile cu probleme de acest fel. Voi veți primi, numai pentru concesionarea acestei insule abandonate de Dumnezeu și de oameni, un profit de patru sute de miliarde pe an.

Tano făcu o pauză ca și cum ar fi așteptat un semn de interes. Dar umbrele așezate în spatele draperiei nu vorbeau și nu se mișcau. Așa că vorbi mai departe:

— Bătrînul cap de familie se opune. El nu înțelege în profunzime avantajul economic al afacerii, e de modă veche, dar voi aveți cu siguranță mijloace de a evalua corect propunerea mea. Vă dau trei zile ca să-mi dați un răspuns.

Omul care-l însoțise la început apăru din spatele unei coloane și-i făcu semn lui Tano să-l urmeze spre ieșire.

După trei zile, răspunsul sosi punctual prin gura lui Nitto.

— Sînt de acord! Cupola a acceptat! Comunică-i lui Espinosa că insula e la dispoziția lui și

poate anunța ca trenul să plece. La Napoli, încărcăm totul pe un vapor și aruncăm apoi porcăriile pe insula aceea.

Tano învinsese și de data asta. Își umflă pieptul, privi în depărtare și întrebă:

— Ce se va întîmpla cu fratele tău?

Pe fața lui Nitto, marcată de ferocitate, fulgeră un rînjet oribil:

— Asta-i o afacere de familie!

Lucrurile mergeau strună și pe plan financiar. Proiectul lui Tano de a deveni patronul Asigurărilor Internaționale se realiza pas cu pas, zi de zi.

— Sîntem proprietarii a paisprezece la sută, anunță orgolios colaboratorilor apropiați ai Băncii Antinari.

Intenția lui era să ajungă la treizeci și unu la sută. Un alt pas înainte sconta să-l facă cumpărînd două societăți, BARTON și SELIS, care, în baza informațiilor primite de la Rasi treceau printr-un moment dificil, fiind lipsite de lichidități.

— Le vom agrava situația cu o operațiune care le va prăbuși acțiunile. Trebuie să-i constrîngem să vîndă și imediat vom lansa oferta de cumpărare.

Tano se ridică și toți îl imitară.

— Domnilor, ziua triumfului nostru e stabilită pentru mîine!

Dar cineva acționa intens ca să-l distrugă pe Tano. Ura soției sale, Ester, împotriva lui nu se domolise! Tot mai hotărîtă să-l distrugă, ea aduna în fiecare zi noi dovezi pentru a-l denunța la momentul potrivit.

Din seara în care în casa lui Trevi văzuse pe monitor numele lui Espinosa, nu făcuse altceva decît să se gîndească la el. Nu știa de ce, dar intuia că personajul acela reprezenta cheia întregii afaceri. Își amintea perfect ce spusese tatăl ei: „Unul foarte important!", așa îl caracterizase.

Acum își amintea că îi vorbise despre pasiunea lui Espinosa pentru antichități. Era un colecționar pasionat. Bietul Rasi îi spusese fetei sale că Espinosa dorea nespus să adauge colecției sale o păpușă din secolul al XVIII-lea, pe care o aveau ei. Tatăl lui Ester refuzase mereu să i-o dea. Păpușa aceea era acolo închisă într-o vitrină, în casa de-acum pustie a familiei.

Ester se duse s-o ia. Era o păpușă cu două fețe, una veselă, cealaltă tristă. O luă încet de mînă și hotărî să se prezinte, cu omagiul acela de excepție, la Espinosa.

Omul rămase vrăjit. Părea copleșit de o autentică emoție în timp ce luă în mînă păpușa și o puse aproape cu religiozitate alături de alte obiecte de artă, prețioase.

— Dacă ați ști de cîte ori l-am implorat pe tatăl dumneavoastră să mi-o dea!

Espinosa îi arătă lui Ester alte patru păpuși.

— Vedeți? Acestea reprezintă cele patru sentimente care-l domină pe om: bunătatea, răutatea, durerea și bucuria. Lipsea duplicitatea. Acum colecția e completă! Spuneți-mi cît vreți pentru păpușa asta extraordinară?

— Nimic, v-o dăruiesc! Aș vrea doar să mă ajutați să înțeleg de ce s-a omorît tatăl meu, spuse Ester privindu-l cu gravitate.

O umbră de tristețe trecu pe chipul lui Espinosa:

— De la mine vreți să aflați asta?

— Da, pentru că șoferul tatălui meu mi-a spus că înainte de a se sinucide a fost aici, la dumneavoastră.

— Ei, da, a venit să-mi propună o afacere, dar n-am putut s-o accept pentru că mă angajasem deja față de o altă persoană, încercă să minimalizeze Espinosa.

— Înțeleg, iar această altă persoană se numește Tano, nu-i așa?

Espinosa păru vag incomodat:

— Da, dar nici eu nici soțul dumneavoastră nu sîntem vinovați de moartea tatălui dumneavoastră. S-a omorît pentru că se simțea singur, deprimat. Avea mari probleme...

Ester lăsă capul în jos, foarte tulburată de amintirea tatălui ei. Se apropie de o vitrină plină de obiecte vechi. Apoi privirea îi căzu pe o hartă geografică a Europei, desfăcută pe masă. Fu atrasă mai ales de cerculețele roșii trasate în jurul numelor unor orașe. Fiecare cerculeț era apoi unit de un altul printr-o linie tot roșie, trasînd un itinerar ce traversa Germania, Elveția, și urmărea apoi lungimea peninsulei italiene.

Ester se apropie de hartă, curioasă, și citi orașele ale căror nume erau încercuite cu roșu: Hamburg, Malinveux, Armstelgarten, Rougemont, Flockert, Banville Chiasso, Genova, Napoli.

Citirea acelor nume îi produse lui Ester o emoție violentă, încît se simțea toată o flacără. Își amintea perfect că văzuse apărînd aceeași listă cu

nume de orașe pe computerul lui Trevi care descifrase însemnările din agenda lui Tano.

— Ce e asta? întrebă fata tulburată.

— A, e un joc! Jocul unui tren care trebuie să ducă la destinație ceva, căutînd să depășească unul după altul toate obstacolele posibile de-a lungul itinerariului său.

În timp ce ei discutau în fața hărții geografice, jocul trenului începuse de puțin timp. Un tren lung, întunecat, un tren de marfă, părăsise linia moartă pe care rămăsese abandonat mult timp, lîngă gara din Hamburg, și se îndrepta cu viteză spre sud.

Trenul acela marca trumful definitiv al lui Tano, care îndrăznise să se ridice împotriva capului familiei mafiote. În timp ce, pentru bătrînul boss, scrîsnetul acelor roți de tren răsuna cu acelasi efect ca dangătul unui clopot funerar.

Nitto hotărîse de-acum să-și elimine bătrînul frate și să-i ia locul. Dădu ultimele instrucțiuni lui Salieri, care avea o față mai înspăimîntătoare ca niciodată. Killerul luă pistolul, îl încărcă cu grijă, își deschise haina și puse arma la brîu.

— Să mergem! spuse Nitto.

Bătrînul stătea, cum îi era obiceiul, în fotoliu.

— Santuzzo, mi-au spus că vrei să pleci și tu în America, i se adresă el lui Salieri cînd îl văzu apărînd.

Părea dezgustat de intențiile acestuia.

— Ia zi, cum ai să mai simți tu acolo parfumul portocalilor!

Nitto se sprijinise de peretele din fața bătrînului. Salieri stătea în spatele capului familiei, la un

metru de capul acestuia. Nitto îl fixa în ochi pe Salieri și la un moment dat făcu un semn din cap.

Asasinul își descheie haina și luă pistolul. Ochii lui deveniseră două crăpături prin care țîșnea ura. Ridică brațul și țeava pistolului era de-acum la cîțiva centimetri de capul bătrînului, care stătea liniștit, cu capul aplecat. Deodată se petrecu ceva neprevăzut: Salieri ridică fulgerător brațul și trase patru focuri, unul după altul, cu sînge rece, în Nitto.

Devotat trup și suflet bătrînului, asasinul îi rămăsese fidel pînă la capăt.

— Fă-l să dispară, nu vreau să-l mai văd! spuse bătrînul cu un aer grav.

Salieri apucă corpul lui Nitto de călcîie și-l tîrî afară.

Bătrînul rămase privind fix dîra subțire de sînge rămasă pe podea.

— Același sînge..., murmură el.

AUTOBUZUL

La început, directoarea de la Overseas School, în Germania, fu foarte mirată să primească vizita a doi polițiști italieni. Cattani și Trevi au liniștit-o, spunîndu-i că nu se întîmplase nimic grav și că era vorba de o simplă informație pe care o doreau. Ea îi privi cu răceală, nu prea convinsă, dar hotărî să o cheme totuși pe una dintre elevele școlii, Lorela De Pisis.

Fata avea vreo optsprezece ani, era slăbuță, cu păr blond, moale, și ochi verzi. Și ea rămase tulburată de acea vizită neașteptată. Simți cum i se strînge inima și, foarte alarmată, întrebă:

— I s-a întîmplat ceva tatălui meu?

Comisarul Cattani nu era un maestru în ale diplomației. Destul de încurcat, el mormăi:

— Da, acum cîtva timp i s-a întîmplat o nenorocire...

Vocea Lorellei răsună plină de mirare:

— Acum cîtva timp? Pînă ieri seară se simțea foarte bine!

Cattani schimbă o privire cu Trevi. Acum erau ei cei care nu mai înțelegeau nimic.

— Ieri seară? întrebă comisarul bulversat.

— Sigur că da! Ieri seară am vorbit cu el la telefon...

Asta complica al naibii lucrurile! Cattani credea că Tindari era tatăl adoptiv al fetei. Dar evident, nu era așa.

— Ascultă Lorella. Ai auzit vreodată de un oarecare Tindari?

— Nu. Cine e? făcu fata cu o strîmbătură.

Comisarul își trecu mîna peste față, încurcat de-a binelea, fără o idee precisă despre ieșirea din labirintul acela. Cine era prin urmare omul care o făcea pe Lorella să creadă că este tatăl ei? Brusc, chipul lui Cattani se lumină, ca și cum intuise situația:

— Ascultă, trebuie să vii cu noi în Italia! E foarte important. Dar, mai întîi, trebuie să dai un telefon. Cheamă-l pe tatăl tău și dă-i întîlnire la o casă de copii din Milano, cea condusă de Bernardo. Îl vom aștepta acolo.

De îndată ce-au ajuns la Milano, Cattani a dus-o pe fată la fostul călugăr, în timp ce el și Silvia s-au așezat la pîndă să vadă cine e personajul misterios care venea să-și întîlnească fata. Era o dimineață întunecată, cu un cer plumburiu ce se întindea apăsător deasupra orașului.

Silvia și Corrado se refugiaseră în bucătărie. Ea dădea semne de mare nervozitate. Părea iritată, neîncrezătoare.

— E-o poveste absurdă! bombăni la un moment dat.

Deodată auziră deschizîndu-se poarta din fundul curții și un zgomot de pași care se apropiau. Erau mai mulți bărbați. De la fereastra bucătăriei nu puteau vedea cine vine. Urmăreau însă cu claritate zgomotul pașilor pe pietrișul din curte și avură impresia că ecoul acestora nu era egal, uniform. Cu o cadență regulată se auzea o lovitură care rupea ritmul, ca și cum unul din ei ar fi fost șchiop.

Pașii răsunară pe coridor. Îi auzeau îndreptîndu-se spre bucătărie, pînă cînd, în pragul ușii, apăru un bătrîn aspru sprijinit într-un baston. Era capul familiei mafiote! În spatele lui, se profila silueta gigantică a lui Salieri. Îi luase sub control Trevi care, înainte de toate, îi percheziționase, găsind două pistoale asupra lui Salieri.

— Unde e fetița mea? întrebă bătrînul cu o voce ce-ți producea fiori.

Fără să răspundă, Corrado îl privi intens.

— Cine sînteți dumneavoastră? întrebă.

Bătrînul rînji, ridică bastonul spre Cattani și spuse:

— Tu ești marele comisar! Ar trebui să știi cine sînt! Sînt capul familiei! *Il capo della famiglia*!

Cattani și Silvia se priviră nedumeriți, în timp ce bătrînul își trase un scaun și se așeză, întinzîndu-și piciorul beteag.

— Unde a Lorella?! repetă. Nu e fata mea, dar sînt mai mult decît un tată pentru ea. Era mică de tot cînd am văzut-o prima oară la colegiul de călugărițe. Avea doar cîteva luni...

— N-o cheamă Lorella! O cheamă Paola! Numele ei adevărat e Paola Frolo, îl întrerupse Cattani.

Capul familiei ridică o mînă, parcă plictisit de insistența lui Cattani.

— Știu, știu..., dar pentru mine e Lorella. Eu am crescut-o. Am dat-o să învețe. O consider fiica mea.

Aerul acela de părinte grijuliu îl irita pe Cattani, care îi reproșă bătrînului că îi comandase lui Tindari s-o ucidă pe mama fetiței.

Din nou bătrînul ridică mîna în semn de protest:

— Ce tot vrei să știi tu? Ce vrei să știi despre istoriile din Sicilia? Tindari n-avea nici o vină, ba chiar, cînd vinovații au fugit, el a alergat și a salvat fetița din flăcări. Era în 1970 cînd s-a întîmplat. Nu se mai văzuse pînă atunci în Sicilia o asemenea infamie. O asemenea dezlănțuire contra unei femei și a unei fetițe. De vină erau drogurile. Nu mai contau acum regulile onoarei. Înainte, cîțiva comandau și ceilalți ascultau. Dar, de cînd cu drogurile, toți cred că se pot îmbogăți și a început un adevărat război. Toți luptă prin orice mijloace să cîștige. Fără nici un fel de respect! Pff!

Bătrînul oftă adînc, conștient că nu putea face nimic dacă lumea se învîrtea aiurea, pentru că era adeptul convins al teoriei potrivit căreia orice om are un destin pe pămînt. Din nou întrebă de Lorella, voia s-o vadă și apoi, imediat, s-o trimită înapoi în Germania.

— Nu, trebuie s-o duc la tatăl ei adevărat! spuse Cattani.

Pentru prima dată capul familiei, așa de impasibil și ponderat de obicei, dădu semne de nervozitate, aproape de neliniște.

— Nu fă asta, comisare! E un gest de cruzime, pentru că Frolo nu reprezintă nimic pentru ea. Nu știe cine e. O duci în fața unui necunoscut muribund și în felul acesta îi iei de fapt doi tați deodată. Nimeni nu trebuie să știe adevărul. Ea trebuie să rămînă pentru totdeauna Lorella De Pisis. Dacă dușmanii mei ar ști că o consider ca pe fiica mea, ar omorî-o fără milă.

Puțin tulburat de această perspectivă, Corrado îl privi în tăcere pe bătrîn. Iar acesta adăugă pe ton încurajator:

— Dacă faci ce-ți cer, îți povestesc istoria ultimilor treizeci de ani ai mafiei.

Cattani n-avu timp să răspundă, căci atenția tuturor fu atrasă de țipetele ce se auzeau de pe coridor. Se auzea vocea Lorellei care striga:

— Unde e? Vreau să-l văd!

Deschise usa si se aruncă brusc în bratele bătrînului.

— Tată! În sfîrșit!

În același timp o mașină intră în curte și comisarul alergă să controleze cine era. Văzu patru oameni înarmați coborînd din mașină și împrăștiindu-se în diferite direcții, în timp ce o altă mașină intra pe poartă. Se retrase imediat scoțînd pistolul.

— Trebuie să plecăm, dar n-ai să scapi viu de aici! Te omor eu! îi șuieră el bătrînului cap mafiot, lipindu-i pistolul de tîmplă.

— Greșești, comisare! N-au venit să mă salveze. Vor să mă omoare... Sînt terminat! Mafia vrea să scape de mine, spuse gîfîind bătrînul.

Cattani ezită, luat prin surprindere. Să se fi petrecut oare vreo ruptură între capii mafioți și

acum bătrînul să suporte consecințele acestei rupturi?

— Ieșiți toți afară! spuse pe ton de comandă, lăsînd jos pistolul...

O luară la fugă de-a lungul coridorului.

În încercarea de a-i opri pe atacatori, Bernardo ieșise în curte.

— Opriți-vă, vă rog! Lăsați jos armele! Aici sînt numai copii! îi implora el.

— Unde e bătrînul?! strigă cel ce conducea grupul în loc de răspuns.

Avea un ochi sașiu și picioarele arcuite.

— Nu știu despre cine vorbești, spuse fostul călugăr.

În momentul acela, killerul apucă automatul pe care-l ținea în mînă și îl lovi violent pe Bernardo peste picioare, amenințînd în același timp:

— Și-acum ai să vezi cum vor sfîrși copiii tăi!...

Aruncă o canistră de benzină spre intrarea în bisericuță și niște cutii de vopsea, aprinse un chibrit și le dădu foc.

Părea că pentru *ei* nimic nu mai conta în momentele acelea.

În timp ce Bernardo, cu piciorul rupt, se tîra greu ca să scape de furia flăcărilor, Corrado și ceilalți, ascunși în interior, căutară o cale de ieșire. Dar toate drumurile de trecere erau blocate.

Atunci Cattani, disperat, îl împinse afară pe bătrîn și strigă:

— Luați-l, e al vostru, dar lăsați în pace copiii!

Cel care îl lovise pe Bernardo avu un rînjet de triumf și strigă:

— Și celălalt, îl vrem și pe Salieri!

Dar Salieri nu era tipul care să se predea. El smulse automatul din mîna lui Trevi și se aruncă afară luîndu-i pe toți prin surprindere. Trăgea cu furie și sub împușcăturile lui căzură trei dintre adversari.

Urmă o învălmășeală generală de care oamenii prinși înăuntru încercară să profite imediat. Cattani se îndreptă spre bisericuță, unde se refugiaseră copiii, amenințați tot mai mult de flăcări. Trevi fugi spre autobuzul pe care Bernardo îl folosea pentru a-i duce pe copii în excursii. Reuși să-i pornească motorul, îl duse pînă la ușa bisericuței, în timp ce Salieri se adăpostise în spatele unei grămezi de lemne și continua să tragă acoperindu-i pe cei care voiau să scape.

Flăcările se ridicau tot mai sus, iar aerul din jur devenise de nerespirat.

— Treceți toți în autobuz! le strigă Corrado copiilor ghemuiți prin colțuri, înspăimîntați peste măsură.

Printre ei era și Greta, albă la față de frică.

Autobuzul era singura cale de salvare și pentru ceilalți. Bătrînul se îndreptă spre el șchiopătînd, susținut de Lorella, în timp ce Silvia îl tîra cu greu pe Bernardo. Trevi alergă să o ajute și, luîndu-l în spate pe fostul călugăr, îl duse în autobuz.

Urcară cu toții. Copiii era întinși pe jos, sub scaune, bătrînul îngenunchease și o proteja cu corpul lui pe Lorella. Lipsea doar Salieri...

Cu coada ochiului acesta văzu că totul era gata. Trebuia să iasă la loc deschis acum. Ridică automatul la înălțimea umerilor și, aplecat, sări afară, trăgînd o rafală lungă, interminabilă.

Autobuzul porni, cu Trevi la volan. Dar imediat, doi mafioți, într-o mașină puternică, se aruncară în urmărirea lor.

— Sînt în urma noastră! urlă Trevi care ținea sub observație automobilul privind în oglinda retrovizoare. Era înnebunit, avea o rană la un braț și fața murdară de funingine.

Din mașină porni o rafală care sparse un cauciuc al autobuzului. Roata se dezumflă rapid și autobuzul pierdu din viteză. Drumul cobora abrupt. Era un drumeag pustiu, ce șerpuia prin mijlocul cîmpiei.

— Fii atent, îl avertiză Corrado pe Trevi, cînd îți spun eu, frînezi imediat!

Comisarul privea cînd înainte, pe drum, cînd în urmă, la mașina urmăritorilor, ca să aleagă momentul cel mai potrivit. Autobuzul se angajă într-o curbă strînsă. Mașina urmăritorilor ajunse astfel foarte aproape, gata-gata să-i ciocnească spatele.

— Acum! urlă Cattani.

La frîna lui Trevi, autobuzul se opri și izbitura violentă a mașinii din urmă nu mai putu fi evitată. Cattani profită de năuceala mafioților ca să tragă o rafală care îi lăsă fără suflare. Își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul mîinii:

— Puteți să vă ridicați. S-a sfîrșit! Ridicați-vă!

REGLAREA CONTURILOR

TANO CARIDDI SOSISE FOARTE DEVREME LA BANCĂ. ÎN dimineața aceea. Își chemă imediat oamenii și le ținu o cuvîntare menită să-i mobilizeze pentru acea zi crucială. Venise pentru el ziua cea mare.

Pe monitoare curgeau lent liste de societăți cu cotațiile momentului.

— Supravegheați BARTON și SELIS, recomandă el. Peste patruzeci și cinci de minute exact, începeți să cumpărați acțiuni FRESIA, SMAT și PRIMAR.

Spre prînz, manevra de atac intră în faza crucială.

— Da, micii acționari au căzut și acum vînd multe acțiuni Asigurărilor Internaționale. Cumpărați tot! spuse Tano. Acum e momentul! Dublați valoarea titlurilor!

De la paisprezece la sută, cotele internaționale aparținînd Băncii Antinari urcaseră la douăzeci și cinci, în cursul unei dimineți. Și continuau să urce...

La unu și un sfert fix, pe monitoare apăru un anunț care marca victoria sicilianului. Își ajunsese scopul: Banca poseda acum treizeci și unu la sută din Asigurările Internaționale și controla practic întregul grup financiar. Tano se lăsă într-un fotoliu, luă o țigară de foi dintr-o cutie de pe masă și o aprinse, aspirînd fumul cu voluptate.

În timpul ăsta, Ester era la chestură și-l căuta pe Quadri ca s-o însoțească repede la Cattani.

— Am aflat că a avut o dimineață cam agitată. Să vedem dacă descoperim unde e, spuse agentul.

Îl găsiră într-o casă de țară, unde se refugiase împreună cu ceilalți, la vreo douăzeci de metri de autobuzul încă blocat în curbă, cu mașina zdrobită a mafioților alături. În jur se agitau polițiști, carabinieri, făcînd măsurători, fotografii, notînd orice amănunt.

Cînd Cattani o văzu pe Ester, păru puțin supărat, stînjenit. Corrado avea barba mare, nerasă de zile întregi, o zgîrietură pe față și era foarte obosit. O întrebă ce căuta acolo.

— Trebuia să te văd imediat, se precipită fata, spunîndu-i că descoperise ceva important. Lista orașelor văzută pe monitorul computerului de Trevi era itinerarul unui tren.

— Un tren! Poate el ne va ajuta să înțelegem despre ce e vorba, spuse gînditor Cattani.

— Care el?

— Un tip care știe multe și se află aici, în casă.

Ester îl luă de mînă.

— Am văzut o femeie care te îmbrățișa, mai înainte. Cine era? întrebă ea și-l privi cu intensitate în ochi.

— O cheamă Silvia...

— Nu numele mă interesează! Voiam să-mi spui ce înseamnă ea pentru tine?

— Cred... că o iubesc.

Brusc Ester se întristă. Se sprijni de un copac.

— Scopul pe care mi-l propusesem e aproape atins. De-acum, Tano e în pragul prăbușirii, dar mă simt foarte singură.

El o privi și apoi îi mărturisi cu blîndețe:

— Eu... te iubesc, Ester...

Dar ea părea să nu fi auzit. Privea fix într-un punct, departe, și, cînd comisarul încercă să o ia pe după umeri, fata se desprinse spunînd:

— Nu, nu-i nevoie să te prefaci! N-am nevoie de mîla ta!

Corrado ar fi vrut s-o facă să înțeleagă că nu era o invenție, ci o pornire sinceră de afecțiune. O luă de braț trăgînd-o spre el, iar ea se lăsă în brațele lui, cu capul pe umărul lui.

— Oh, Corrado, de ce nu m-ai ținut mereu așa?! murmură fata. De ce nu vrei să mă ții mereu așa?...

Cînd comisarul se întoarse în casa în care erau ghemuiți încă ceilalți, îl întrebă imediat pe bătrîn dacă știa ceva de un tren care trebuia să traverseze Europa. Un tren important...

— Da! E un tren plin cu cinci sute de tone de material radioactiv, pe care vor să le descarce pe o insulă, în largul Siciliei, declară acesta.

Din momentul acela, bătrînul, așa cum îi promisese lui Corrado, începu să povestească:

istorii ale mafiei, războaie între clanuri pentru controlul asupra pieței drogurilor, protecții din partea unor personaje politice etc.

Mai tîrziu, în birourile Procuraturii, bătrînul își continuă povestea, dădu nume de oameni care formau conducerea mafiei, Cupola. Spusese că senatorul Salimbeni făcea parte din organizație și explică și rolul lui Tano, care fusese ales și însărcinat să apere interesele financiare ale familiilor mafiote.

— Dar numărul unu în afacere este un om pe nume Antonio Espinosa. El a făcut posibilă ascensiunea Asigurărilor Internaționale și tot el a organizat toată povestea asta scîrboasă cu trenul.

Trenul! Traversase deja Elveția și o bucată bună din Italia. Se afla în acel moment prin zona Vareggio.

— Nu-l oprim, îl ținem sub control, dar îl lăsăm să treacă! decise procurorul Falisci.

În birouri era mare agitație. Se pregăteau în mare secret mandate de arestare. Toate personajele ale căror nume fuseseră dezvăluite de bătrînul mafiot deveneau protagoniștii unor cercetări, anchete, controale.

— Am convocat pentru mîine o reuniune a celor mai importanți magistrați care se ocupă de mafia, spuse Falisci.

Satisfacția era evidentă, aproape palpabilă. Un aer de triumf, cu greu stăpînit, îi molipsise pe toți. În acel climat de euforie, s-a făcut o descoperire care i-a provocat procurorului Falisci o expresie de dezgust. Agentul Giugni îl surprinse pe secretarul procurorului în timp ce încerca să avertizeze

pe cineva la telefon despre faptul că bătrînul mafiot făcea mărturisiri.

Giugni îl înșfăcă cu mîinile lui enorme pe secretar și-l trase afară din cameră, urlîndu-i că îl urmărea de mai mult timp. În vremea ăsta, pumnii lui nu stăteau degeaba.

Și Cattani visa de mult să pună mîna pe cineva. În după-amiaza aceea, în sfîrșit, se ivise ocazia potrivită. Cu doi dintre oamenii săi îl așteptă pe senatorul Salimbeni în camera hotelului unde obișnuia să tragă cînd venea la Milano.

— Ce înseamnă mascarada asta? întrebă politicianul cînd intră.

Comisarul se prefăcu că nu-l aude. Spuse:

— Uite-l și pe domnul senator! Știi că s-a calculat la cît se ridică în Italia mita, bacșișurile de tot felul, banii obținuți prin corupție? Sînt zeci de miliarde! Cu suma aceea s-ar putea acoperi toată datoria publică.

— Fii atent, Cattani, prima dată te-am iertat, dar, dacă acum mă faci să-mi pierd răbdarea, te distrug! replică aproape isteric Salimbeni, pierzîndu-și calmul său proverbial.

— Menajează-ți forțele! rînji Cattani. Aici nu sîntem la un miting electoral, nu trebuie să mai păcălești pe nimeni!

Salimbeni începea să fie îngrijorat. Simțea instinctiv că, de data asta, afacerea era foarte serioasă și nu reușea să vadă vreo cale de ieșire. În speranța că-l va putea expedia pe diavolul acela dezlănțuit, ridică receptorul cu intenția de a telefona unui personaj de mare autoritate.

Comisarul apucă fulgerător firul telefonului și smulse priza lovind aparatul de perete.

— Nu! N-ai să mai telefonezi! Ascultă, ți-o spun cu binele, mă rog, cu binișorul: Tu vii acum cu noi la Procuratură. E acolo cineva gata să-ți spună în față lucruri care te fac să apari ca un pungaș. S-ar putea să ai ocazia ca, pentru prima dată în viața ta, să roșești.

Salimbeni tresări. Aruncă o privire plină de disperare spre Cattani și spuse:

— Dar dumneata nu mă poți aresta, sînt parlamentar, mă bucur de imunitate!

— Nu, nici nu vreau să te arestez. Asta... mai tîrziu, cînd Senatul va elibera autorizația. Voiam doar să te fac să asculți direct de la un om cîte porcării ai urzit în viața ta! Să vedem dacă vei rezista!

Fără să spună un cuvînt, Salimbeni făcu semn din cap că va merge cu el.

La capătul acelei zile lungi, comisarul făcu în minte un prim bilanț și fu de acord cu sine însuși că nu era rău deloc. Opera de curățire începuse în stil mare. Asta voia el, asta urmărise cu îndîrjire, ani de zile. Poate de data asta chiar am reușit, își zise.

A doua zi, voia să încheie conturile cu un alt dușman al său de moarte.

Tano Carridi se sculase în zori și răsfoia, cu vizibilă satisfacție, ziarele care acordau ample spații senzaționalei urcări a Asigurărilor Internaționale. Unii îl descriau ca pe un finanțist de asalt, alții îl defineau ca pe un om nou, marea stea ce se naște pe firmamentul economiei italiene. Era în culmea exaltării cînd intră în cameră soția lui. Ester avea un surîs ciudat pe buze. Parcursese lent distanța pînă la Tano, în timp ce îl privea cu ochi arzători și ușor ironici, iar el avu o clipă, instinctiv, senzația

că ceva nu e în ordine. Dar ce putea să nu fie în ordine într-o astfel de zi?

— Uite-l pe marele finanțist! Se umflă-n pene ca un păun! spuse ea cu ură.

— Ce ai, Ester? Ai avut coșmaruri azi-noapte? întrebă el cam iritat de atitudinea ei.

— Nu, am dormit foarte bine! Tu ar trebui însă să visezi urît pentru că ești terminat, Tano Carridi!

— Ai înnebunit?! Ce tot aiurezi?!

— Ești distrus! replică ea cu răutate nestăpînită. În ziua triumfului, iată-te căzînd iar în noroi. Și știi de ce? Pentru că te-am trădat. Am iscodit în fiecare zi cîte puțin din secretele tale și le-am dezvăluit. Eu! Draga ta soție!

Tano sări în picioare cu ochii aruncînd fulgere de mînie.

— Glumești, nu-i așa?

— Nu, nu glumesc! Te-am înșelat. Mă prefăceam că te iubesc, dar te uram și, cînd eram cu tine în pat, nu simțeam decît dezgust.

Tano rămase ca trăsnit.

— Taci! Taci! urlă el.

Ea izbucni într-un rîs isteric, continuînd să-l batjocorească:

— Marelui finanțist îi e frică de adevăr!

În acel moment, el nu reuși să-și domine un val de mînie și îi trase un violent dos de palmă femeii, care se clătină și se dădu înapoi, ametită puțin. Dar peste o clipă își reveni și continuă să-și insulte soțul:

— Știi cui i-am dat toate informațiile pe care le-am aflat?

— Gata! Ajunge! strigă el cît putu de tare.

Ca și cînd nu l-ar fi auzit, ea declară calmă:

— Comisarului Cattani!

Se apropie de fereastră, amuțind brusc. În timp ce privea cîmpia, simți că-i curg lacrimi pe obraz. Lacrimile tristeții, ale singurătății, lacrimile unei duble dureri: aceea de a-și fi pierdut tatăl și de a trăi o iubire neîmplinită.

Mai tîrziu sosi și comisarul. Exact la timp ca să-l surprindă pe Tano telefonîndu-i lui Espinosa:

— Am început să ard toate hîrtiile. Faceți să dispară și dumneavoastră orice urmă. S-a dus totul de rîpă, îi spuse el.

Cînd închise telefonul, își dădu seama de prezența lui Cattani acolo, în fața ușii.

Fără să se piardă cu firea, îl invită să intre.

— Veniți, vă așteptam! spuse.

— Unde e Ester? întrebă.

— Sus. Doarme. Voia să vină la dumnea-voastră, știți? Dar puteam s-o las? Îmi luați totul... Nu puteam să v-o dau și pe ea.

Ca fulgerat de cuvintele acelea, Cattani fugi spre etajul superior. Ester era întinsă pe pat, îmbrăcată, cu capul între perne.

— Ester! o strigă Cattani.

Îi atinse o mînă, apoi o trase sus încet și atunci văzu că era moartă...

— Nu!! strigă disperat Cattani. Nu !

O luă în brațe și o ținu strîns ca și cum ar fi vrut să o legene. Îi mîngîie părul, îi strînse mîna și observă că ea purta ceasul lui...

O puse delicat pe pat și se precipită la etajul de jos strigîndu-i dezlănțuit lui Tano Carridi:

— Criminal jegos, avea numai douăzeci de ani!

SPITALUL

CATTANI FĂCUSE O CURSĂ CONTRA CRONOMETRU PÎNĂ LA Villa Pausania, în zona Locarno. Doi oameni îi deschiseseră poarta grea, de fier forjat. Urcară în mașină cu el, escortîndu-l pe aleea sinuoasă care trecea printre copaci și ronduri de flori pînă la ușa vilei.

Cei doi nu spuseră nici un cuvînt. Ca și cum ar fi știut, ca și cum ei ar fi fost acolo ca să-l aștepte.

În clipa cînd dădu să intre în casă, unul din cei doi, tot în tăcere, i se așeză în față, masiv, măsliniu la chip și, cu un semn al capului, îi ceru să ridice brațele.

El se conformă fără să protesteze. Omul îl percheziționă atent, începînd de la călcîie și urcînd pînă la torace. Îi luă pistolul de la brîu, și doar atunci îi permise să intre.

Atunci îl văzu pe Espinosa.

Era așezat în spatele unui birou imens și avea două serviete în față. Un tînăr cu haină de catifea

intră în acel moment și luă cele două serviete. El îi arătă o a treia, pusă pe jos, lîngă o bibliotecă și spuse:

— Și pe aceea.

Tînărul cu haina de catifea ieși pe o ușă a terasei ce dădea spre grădină și transportă servietele la un elicopter coborît pe un gazon impecabil.

Espinosa se ridică. Era îmbrăcat cu o haină moale de cașmir și cu figura lui impunătoare domina camera. Avea un fel aristocratic de a se mișca. Era tipul de om pe care instinctiv ești tentat să-l tratezi cu respect.

Făcu cîțiva pași în întîmpinarea lui Cattani și, cînd îl salută, expresia feței sale fu rece, ca cea a unui om care vine de pe altă planetă.

— Ați avut noroc că m-ați găsit, domnule comisar. După cum vedeți, sînt pe picior de plecare, spuse Espinosa.

În loc să-l invite să ia loc, se apucă să mute niște obiecte pe birou. Le schimbă locul, ca și cum pregătea un cîmp de bătălie.

— Am doar cîteva minute la dispoziție, dar sînt fericit să vă pot asculta. Dumneavoastră ce sînteți, exact? Un cruciat al binelui? îl privi el cu ochii lui clari, pătrunzători.

Cattani îl fixă, cu mîinile în buzunarele impermeabilului.

— Sînt un dușman al pungașilor ca dumneavoastră, spuse.

Espinosa surîse, în timp ce-și trecea dosul degetului pe cravata de mătase.

— Eu sînt un colecționar, spuse. Uitați-vă!

Desenă un cerc amplu cu mîna indicînd splendidele obiecte ce se aflau în vitrine.

— Colecționez și un alt gen de material. Scoase dintr-un dulap un dosar și-l depuse pe birou.

— Aici este totul despre viața unui industriaș.

Scoase cîteva fișe și adăugă:

— Dincoace sînt conținute toate păcatele unui bancher. Iar asta îl privește pe un important om politic.

Cattani făcu o strîmbătură:

— Material de șantaj, care alimentează corupția.

— Prostii, Cattani! Să spunem că există mărfuri de schimb. Vezi dumneata, corupția, ca toate lucrurile de pe lumea asta, are două fețe. Depinde la care te uiți. Ea facilitează, servește multor afaceri foarte bune.

— Ca cea a trenului! O afacere criminală! Voiați să otrăviți o parte din țara asta. Dar v-am blocat trenul plin de deșeuri toxice. Afacerea a eșuat și la fel ascensiunea Asigurărilor Internaționale. A sfîrșit prost pentru că Tano a fost arestat.

Pentru o clipă se lăsă liniștea în cameră, apoi Cattani adăugă pe ton disprețuitor:

— Ați pierdut, Espinosa!

— Credeți? Nu... N-am pierdut! Trenul acela a fost oprit, dar zeci, mii de alte trenuri vor sosi la destinație fără ca nimeni să îndrăznească să le oprească. Este o necesitate pentru toți să scape de deșeurile radioactive, iar eu am găsit calea potrivită. Noi vom merge înainte, pentru că guvernele țărilor europene sînt de acord. Noi sîntem mai presus de toate, dragă domnule Cattani. Și știi cum se cheamă asta? Putere!

Deschise brațele și surîse malițios.

— Asta este *adevărata* putere. Ai ajuns la un prag de netrecut...

Cattani stătea la nu mai mult de doi metri în fața lui. Își domină cu greu impulsul de a sări la el. Reuși să se controleze la timp și spuse:

— Dumneavoastră, care aveți toată această putere, ce veți face acum? O să puneți să mă împușcte?

Espinosa păru surprins.

— Nu eu, credeți-mă!

Tînărul cu haina de catifea apăru din nou în ușa care dădea în grădină și, cu degetul mare ridicat, spuse:

— Totul e *okay*!

— Bine, spuse Espinosa.

Apoi se adresă lui Cattani în felul lui detașat și inexpresiv.

— După cum vedeți, chiar trebuie să plec.

Comisarul îl văzu ieșind cu pas sigur, cu capul ridicat. Era ultima verigă dintr-un lanț criminal. Cel mai dur, mai ambiguu, mai alunecos. În timp ce-l observa, Cattani nu știa bine cum avea să-l prindă, dar trebuia s-o facă într-un fel. Și-o promise cu o asemenea intensitate, încît îi veni să exprime cu voce tare ceea ce rumega.

— O să vă urmăresc pînă la capătul lumii! urlă după el.

Fără să se întoarcă, Espinosa agită o mînă și spuse:

— Adio, comisare!

Elicele elicopterului începuseră să se învîrtă cu mare zgomot și, cîteva clipe după aceea, acesta se înălță, apoi dispăru dincolo de colină.

Cînd comisarul se întoarse la Milano, Lorella era pe punctul de a pleca. Se întorcea la școală, în Germania.

— Mai înainte de plecare, aș vrea să vezi pe cineva. Un prieten al tatălui tău. Cînd erai mică te-a ținut pe genunchi. Acum el e bolnav și i-ai face mare plăcere să te duci să-l vezi.

— Da, bineînțeles! Vreu să-l văd, spuse fata.

Corrado o conduse la Frolo, la spital. Acesta era întins pe pat, complet imobil.

— Uite pe cine ți-am adus! spuse Cattani.

Ochii lui Frolo se luminară. O fixă pe fată cu o asemenea intensitate în priviri, încît ea se simți atrasă ca de un magnet și începu să meargă încet, cu mîinile împreunate, apropiindu-se de pat.

Cattani se aplecă spre Frolo și-i șopti la ureche:

— Mi-am ținut promisiunea. Uită-te cît e de frumoasă!

Cu un efort extraordinar, omul reuși să ridice încet o mînă. Lorella o luă în mîinile sale și, cîteva clipe, Cattani rămase privindu-i, emoționat, pe tată și pe fiică.

— Nu poate vorbi, reușește doar să miște mîna...

Lorella făcu semn c-a înțeles și, foarte tulburată, spuse:

— Are ochi buni...

Ochii aceia care acum erau plini de lacrimi fixară întîi fața lui Cattani, pe urmă pe cea a fetei, ca și cum ar fi vrut să-i strîngă pe amîndoi într-o îmbrățișare mută.

EPILOG

Trevi controlă ceasul și spuse că era momentul să plece. Lorella trebuia să prindă trenul. Cînd fu la ușă, ea se întoarse pentru ultima oară, cam derutată. Apoi se îndepărtă cu pași repezi în urma agentului.

Rămas singur în camera lui Frolo, Corrado se așeză alături de acesta și îi surîse.

— Aș vrea să-ți povestesc ceva de cînd eram eu copil, spuse. Aveam opt ani și învățătoarea ne-a explicat într-o zi cum putem descoperi pe cer Steaua Polară: Trebuia să descoperim carul mic, să urcăm cu privirea spre oiștea lui și acolo, în punctul acela, e steaua care de secole i-a condus pe oameni, arătîndu-le drumul.

Cattani oftă îndelung.

— Părea ușor. Și, într-o seară, am vrut să încerc s-o găsesc. Dar, cînd am văzut atîtea mii de stele pe cer, mi-am zis: „Doamne, cum să fac, de unde să încep?!" Eram încurcat, derutat. Ca acum.

Și acum mă întreb: Cum pot eu, un biet om, singur, să găsesc calea cea dreaptă?

Corrado clătină încet din cap, se ridică, atinse brațul lui Frolo și spuse:

— Mă duc...

Ieși din cameră și străbătu un coridor lung, cenușiu. Deschise ușa de sticlă a spitalului și aerul răcoros al serii îl făcu să se înfioare. Își ridică gulerul impermeabilului și luă o țigară. Cerul era senin, înstelat.

Începu să coboare scara lungă ce ducea în curtea spitalului. Și, în clipa aceea, în liniștea serii, auzi portiera unei ambulanțe deschizîndu-se, apoi închizîndu-se iar, cu un mic zgomot.

Cattani continuă să coboare cu țigara în gură. Deodată, portierele a două ambulanțe se deschiseră violent și din interior fulgerară împușcăturile.

— Comisare! urlă o voce aspră, plină de furie.

El rămase calm, ridică puțin capul și mai coborî o treaptă. Era aproape de capătul scării cînd primul glonț îl lovi în umăr. Se clătină, dar reuși să rămînă în picioare. Imediat după aceea traseră la picioare, și-atunci se agăță de balustrada de fier ca să nu se prăbușească.

Făcea un efort teribil, dar își forță corpul să se miște încă, să înainteze alți cîțiva pași mici, ca și cum voia să-i sfideze la infinit. În momentul acela, o altă rafală îl izbi în piept și el se prăbuși pe ultima treaptă.

Căzu cu fața spre cer, cu ochii întredeschiși, căutînd acolo, sus, Steaua Polară.

CUPRINS

PARTEA A TREIA 5

Procesul 7
Americanul 17
Vizita 27
O fetiță 35
Giulia 47
Șantajul 59
Adunarea 71
Asigurarea 79
Banca 89
Fotografia 99
Bătrînul 109
Insula 117
Bijuteria 131
Valijoara 143
Profesorul 165

Sicilia 177
Încărcătura 189
Capul familiei 199
Șalupa 209

PARTEA A PATRA 221

Tabloul 223
Elicopterul 231
Proiectul 241
Bijutierul 255
Tutela 267
Căsătoria 275
Hotelul 285
Pedeapsa 295
Carnetul de cecuri 305
Intimidarea 313
Revelații 321
Lorella 329
Dovezile 340
Păpușa 349
Autobuzul 357
Reglarea conturilor 365
Spitalul 373

ÎN CURÎND

LA

EDITURA LUCKY:

SANDRO PETRAGLIA · STEFANO RULLI

ANDREA PURGATORI

LA PIOVRA 5

CARACATIȚA 5

Tehnoredactare, culegere și paginare

ADISAN
Departamentul editorial

ADISAN COMPUTER

Tiparul executat sub comanda 30 510
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria 7 ORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA